

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Scott, Walter.; af Walter Scott ; Overs. efter
den engelske Original ved Simon Meisling.

Titel | Title:

Sanct Valentine's Dag eller den smukke Pige i
Perth

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 3

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : A. Soldin, 1828-1829

Fysiske størrelse | Physical extent:

3 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58. - 154

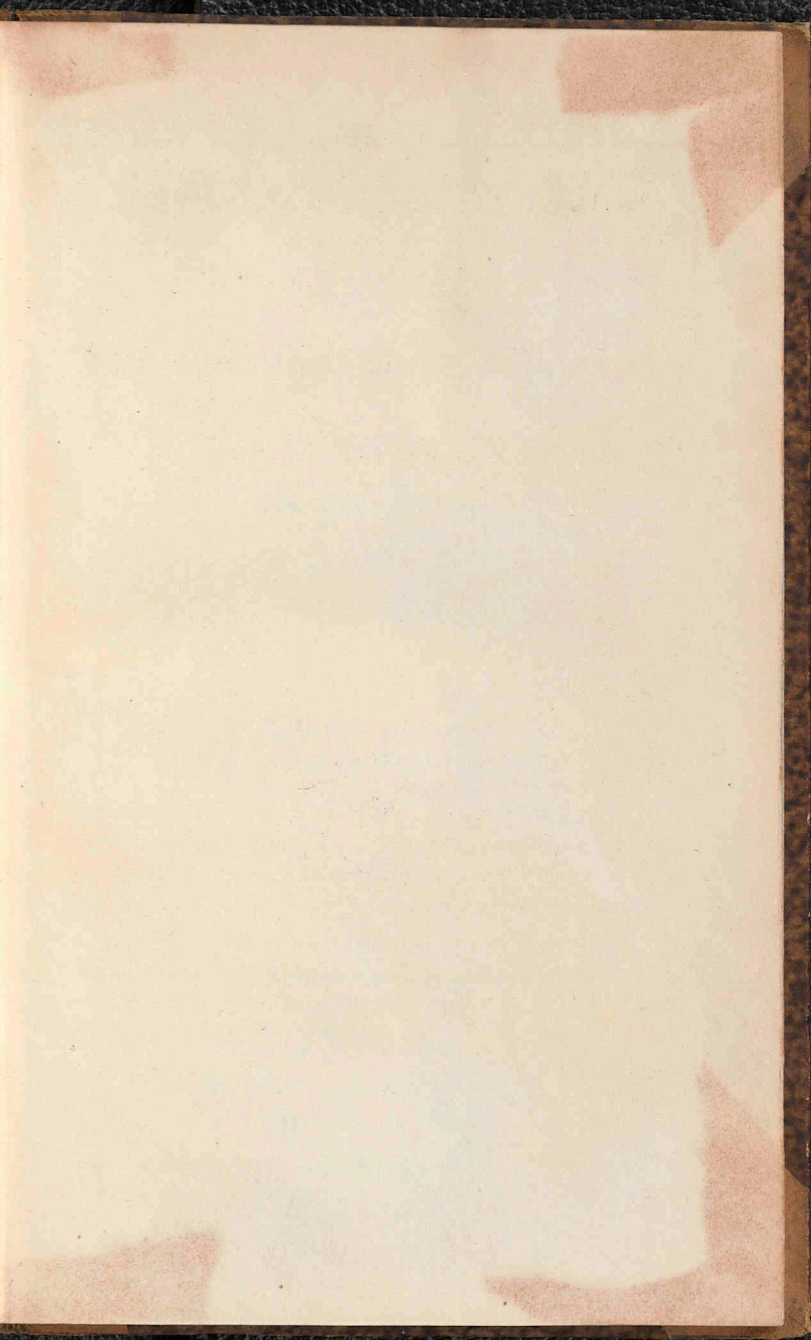
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 07974 2

+Rex

Sanct Valentine's Dag,

eller

den smukke Pige i Perth,

af

Walter Scott.

Oversat efter den engelske Original

ved

Dr. phil. S. Meisling,

Professor og Rector for Helsingørs lærde Skole.

Fredie Bind.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Boghandler A. Soldin,

Fortunstrædet No. 148.

1829.

Tredie Deel.

Første Kapitel.

De enkelte Begivenheder i en Fortælling af dette Slags maae forbindes paa samme Maade med hverandre, som en Nøgle maa være afpasset til de indre Dele af den Laas, som den skal oplukke. Man kan jo ikke forlange af Læseren, at han skal lade sig nøie med den blotte Beretning, at den eller den Begivenhed fandt Sted; selv naar han læser for Morsskabs Skyld, ønsker han tillige at kjende de indre Springfjedre til bemeldte Begivenheder. Saadant er en lovlig og meget fornuftmæssig Art af Nyse-gjerrighed; thi Enhver har Ret til at undersøge Mechanismen i det Uhr, som han selv eier, og som er sammensat til hans eget Brug, hvorimod han ikke har Lov til at rage i det Indvendige af Taarnuhret, som til Almeenhedens Brug er anbragt paa Kirken.

Det vilde derfor være uartigt mod Læseren, at lade ham blive i Tvivl angaaende Maaden, hvorpaa Bonthron blev practiseret bort fra Galgen, en Begivenhed, som Nøgle af de Perther Borgere tilskreve den Lede selv, medens Andre forklarede den af hans Landsmænds meget naturlige Misnøie med at see en Medborger hænges ved Flodbreden, deres egen Provinds til Skjendsel og Haan.

Omtrent ved Midten af den Nat, som fulgte paa Dagen, da Henrettelsen havde funden Sted, medens Indvaanerne i Perth laae i den dybeste Sovn, gik tre Mænd, indhyllede i Kapper til op over Ansigtet, med en Blindlygte i Haanden, ned ad en Allee i den Have, som førte fra Slottet, hvori Sir Ramorny boede, til Bredden af Tay, hvor en lille Baad laa fortoiet til et Landingssted, som egentlig var et Steenbolværk, der sprang noget ud i Vandet. Vinden susede i en dyb og sørgelig Tone gennem de bladløse Buskværter, og den matskinnende Maane vadede, som det kaldes i Scotland, gennem drivende Skyer, der truede med Regn. De tre Personer gik med største Forsigtighed ned i Baaden, for at undgaae at blive bemærkede. Een af dem var en rank, kraftig Mand; den Anden var undersættig, og duffede noget med Hovedet; den Sidste var af Middelstatur, siensynlig yngre end de Øvrige, let og behændig. Dette var Alt, hvad man kunde skimte ved det ufuldkomne Lys. De satte sig nu Alle i Baaden, og gjorde den løs fra Bolværket.

”Vi komme til at lade Baaden drive med Strømmen, indtil vi ere Broen forbi, hvor Borgerne bestandig holde Vagt; thi I kjende vel sagtenes Ordspøget: en Perther Piil har en sikker Flugt” sagde den Yngste af Følget, som havde paataget sig den Forretning, at staae til Roers og nu stodte fra Land. Begge de Andre toge Klarerne i Haand, hvilke vare godt omsvøbte; og roede med al Forsigtighed, til de kom midtstrøms. Da de kom der, holdt de op med deres Anstrængelse, lagde sig stille paa Klarerne, og overlode det til Styrmanden, at holde Baaden i Midten af Floden.

Paa denne Maade passerede de, uden at bemærkes, gennem de statlige gothiske Buer, som hvælvede sig under

den gamle Broe, der byggedes efter Robert Bruce's Befaling i Aaret 1329, og som ved en Oversømmelse blev revent bort i 1621. Naagtet de meget tydeligen kunde høre Borgervagten's Stemmer, hvilken, siden disse Uroligheders Begyndelse, var om Natten posteret paa dette vigtige Overgangssted, bleve de dog ikke raabte an. Ligesaa snart, som de nu vare langt nok nede ad Strømmen, til at de ikke længer kunde blive hørte af Rattevagten, begyndte de at roe, men dog endnu med Forsigtighed, og tillige at snakke med hverandre, skjønt i en sagte Tone.

"Dette er en splinterny Haandtering, som jeg nu finder, at I driver, Kammerad!" sagde den Ene af dem, som roede, til den Anden. "Da jeg sidst forlod Eder, var I beffjefstiget med at curere en syg Ridder, og nu finder jeg Eder ifærd med at practisere en død Krop fra en Galge".

"En levende Krop, om I vil tillade det, velædle Hr. Buncle! ellers skulde min List løbe forbandet uheldig af".

"Saa hørte jeg rigtigt nok, agtbare Hr. Apotheker! men ligeledes med Eders gode Tilladelse maa jeg sige, at, dersom I ikke udvikler mig denne List noget næiere, vil jeg tage mig den Frihed at tvivle om et heldigt Udfald".

"Et ganske simpelt Kunststykke, næsten for ubetydeligt til at vinde et saa skarpsindigt Hoved's Bifald, som Eders. Sagen er denne. Naar et menneskeligt Legeme quæles, eller, hvad man i daglig Tale kalder, naar man bliver hængt, da frembringes Døden ved et Slags Apoplexie, det er at sige, Blodet, som bliver forhindret fra, at gaae tilbage til Hjertet, styrter op mod Hjernen, og Mennesket er dødt. Endnu en nye Grund kommer til, som bevirker, at Legemet maa aflives, idet Lungerne ikke læn-

ger modtage den nødvendige Meddelelse af Livsluft, paa Grund af, at Rebet trækker sig sammen om Thorax — og deraf maa Menneſket ligeledes gaae til Grunde”.

”Det kan jeg nok forſtaa, Meſter Dwining?” ſagde den tredie Følgeſvend, ſom ikke var nogen Anden, end Namorny's Page, Eviot. ”Men hvorledes kan nu dette blive forebygget?”

”Ganſte ſimpelt” ſvarede Dwining; ”hæng mig ham ſaaledes, at Pulſaarerne paa Halsen ikke blive ſammenpreſſede, da vil Blodet ikke tage ſin Gang til Hjernen, og Apoplexien heller ikke finde Sted. Er der endvidere ikke nogen Ligatur om Thorax, ville Lungerne erholde friſk Luſt, enten ſaa Menneſket ſvæver i Midten af Himlen, eller han ſtaaer paa den faſte Jord”.

”Alt dette kan jeg ogſaa begribe” ſagde Eviot; ”men hvorledes alle diſſe Forſigtighedsregler kunne lade ſig forbinde med Henrettelſen ſelv, det kan mit tykke Hoved dog ikke fatte”.

”Ach — min gode unge Mand! din Bravour ſom Helt har ſpoleret et godt Hoved. Havde du ſtuderet under mig, vilde du have lært Ting, ſom ere langt ſværere, end dette. Kunſten er følgende: Jeg faaer mig nogle Bind, af ſamme Sort, ſom min unge Ridders Sadelgjord, hvorhos jeg paſſer noie paa, at de ere af en Bonitet, ſom ikke giver efter, om de ogſaa ſtrammes temmelig ſtærkt ud; thi i modsat Fald vilde det ſpolere mit Experiment. En Løkke af dette Løi gaaer under hver Tod, ſamt op ad hver Side af Benet til et Belte, hvortil den er bunden. Beltet bliver igjen ſat i Forbindelſe med forſkjellige Stroppe, ſom gaae ned ad Bryſtet og Ryggen, for at fordele Bægten noget mere ligeligt. Endelig blive diſſe Stroppe bundne op til et bredt Halsbind af Staal,

som runder sig ud ad, og som har et Par Kroge, for desto bedre at vogte sig for Rebet, hvilket den tjenstvillige Skarpretter lader gaae om den Deel af Maskinen, istedetfor at anbringe det paa Patientens bare Hals. Naar Misdæderen altsaa stodes ned fra Stigen, vil han finde sig hængt, men vel at mærke, ikke ved Halsen, men ved en Staalring, som understøtter de Løkker, hvori hans Been ere anbragte, og paa hvilke hans Vægt i den egentligste Forstand hvile, uagtet Tyngden tillige bliver noget formindsket ved lignende Indretninger under hver Arm. Idet paa denne Maade, hverken hans Luftrør eller Arter blive sammentrykte, vil Karlens Aandedrag være lige saa frit, og hans Blod (naar man undtager lidt Skæk over den nye Situation) flyde lige saa roligt, som Eders eget, mine ridderlige Herrer! naar I reise Eder op i Eders Stighøiler, for at see ud over en Kampplads”.

”Paa min Troe! et ganske siffigt og ret underfundigt Indfald!” raabte Buncle.

”Ja er det ikke?” udbrød Lægen; ”og denne Methode fortjener sikkert, at saadanne stigende Aander, som I, mine unge Krigsmænd! skulde lære den at kjende. Man kan jo ikke vide, til hvilken Høide Ramorny’s Elever kunne hæve sig, og skulde nu — hvo kan vide det? — denne Høide være af den Besskaffenhed, at man maa bruge et Toug, for at komme ned igjen, da ville I selv finde, at denne Methode er langt fuldkomnere, end den sædvanlige, paa hvilken man kommer til Jorden igjen. Kun eet maa jeg bede Eder huske paa, at I maae være forsynede med en brav høihalset Vams, for at bedække Staalringen, og endelig, hvad der er det Bigtigste, have i Baghaanden en bonus socius, som Smotherwel, for at anbringe Løffen paa den rigtige Maade”.

"Alle Giftsælger!" udbrød Eriot; "Jolk af vor Stand, døe kun Vrens Død paa Kamppladsen".

"Ja — jeg vil dog opbevare mine videre Forelæsninger i denne Materie" sagde Dwining; "til en mere piquant Leilighed. Men hvilken Nat maa dog ikke denne Banskabning, den Blodhund, Bonthron have tilbragt, som har dandset midt i Lusten en lystig Svingom til Musikken, som han selv opførte med sine Lænker, altsom Rattens Binde spingede ham enten til den ene Side, eller til den anden!"

"Det vilde være den reneste Medlidenhedsdaad" sagde Eriot; "at lade ham blive deroppe; thi hans Nedgang fra Galgen vil blot opegge ham til at begaae endnu flere Mord, end hidtil. Han kjender kun to Ting, at drikke sig fuld, og slaae ihjel".

"Det kan saamænd være, at Sir Namorny var af samme Lænker, som J" sagde Dwining; "men saa havde det været nødvendigt, først at skjære Tungen ud paa den Slyngel, for at han ikke fra sin luftige Høide skulde fortælle sælsomme Historier. Desuden ere der andre Grunde, som tale derimod, men som det just ikke ganske er paa-selig, at fortælle Eder, mine unge Krigsmænd! Hvad mig selv angaaer, da har jeg, paa min Troe! viist en overstadig Edelmødighed ved at frelse hans Liv; thi den Karl har en Legemsbygning, der er stærk som Edinburghs Fæstning, og Skelettet af ham vil kunne sættes ved Siden af de bedste paa Anatomiekammeret i Padua. Men siig mig engang, agtbare Hr. Buncle! hvad Nytt har J bragt os fra Douglas?"

"Lad Dem fortælle det, som veed det!" sagde Buncle. "Hvad mig angaaer, da er jeg det dumme Usen, som bærer Nyhederne, men som ikke veed Noget af deres

Indhold. Desto sikkrere maaskee for mig selv! Jeg bragte Breve fra Hertugen af Albany og fra Sir Rasmorny til Douglas, og hans Diekast blev mørkt, som Stormen fra Nord, da han aabnede dem. Jeg bragte dem Svar fra Greven, ved hvilket de smilede, som Solen, naar Høststormene ere i Vente. Tag Eders Planetbog frem, Doctor! og gjet Jer til, hvad Saadant har at betyde".

"Jeg kunde maaskee gjette mig til det, uden just at anvende særdeles megen Snuher" sagde Saarlægen; "men hithenne i det blege Maanskin seer jeg vor levende Døde. Skulde han muligen have givet noget Skrig fra sig til en eller anden Vandringsmand, som handelsesvliis gik forbi, vilde det være snurrigt nok, naar denne paa sin Aftenvandring er bleven hilset ned fra Toppen af en Galge, der er saa høi, som hiin. Tys — det synes mig næsten, som om jeg hørte hans Suk midt i den pibende Vind, og gennem Lyden af hans raslende Lænker. Saa — ganske sagte og stille — lægger nu an ved Hjælp af Baadshagen — og skaffer mig saa Kassen med alle mine Sager! Bedre havde det jo rigtignok været, om vi havde havt lidt Jyd, men Luen kunde trække Folks Opmærksomhed til os, og det gaaer ikke an. Kommer nu, mine vakkre Stridsmænd! men I maae gaae brav forsigtigt; vi styre nu lige til Foden af Galgen. Tager Lygten med — thi Stigen skulde jeg dog vel troe, er bleven staaende".

Da de nærmede sig Galgen, kunde de tydeligen høre Suk, skjøndt yttrede med en lav Stemme. Iwining vovede et Par Gange at hoste, for at give et Signal; men, da han intet Svar fik, sagde han til sine Kammerader: "Det bliver nok det Bedste, at vi skynde os; thi vor Ven maa være i den yderste Knibe, eftersom han in-

Svar giver paa det Signal, som bebuder ham den nærmende Frelse. Haand paa Bærket altsaa! Jeg gaaer op ad Stigen, og skjærer Nebet over, saa maa I, den Ene efter den Anden, gaae bag efter, og tage godt Tag i Kroppen, for at han ikke skal styrte brat til Jorden, naar jeg løsner Nebet. Men griber sikkert fat, hvortil Næmmene kunne hjælpe Eder! I maae nemlig huske paa, at, skjøndt han har maattet spille en Ugles Rolle inat, har han dog ingen Vinger; og at falde ud af en Strikke kan være ligesaa farligt, som at komme i n d i den".

Medens han talede saaledes, steg han op ad Stigen, og, efterat han havde forvisset sig om, at Mændene, som fulgte efter, havde et godt Tag i Kroppen, skjar han Touget over, og hjalp tillige de Andre i at holde den næsten livløse Figur opreist.

Ved Klogeligen at anvende baade Styrke og Behændighed, blev Bonthron i fuldkommen Behold lagt ned paa Jorden. Efter at man havde forvisset sig om den svage, men alligevel sikke, Tilværelse af Livsaande, førte man ham ned til Flodbreden, hvor Selskabet bedst kunde staa i Skjul, medens Lægen brugte alle de Midler, som han besad, for at kalde Livskraften tilbage, og hvilke han havde draget Omsorg for at forsyne sig med.

Til den Ende befriede han først Reconvalescenten fra Lænkerne, hvilke Skarpretteren for den Sags Skyld havde ladet staae aabne; ligeledes løsnede han alle de Båndager og sammenknyttede Stroppe, ved hvilke Synderen var bleven holdt opreist. Det varede nogen Tid, før Dvining's Anstrængelse lykkedes; thi til Trods for den Kunstfærdighed, hvormed denne Machine var indrettet, havde Stroppeerne dog, som skulde understøtte Legemet, givet

fig saa betydeligt, at Dvalingsprocessen begyndte allerede temmelig stærk at gaae for sig.

Alligevel seirede Lægens Kunst over alle Hindringer, og efter nogen Nysen og Strækninger, gav Bonthron ved et Par Convulsioner afgjort Beviis paa, at han levede op paany. Han standsede nemlig Lægens Haand, da han var ifærd med at dryppe pirrende Essenser paa hans Bryst og hans Hals; men styrede derimod Flasken, som indeholdt dem, lige op til Munden og tog, næsten med Magt, en dygtig Slurk af dens Indhold.

"Det er den rene Spiritus, endog dobbelt destilleret" sagde den forbausede Operateur, "og vilde skolde Halsen, og fortære Maven paa ethvert andet Menneſke, end ham. Men dette overordentlige Creatur ere saa uligt alle andre menneſkelige Skabninger, at det ikke ſkal undre mig, om denne Drik bragte ham til et fuldstændigt Brug af hans Sjeleevner".

Bonthron reiste sig virkelig op, stirrede omkring sig, og antydede en kjendelig Bevidsthed om sin Tilværelse.

"Wiin — Wiin!" var det Første, som han kunde raabe saa tydeligt, at man forstod ham.

Lægen gav ham en Drik, som bestod af Wiin, forsat med Lægemidler, og som tillige var blandet med Vand. Men han stødte det fra sig, idet han betitlede det med Navn af Karvand, og raabte igjen paa sit forrige: "Wiin — Wiin!"

"Nu! saa tag det da, i Djevlens Navn!" udbroød Lægen, eftersom Ingen uden han kan forstaae sig paa din Constitution".

En Slurk, som var stor og dyb nok, til at have aldeles forstyrrer enhver anden Mands Concepter, var just det rigtige Middel til at bringe Bonthron tilba-

ge til en fuldstændig Besindelse. Alligevel kunde man mærke, at han hverken erindrede, hvor han var, eller hvad der var hendet, og i sin forte og gnavne Maneer spurgte han blot, hvorfor man havde bragt ham ned til Floden paa denne Tid om Natten.

"Dette er vist atter et lystigt Spil af den gale Prinds, for at vaske mig, som før, da han — Guds bittre Død! havde jeg bare —"

"Hold din Mund!" afbrød Eviot ham, "og viis din Taknemmelighed, hvis du ellers kjender noget til den Dyd, fordi du ikke er bleven Ravnens Føde, og heller ikke er bleven sendt hen til et Sted, hvor der er altfor megen Mangel paa Vand".

"Jeg begynder næsten at huske Noget" sagde Uhyret, og, idet han hævede Flasken op til sin Mund, gav han den et langt og inderligt Kyss. Da den nu var ganske tom, satte han den ned til Jorden, og lod derpaa Hovedet synke mod Brystet, idet han syntes at grunde, for at sammenkalde sine forvirrede Erindringer.

"Hans stille Meditationer have vi ikke Tid til at afvente" sade Dwining; "desuden bliver han bedre, naar han først har sovet ud. Op med Jer, Kammerad! I har nu redet i Luften nogle Timers Tid; prøv nu, om ikke Vandet er en langt mere beqvem Befordring. I maae hjælpe mig lidt, I gode Krigsmænd! det er mig ligesaa umuligt, at løfte denne Masse, som om jeg vilde tage en slagtet Stud paa min Arm".

"Men saa staa dog opreist paa dine Been, Bonethron, nu, da vi have stillet dig paa dem!" sagde Eviot.

"Jeg kan ikke" sagde Patienten. "Enhver Draabe Blod i mine Arer prikke mig, som om det vare Snappenaale, og Knæerne ville ikke bære min Krop.

Hvad kan dette dog være? Sikkert igjen et Kunststykke af dig, du Hund af en Doctor!"

"Det saa, ærlige Bonthron!" sagde Dwining; "det er just et Kunststykke af mig, som du siden skal komme til at takke mig for, naar du først kan begynde at sandse lidt. Indtil det lykkes, saa stræk dig i Ugterenden af Baaden, og lad mig svøbe dig godt ind." Man veilede ham derfor ned til Baaden, og lagde ham i den, saagodt som Omstændighederne ville tillade det, en Hoflighed, som han gjengjeldte med et Par snorkende Lyd, der lignede Bjørnens Knurren, naar han har faaet nogen Føde, der ret er ham fjerkommen.

"Nu kommer Touren til Eder, min vældige Ridsersvend!" sagde Saarlægen til Buncle; "og jeg tænker, at I veed vel sagtens, hvad I har at gjøre. I skal bringe denne levende Ladning ned ad Strømmen til Newburgh, og benytte ham der, saaledes som I veed nok; men alle disse Lænker og Bandager, skjøndt de ere Tegn paa hans Fængsling og tillige paa hans Befrielse, maa I bunke sammen, og kaste ned i det dybeste Hul, som I monne træffe; thi, blive de fundne i Eders Eie, kunde de let fortælle Udskilligt imod os. Denne lette Lustning, som begynder at vifte fra Vest, vil hjælpe Jer til at bruge Seilene, naar det begynder at lyse, og I er bleven fjed af at roe. Den anden høimægtige Herre, Eviot, maa finde sig i at vende tilbage med mig til Perth, hvor vi for Diebliffet maae have vort behagelige Samqvem. Tag du Lygten med dig, Buncle! thi du vil komme til at behøve den mere end vi, og see til, at du sender mig min Flaske tilbage".

Da begge de Fodvandrende naaede til Perth, yttrede Eviot sin Formening, at Bonthrons Forstand nepa-

pe vilde nogenfinde komme sig ganske, efter det Stød, som den sidste Skræk havde givet ham, og som aldeles syntes at have forvirret hans Sjeleevner, og især hans Hukommelse.

"Det er ikke saa, med den ærede Pages Tillabelse!" sagde Lægen; "Bonthrons Forstand er af en meget solid Character; den vil maaskee dirre lidt frem og tilbage, som en Pendul, der er sat i Bevægelse, men det vil ikke vare længe, før den er bragt tilbage til det naturlige Tyngdepunct. Af alle Sjeleevner er Hukommelsen den, som er meest udsat for at tabe sin Kraft til ubestemte Tider. En overstadig Ruus eller en sund Sovn standser aldeles dens Virksomhed, men dog vender den atter tilbage, naar Drukkenbolten har sovet Ruusen ud, og naar den Sovende vaagner. Skræk gjør undertiden den samme Virkning. Jeg har saaledes kjendt en Misdæder i Paris, som blev dømt til at dø ved Strikken. Han hørte paa Dommen, uden at vise nogen betydelig Grad af Frygt, og teede sig saaledes, som de Fleste ere vant til at tee sig ved en lignende Begivenhed. Et Tilfælde gjorde for ham det Samme, som en lille siffig Operation gjorde for vor elskværdige Ven, fra hvem vi i dette Dieblif skiltes. Han blev sfaaren ned, og gjengiven til hans Venner, førend Livet var aldeles borte, og jeg var saa heldig, at faae ham ganske paa Benene. Men, uagtet han kom sig igjen i alle andre Henseender, kunde han dog ikke ret erindre sig Noget af det, som angik hans Proces og hans Dødsdom. Og hvad nu hans Bekjendelse angik paa Retterstedet — hi, hi, hi! — (i hans sædvanlige flukkende Maneer) om den kunde han ikke huske det allermindste. Om det Dieblif, da han forlod Fængslet, hans Gang til

Grevepladsen, hvor han skulde henrettes, om de andægtige Taler — hi, hi, hi! — hvormed han opbyggede — hi, hi, hi! — saa mange fromme Christne undervejs, om hans Stigen op i den fordømte Machine, og endelig om det sidste betænkelige Spring fra Stigen — hi, hi, hi! — havde mit Patient ikke den mindste Erindring. Men her staae vi nu ved det Punct, hvor vi maae skilles; thi, skulde vi træde paa Nogen af Vagten, var det ikke godt, at man saa os sammen, og det bliver ligeledes det bedste, at vi gaae ind i Byen gennem forskellige Porte. Min Haandtering gjør det meget begribeligt, at jeg maa komme og gaae til alle Tider, og min kampstærke Page vil nok vide at gjøre saadanne Undskyldninger for sig, som kunne være passelige”.

”Skulde Nogen falde paa at spørge” svarede den stolte unge Svend, ”skal jeg vel vide, at lade min egen Willie være min Undskyldning. Alligevel skal jeg, saa meget som muligt, stræbe at undgaae enhver Efterspørgsel, og dette er ikke saa vanskeligt, da Maanen er aldeles bedækket med Skyer, og Veien saa mørk, som et Ulvegab”.

”Ei! bryd Jer ikke stort om det, min stridbare lille Herre!” sagde Saarlægen, ”det vil ikke vare længe før vi komme til at betræde Veie, som ere mørkere, end denne”.

Uden at undersøge videre, hvad disse ildevarslende Ord monne betyde, ja uden engang at lægge Mærke til dem, formedelst en naturlig Stolthed og Mangel paa Eftertanke, gik Namorny's Page bort fra den snue og farlige Selskabsbroder, og Enhver stilede nu sin Veie.

Andet Kapitel.

Opriktig Kjerlighed var aldrig fri for Qualer.

Den ængstelige Ahnelse, som havde plaget Baabensmøden, gik kun altfor meget i Opfyldelse. Da den gode Handskemager gik bort med sin forhaabede Svigersøn, efter at Gudsdomskampen var tilende, fandt han strax, hvad han rigtignok havde ventet, at hans smukke Datter havde ganske forandret sin forrige gunstige Mening om den ærlige Elsker. Men uagtet han fandt, at Catharina var kold, tilbageholden, fremmed, og at hun havde bortkastet ethvert Udseende af menneskelig Lidenskab, samt lyttede med et Slags Foragt til hans pragtfulde Beskrivelse over Evetampen i Feldberedergaarden, havde han dog taget den bestemte Beslutning, ikke at lægge den mindste Vægt paa hendes forandrede Væsen, men tale om hendes og Henry's Giftermaal, som Noget, der fulgte af sig selv. Men da hun tilsidst, efter gammel Skik og Brug, begyndte at slaae paa, at hendes Tilboielighed for Smeden aldeles ikke overskred almindeligt Venstabs Grændser — at hun havde besluttet, aldrig at gifte sig — at den saa meget anpriste Gudsdomskamp var slet ikke Andet, end Spot og Trods mod Gudsdommens Billie og mod de menneskelige Love — da blev den Gamle, og det med Rette, alvorlig vred.

”Jeg kan ikke forstaae mig paa dine Tanker, Tøs! og heller ikke kan jeg fatte det lumpne Spilsægteri, ifølge hvilket du kysser en erklæret Elsker, tillader ham igjen at kysse dig, render hen til hans Bolig, naar et Rygte fortæller, at han er død, og kaster dig i Armene paa ham, naar du finder ham alene. Alt dette tager sig grumme

godt ud hos en ung Pige, som har bestemt sig til at adlyde sine Forældre i at indgaae et Partie, som bliver villig af hendes Fader; men derimod ere slige Fortrolighedstegn, naar de udøses over et Menneſke, som den unge Pige ikke kan agte, og aldrig har ifinde at ægte, heel upassende og saare upigelige. Du har allerede været mere spendabel med dine Gunstbeviisninger mod Henry Gow, end din Moder — hvem Gud velsigne! — var imod mig, førend vi havde Bryllup. Jeg siger dig det, Catharina! denne letſindige Spøg med en ærlig Karls Kjerlighed er Noget, som jeg ikke kan, ikke vil, ikke tør taale. Jeg har givet mit Ord paa, at Giftermaalet skal skee, og det skal ogsaa uden Ophold gaae i Opfyldelse. Du har derfor at modtage Henry imorgen, naar han kommer, som en Mand, hvis Brud du uden videre Omſtændigheder er bestemt til at vordre”.

”En Magt, som er lidt høiere, end Eders, Fader! vil ſige Nei!” ſagde Catharina.

”Det kommer an paa en Prøve; min Magt er lovlig; thi det er en Faders over ſit Barn, ja hvad mere er, over et vildfarende Barn. Gud og alle Menneſker ville indrømme mig denne Ret”.

”Saa hjælpe mig Himlen!” udbrød Catharina; ”thi hvis I bliver ubøielig med Eders Willie i denne Henseende, da ere vi Alle tabte”.

”Vi kunne ingen Hjælp vente fra Himlen” ſagde den Gamle, ”naar vi ſelv handle ubefindigen; ſaa meget forſtaaer jeg mig paa geiſtlige Sager, at jeg nok kan begribe det, og at din henſigtsløſe Stædighed mod Noget, som du hører at din Faderønſker, er ſyndig, det kan enhver Kirkenſ Tjener lære dig. Huſt du endvidere paa, at du har yttret dig med Foragt om Borgernes velsignede Ap=

pel til Himmelen i Gudsdomskampen. Tag dig iagt, siger jeg; den hellige Kirke er opvaagnet, for at værne om sin Hjord, og for at udrydde Kjetterne med Ild og med Sværd. Drag dig til Minde, Catharina! at jeg har advaret dig!"

Catharina yttrede et undertrykket Angestskrig, og, idet hun med Møie tvang sig til at hykle en udvortes Ro- lighed, lovede hun den Gamle, at hun næste Dag vilde gaae ham imøde med en fuldstændig Bekjendelse af sine Følelser, imod at han indtil den Tid vilde forskaane hende for alle videre Spørgsmaal i denne Henseende.

Med dette Løfte maatte den Gamle lade sig nøie, ffjøndt saare misfornøiet over denne udsatte Forflaring. Det kunde ikke være Ustadighed, eller Charactervagthed, som bevægede hans Datter til at handle saa tilsyneladende uconsequent mod en Mand, hvem hun selv havde valgt sig, og som hun selv havde saa nyligt viist, at være hendes Hjerte saa fjer. Hvad der da kunde være for en udvortes Magt, som var stærk nok til at forandre den Beslutning, som hun for fireogtyve Timer siden havde fattes saa afgjort, det var en fuldkommen Hemmelighed.

"Men jeg vil være ligesaa stiv, som hun" tænkte Handffemageren; "og enten skal hun ægte Henry Gow uden videre Opsættelse, eller ogsaa vil gamle Simon have en fornuftig Grund for det Modsatte".

Denne Gjenstand blev ikke videre omtalt samme Dags Aften; men tidligt næste Morgen, just ved Solens Opgang, knælede Catharina foran den Seng, i hvilken hendes Fader endnu slumrede. Hendes Hjerte bankede, som om det skulde bryde, og hendes Taarer faldt i talrig Mængde paa Faderens Afsyn. Den godmodige Gamle vaagnede, saae op paa hende, forsede hendes Pande, og kyskede hende med Omhed.

"Jeg forstaaer dig, Barn!" sagde han; "du er kommen for at gjøre Bekjendelse, og jeg haaber, at du vil stræbe, ikke at udsætte dig for en betydelig Mulet, ved at mangle Oprigtighed".

Catharina taug for et Dieblif.

"Jeg behøver vel ikke at spørge dig, Fader! om du erindrer dig Munken Clemens, samt hans Præfener og hellige Taler? I var jo selv saa tidt tilstede ved dem, at I neppe kan være uvidende om, at Folk kaldte Eder selv Een af hans Profelyter, og at man med langt større Ret betegnede ogsaa mig med et lignende Navn.

"Det kan jeg nok huske;" sagde den Gamle, og hævede sig paa sin Albue, "men jeg vil see paa den, som tør sige, at jeg nogensinde gav ham Ret i nogen kjetterisk Lære, skjøndt jeg nok kunde lide at høre paa hans Taler om Kirkens fordærvede Tilstand, Adelsens Ubændighed, og de Fattiges sørgelige Uvidenhed. Jeg syntes ogsaa godt om, at han beviste, at det almindelige Bedste henter sin Styrke, Afgørelse og rette Væsen fra den bedre Deel af Haandværksstanden og fra Borgerne, en Lære, som jeg ret kunde lide, og som Byen havde godt af at indsee. Desuden, naar han præfede Andet, end hvad der hørte til den rette Troe, hvorfor tillode da hans Foresatte det, de fornemmere Munke i hans Kloster? lade Hyrderne en Ulv gaar i Faareklæder ind iblandt Hjorden, kunne de da med Rette dadle Faarene, fordi de lade sig opæde?"

"De taalte — ja de fremskyndede endog hans Præfener" sagde Catharina, "saalænge hans Daddel gif blot ud over menig Mands Laster, Adelsens Uenighed, og de Fattiges Undertrykkelser; ja det smiggrede endog deres

Forfølgelighed, at Folkestimlen trængte sig hen til deres Kirke, og lod de øvrige Klostere staae tomme. Men disse Hyklere (thi Hyklere ere de Alle) sloge sig i Forbund med de andre Broderskaber om, at anklage deres Prædikant, Clemens, dengang han gik bort fra sine Anker over Staten, og begyndte at udvikle den Stolthed, Hvidenhed og Overdaadighed, som fandt Sted hos Geistligheden selv, dens Tørst efter jordist Bælde, dens Usmæsselse over Menneskenes Samvittighed, og endelig dens Graadighed efter at opdyngge jordist Mammon".

"Men for Guds Skyld, Catharina!" sagde hendes Fader; "tal dog saaledes, at man ikke kan høre det uden for Dørene! Din Stemme stiger i Høide, og din Tale i Bitterhed — ja dine Pine lyne jo. Det er just denne din Iver for Noget, som slet ikke gaaer dig mere an, end alle Andre, som bevirker, at ondskabsfulde Mennesker tillægge dig det ligesaa forhadte, som farlige, Navn af Rjetterske".

"Jeg veed, at jeg ikke taler mere, end hvad Sandheden bærer, og I har selv mangengang indrømmet det".

"Ved min Naal og mine Bukkestind, nei!" svarede Handskemageren hidsig; "vil du have mig til at indrømme det, som kan koste mig Liv og Lemmer, Huus og Gaard? Har ikke Kongen givet dem Tilladelse til at nedsætte en fuldstændig Commission, som skal lade gribe, og derpaa undersøge, alle Rjettere, hvem man giver Skylden for alle de sidste Ulykker og Optøier? derfor ere saae Ord de bedste, min Døs! Jeg har altid holdt meget af den gamle Poet, som siger:

"Er Ordet Træl, men Tanken fri,
Saa lyt mit Raad: hold Munden i".

"Dette Raad kommer for sildigt, min Fader!" sagde

Catharina, og sank ned paa en Stol ved Siden af Faderens Seng. "Ordene ere allerede udtalte; de ere blevne horte, og der er angivet mod Simon Handskemager, Borger i Perth, at han har ført uærbødig Tale angaaende den hellige Kirkes Læresætninger —"

"Saa sandt jeg lever ved Kniv og Naal", afbrød Simon hende; "er det en Løgn. Aldrig var jeg saadum, at tale om det, som jeg ikke forstaaer".

"Og fort bespottelig Tale om Kirkens Salvede, baade Ordensbrødre og Verdsliggeistlige" vedblev Catharina.

"Nu vel — Sandhed skal jeg aldrig fragaac" sagde den Gamle. "Et unyttigt Ord kan jeg jo gjerne have talt ved Drikkebordet, eller ved en Kande Viin, dog altid kun i saadant Selskab, som jeg kunde lide paa. Min Tunge pleier dog ellers ikke at løbe løbsk, saa at den sætter mit Hoved i Fare".

"Ja det troer I, kjære Fader! men Eders simplesste Ord ere eftersporede, Eders velmeente Udtryk blevne fordreiede, og I har Ord for at være en Mand, som groveligen bespottet Kirken og dens Tjenere, og som lader haant om Begge, i Samtaler med løse og berygtede Personer, som afdøde Oliver, Henry Gow og Andre. End videre er I bleven udpeget som den, der udbreder Fader Clemens' Læresætninger, hvem de beskylde for syv aldeles fjetteriske Dogmer, og hvem de lede efter med Ild og med Sværd, for at formere ham en Proces, der skal ende med hans Død. Men dette" sagde Catharina, idet hun knælede, og saae op imod Himmelen med et Afsyn, som fuldkommen lignede hine underforskjønne Helgenes, hvilke Catholikerne have fremstillet paa deres Malerier,

"dette skal aldrig lykkes dem. Han er undsluppen de Garn, som man har udspændt imod ham, og, Him-
melen være takket, at den lod det skee ved min Hjælp!"

"Ved din Hjælp, Pige? er du affindig?" spurgte den forbausede Handskemager.

"Jeg vil aldrig fornægte det, som jeg sætter min sandeste Ære i. Det var ved min Bistand, at Conachar blev foranlediget til at komme ned fra Bjergene med en Afdeling af sine Folk, og ved dem blev den gamle Mand ført bort, saa at han nu er langt ind over Høilandets Grændser.

"O mit ubetænksomme — mit ulykkelige Barn!" sagde den Gamle. "Har du vovet at bidrage til en Mand's Flugt, som var anklaget, som Rjetter? og har du vovet at nedkalde væbnede Høilænder for at blande sig i Retfærdighedens Gang i vor Kjøbstad? Ach! du har syndet baade mod Kirken og mod Staten. Hvad vil der blive af os Begge, naar dette blev bekjendt!"

"Det er bekjendt, kjæreste Fader!" sagde Pigen dristigt; "og vitterligt just for dem, som ivrigst ville stræbe at faae en saadan Handling afstraffet".

"Dette kan ikke være Andet, Catharina! end en tom Grille, eller et Fik af disse løgnagtige Præster og Nonner. Det stemmer jo aldeles ikke overeens med den muntre Beredvillighed til at ægte Henry, som du nylig lagde for Dagen".

"Men erindre Eder ogsaa, kjære Fader! den ulyksalige Overraskelse, som fandt Sted ved hans formentlige Død, og betænk saa ogsaa, hvor usigeligen jeg maatte blive forbauset ved at finde ham ilive. Naar I betænker det, saa vil I neppe forundres, om jeg, i Eders egen Nærværelse, tillod mig at sige noget Mere, end min rolige Efter-

tanke kunde have tilraadet mig. Desuden vidste jeg ikke dengang det Allerværste, og bildte mig ind, at man overdrev Faren. Ach! jeg blev igaar paa en frygtelig Maade udreven af denne min Bildfarelse, da Abbedissen selv med en Dominicaner kom herhid. De viste mig, under det brede Scotlands Segl, at de havde Fuldmagt til at straffe Kjetterie. De viste mig baade mit eget og Eders Navn paa en Liste over mistænkelige Personer. Med Taarer, ja med oprigtige Taarer, var det, at Abbedissen tiggede mig paa det bønligste om, at forebygge denne rædsomme Skjebne, ved saa hurtigt som muligt at træde i Kloster; dersom jeg vilde det, da satte Munken sit Ord i Pant paa, at Eder skulde intet Ondt vederfares".

"Saa gid den Lede tage dem Begge, for Crocodiller de ere" sagde den Gamle.

"Ach!" svarede Catharina; "her kan det kun lidet hjælpe, at klage sig, eller blive vred; men I seer dog saa meget, at jeg har havt en virkelig Grund, til at stødes i denne min nærværende Uroe —"

"Uroe? nei kald det, vort fuldstændige Ruin. Stakfels, tankeløse Pige! hvor var dog din Klogskab, da du løb paa Hovedet ind i en saadan Snare?"

"Hør mig, kjære Fader!" sagde Catharina; "der er endnu een Udvei til at komme i Sikkerhed, og det er Een, som jeg ofte har foreslaaet, og som jeg saa ofte har forgleves tigget dig om at bruge —"

"Jeg veed det — Klosteret" sagde Faderen. "Men hvilken Priorinde eller Abbedisse torde vove —"

"Det skal jeg forklare Eder, Fader! og det vil tillige fremstille de Grunde, som i saa høi Grad have gjort mig vaklende i at tage nogen Beslutning, saa at jeg har paadraget mig Daddel saavel af Eder, som af Andre.

Vor Skriftefader, den gamle Fader Franciscus, hvem jeg valgte fra Dominicanerklosteret, og det efter Eders egen Befaling —”

”Jeg veed det” afbrød den Gamle hende; ”jeg raadte, ja jeg befalede dig Saadant, just for at tilintetgjøre den Snak, at dine Grundsetninger bleve dig ganske foreffrevne af Fader Clemens”.

”Godt!” vedblev Catharina; ”denne Fader Franciscus har til forskjellige Tider loffet og egget mig til at tale med sig om saadanne Materier, hvori han nok kunde formode, at jeg havde lært Noget af den kjære Carthäuser-Prædikant. Himlen tilgive mig min Blindhed! jeg faldt i Snaren, talede frit, og, da han paa en blid Maade imod- sagde mig, som om han ret gjerne vilde lære Noget, gjendrev jeg igjen ham med inderlig Varme for det, som jeg ansaae for Religionens Forskrifter. Dog antog denne Skriftefader ikke sit virkelige Udvortes, og kom heller ikke frem med sin hemmelige Hensigt, førend han havde udloffet Alt, hvad jeg havde at sige ham. Da var det, at han truede mig med verdslig Straf og evig Fordømmelse: men hans Trudslar naaede desværre ikke mig alene; isaa- fald havde jeg holdt mig kjeft, saasom deres Grusomhed her paa Jorden kan jeg udholde og deres Magt hiinsides Graven antager jeg ikke”.

”For Himlens Skyld!” sagde den Gamle, som begyndte at komme lidt ud af sig selv, ved at bemærke, hvor høiligen hans Datters Fare steg ved hvert Ord, som hun talte; ”tag dig dog iagt for at bespotte den hellige Kirke, hvis Børge er ligesaa redebon til at slaae til, som dens Øren ere skarpe til at høre”.

”For mig selv” sagde den smukke Pige i Perth, idet hun atter skuede opad, ”vilde Frygten for at anklages paa

den Grund, som de truede med, være saare ringe; men da de taledes om, at indvifle ogsaa dig i Sagen, kjære Fader! som skulde anlægges mod mig, da vil jeg ikke nægte, at jeg skjælvede, og ønskede, at kunne slutte Forlig. Saasom Abbedissen Martha i Elcho's Nonnekloster er, som I ved, lidt i Slægt med min afdøde Moder, udviklede jeg min Betyrning for hende, og hun gav mig tillige det Løfte, at ville optage mig, dersom jeg vilde give Slip paa verdslig Elskov, forlade alle Tanker om at blive gift, og tage Sløret i hendes Søsterskab. Saavidt jeg kunde mærke, talte hun med Franciscus om denne Gjenstand, og de forenede sig Begge om at synge den samme Sang: "bliv i Verden, da ville baade du og din Fader vende stedse for en geistlig Ret, som Kjettere; tag Sløret og Begges Wildfarelser skulle vende glemte og tilgivne. Ja de taledes ikke engang om at tilbagefalde formentligen vrang Grundsatninger — Alt skulde blive godt, naar jeg blot vilde gaae i Kloster".

"Ja — det kan jeg nok begribe; det er klart nok" sagde Simon. "Den gamle Handskemager ansees for riig, og hans Grunker ville jo følge med hans eneste Datter til Elcho's Nonnekloster, paa det nær, som Dominicanerne vilde udbede sig, som deres Portion. Saa det var det Hele, som kaldte dig til Sløret? deri bestode dine Indvendinger mod Henry?"

"Ach, Fader! denne Retning var det jo, som vistes mig fra alle Sider, og mit eget Hu var heller ikke saa ganske imod det. Sir John Namorny truede mig med den unge Hertugs Brede og mægtige Hevn, hvis jeg vedblev at afslaa hans lumpne Anmodninger, og — hvad stakkels Henry angaaer, da er det først ganske nylig, at jeg til min egen store Forundring har opdaget — at —

at — jeg elsker hans gode Egenskaber mere, end jeg har hans Feil. Ach! denne Opdagelse blev sikkerligen tilskuffet mig, blot for at jeg skulde forlade Verden langt mere nødig, end om jeg havde blot dig at skilles fra”.

Hun sænkede her sit Hoved paa sine Hænder, og græd bitterligt.

”Det er Narrestreger, det Hele” sagde den Gamle. ”Endnu har der aldrig været en saa yderlig Forlegenhed, at jo en flygtig Mand kunde finde Middel derimod, naar han blot besad Mod til at bruge det. Scotland var aldrig det Land, eller Scotterne det Folk, over hvilket Klerke kunde skalte efter eget Godtbesindende, skjendt i Paven's Navn, uden at man tillige saae dem paa Fingrene. Vore de, at straffe enhver honet Borger, naar han siger, at Munkene elske Guld, og, at det Levnet, som Enkelte iblandt dem føre, skriger høit imod de Lærdomme, som de foredrage — nu isandhed! da faaer Stephan Smotherwell nok at bestille. Skulde endelig alle naragtige unge Piger udelukkes fra Verden, fordi de følge den vildfarende Lære, som en Munk, der præfer for Alle og Enhver, udbreder, ja da maae de nok gjøre Nonneklostrene lidt større, end de nu ere. Selv imod Paven have vi ofte forsvaret vore Privilegier, og det ved Hjælp af vore gode og herlige Konger i Fortiden; og dengang han faldt paa, at ville blande sig i Kongedømmets verdslige Sager, da undlod det scotske Parlament ikke, at fortælle ham hans Pligt, og det i et Brev, som fortjente at affrives paany med Bogstaver af Guld. Jeg har selv seet denne Epistel; vel kunde jeg ikke læse den, men ved det blotte Syn af disse herlige store Segl, som tilhørte høiærværdige Prælater, mægtige og ærlige Udelsherrer, bankede Hjertet i mig af Glæde. Du, naar du havde været i mit Sted

havde neppe beholdt denne Hemmelighed saa længe, mit Barn! dog — det er ikke Tiden nu, at bebreide dig dine Feil. Gaa nu ned, og bring mig nogle Fødemidler tilrette. I Diebliffet vil jeg tilheft, og ride afsted til vor Overdommer, skaffe mig hans Raad, og, som jeg tænker, ogsaa hans, samt andre ærlige scotske Adelsmænds, Beskyttelse, hvilke neppe ville taale, at en ærlig Mand trædes ned for et ubesindigt Udtryks Skyld".

"Ach! kjære Fader!" sagde Catharina; "det var just denne Voldsomhed, som jeg var saa bange for. Jeg tænkte nok, at, naar jeg beklagede mig for Eder, saa vilde der strax blive Ild og Kamp, retsom om Religionen, hvilken blev given os, for at vorde Moder til Fred og Endragt, blot var bestemt til at avle Tvist og Spliid. Just derfor kunde jeg ret ønske, nu — just nu — at opgive Verden og dens Glæder, for at drage mig tilligemed min Kummer tilbage blandt Elcho's Søstre, naar blot I, min Fader! vilde forunde mig Tilladelse til at gjøre dette Offer. Kun Eet vil jeg bede Eder om, kjære Fader! trost stakkels Henry, naar vi for evigt ere skilte. Beed ham, beed ham ret indstændigen, ikke at tænke for haardt om mig. Siig ham, at Catharina vil aldrig mere plage ham med sine Formaninger, men at hun altid vil erindre ham i sine Bønner".

"Den Løs har jo en Tunge, som kunde faae en Saracener til at græde" sagde hendes Fader, hvis Dine begyndte at sympathisere med Datterens. "Men nei — jeg giver ikke efter for denne Plan mellem Præsten og Nonnen, hvilken er lumskeligt aftalt, for at skille mig ved mit eneste Barn. Bort med dig, Pige! og lad mig komme i Klæderne! bered dig nu til at lyftrø mig i Alt, hvad jeg monne forordne, til at vedligeholde din Sikker-

hed. Skrab dig nogle faae Klædningsstykker sammen, og de Koftbarheder du har! tag saa Nøglerne til det Jernskrin, som stakkels Henry forærede mig, og deel det Guld, som du finder der, i tvende Dele. Den ene Part putter du i en Pung for dig selv, og den anden lægger du i det flettede Pungenæt, som jeg gjorde mig, for at bruge paa Reiser. Paa den Maade ere vi forsynede Begge, om et ulykkeligt Tilfælde skulde stille os ad, og Gud give, at isaafald Stormvinden maa asrive det visnede Blad, og forskaane det grønne. Lad dem i Diebliffet gjøre mig min Hest istand, og tillige den hvide spanske Hoppe, som jeg forleden Dag kjøbte til dig, min Pige! fordi jeg haabede, at see dig ride til Sanct Johns Kirke, med Ungmøer og Matroner, og det som saa lystig en Brud, der nogensinde traadte over den hellige Dørtærskel. Men nu nytter det ikke at spille Tiden med at snakke. Afsted med dig, og huff paa, at vore Helgene hjælpe kun dem, som ere redebonne til at hjælpe sig selv. Ikke et Ord til Svar — afsted, siger jeg — nu ingen Stædighed! I stille Veir kan Styrmanden tillade den lille Matrosdreng, at gjøre sig lystig med Roret, men, paa min Sjæl! naar Stormen hylér og Bølgerne stige — da staaer han ved Roerpinden selv. Afsted, og spar dine Svar!”

Catharina forlod Bærelset, for at udføre, saagodt hun kunde, hvad hendes Fader havde befalet. Den Gamle nemlig, som var godmodig af Hjerte, og som inderligen holdt af Datteren, tillod, som det syntes, ikke sjelden, at hun styrede baade sig selv og tillige ham; dog vidste hun paa samme Tid, at han krævede barnlig Lydighed, og at han gjorde fuldstændigt Brug af sin faderlige Magt og Myndighed, og det strengt nok, naar Omstændighederne syntes at kræve en Forstærkelse af den hushlige Tugt.

Just som Catharina var ifærd med at gjøre Alt, hvad hendes Fader havde befalet, istand, og just som den gode Gamle syslede med at iføre sig en Dragt, der antydede en lang Reise, hørte man Hestetrampen nede i den smalle Gade. Rytteren var indhyllet i en stor Ridekappe, hvis Krave var løftet saaledes op, at den skjulede hele Nederdelen af hans Ansigt, hvorimod hans Hue var trukken dybt ned i Panden, medens den brede Sjederbusk tillige bidrog til at bedække den øvre Deel af hans Ansigt. Han sprang ned, og gamle Dorthé havde neppe faaet Tid til at svare paa hans Spørgsmaal, at Mesteren var i sit Sovestue, før den Ubekjendte var oppe ad Trapperne, og traadte ind i det betegnede Sovestue. Simon, som blev forbauset og forvirret, samt troede allerede at see i den tidlige Besøger en Betjent, som kom for at gribe baade ham og Datteren, blev saare lettet, da han gjenkjendte i den Fremmede, som nu tog Huen af, og strøg Kraven af Rappen fra Ansigtet, den ædle Overdommer og Protector for den smukke Kjøbstad. Et Besøg af ham vilde til enhver Tid ansees som en Naadesbeviisning af høi Betydning, men aflagt paa denne usædvanlige Tid, havde det noget besynderligt, og, naar man satte det i Forbindelse med Tiden og med Omstændighederne, endog noget Foruroligende.

"Sir Patrick Charteris?" udbød den forundrede Borger; "denne høie Værelse, beviist mod Eders ringe Tjenester —"

"Tys!" sagde Ridderen; "her er ikke Tid til tomme Complimenter. Jeg er kommen hid, fordi en Mand, naar Faren staaer for Haand, er sit eget bedste Gendebud. Jeg kan ikke blive her længere, end til jeg faaer berettet dig, gamle Simon! at en Arrestbefaling skal idag

udstædes mod dig og din Datter, paa Grund af Mistanke for Kjetterie. Et længere Ophold vil koste Eder idetmindste Eders Frihed, og maaskee Eders Liv”.

”Jeg har faaet et lille Nys om det” sagde den Gamle, ”og stod just paa Springet til at begive mig til Rinfauus for der at bevise min Uskyldighed, bede Eders Herlighed om Raad, og anraabe Eder om Hjelp og Beskyttelse”.

”Din Uskyldighed, Ven Simon! vil kun lidet gavne dig hos Dommere, som ere indtagne imod dig. Mit Raad er med eet Ord: flye, og vent bedre Tider. Hvad endelig min Beskyttelse angaaer, da maae vi vente, til Stormen har lagt sig, for min Hjelp i mindste Maade vil kunne gavne dig. Kan du derimod ligge skjult nogle faae Dage eller Uger, da tvivler jeg ikke paa, at Geistligheden vil efterhaanden faae et Knæk, skjøndt den nu, ved at holde med Hertugen af Albans Hofintriguer, og ved at anføre den catholske Troes Forsald, som den eneste Grund til den Ulykke, som nu trykker Nationen, have, idetmindste for Diebliffet, en uimodstaaelig Magt over Kongen. Forresten maa du vide, at Kong Robert ikke blot har givet Tilladelse til denne almindelige Jagt efter Kjettere, men han har endogsaa confirmeret den Udnævnelse, som Paven har gjort, ifølge hvilken Robert Warlaw bliver Erkebiskop af Sanct Andrews og Primas i Scotland. Derved har han opgivet alle de Friheder og Forrettigheder, som tilhøre den scotske Kirke, og som hans Forfædre, lige fra Malcolm Caumore's Tid, have saa djerveliget forsvaret. Hans vakkre Formænd vilde langt hellere have indgaaet et Fordrag med selve Djævelen, end paa saa ussel en Maade give efter for Rom's Præensioner”.

”Ach — desværre! men hvilken Hjelp er at finde?”

"Slet ingen, gamle Mand!" svarede Ridderen, "uden en pludselig Forandring ved Høffet. Kongen er ikke Andet, end et Speil, som, uden at have Lys selv, faaer blot Gjenskin tilbage af det, som staaer ham nær, uden Hensyn paa, af hvilket Slags bemeldte Gjenstande ere. Uagtet nu Douglas er i Ledetog med Albany, kan Greven dog ikke finde sig i disse dominerende Præsters høie Krav, da han desuden har været i Tvist med dem, angaaende de overordentlige Paalæg, som hans Følge har affordret Abbeden af Urebroath. Han vil komme tilbage med en betydelig Bølge; thi Rygtet gaaer, at March er flygtet for ham. Naar han vender hjem, ville vi faae en Forandring i Tingene; thi hans Nærværelse vil lægge Baand paa Albany, især da mange Adelsmænd, og (hvorfor skulde jeg nægte det?) jeg selv har ifinde at træde i Forbindelse med ham, for at forsvare vore fælleds Rettigheder. Din Landflygtighed vil ende med hans Tilbagekomst til Høffet, og du har derfor ikke andet at gjøre, end at søge dig itide et passende Skjulested".

"Hvad det angaaer, naadige Herre!" vedblev Handskemageren, "da kan jeg ikke være i Forlegenhed, eftersom jeg har retfærdigt Krav paa Beskyttelse af den mægtige høilandske Høvding Gilchrist Mac Ian, Chef for Stammen Duhele".

"Ja kan du faae fat i Fligen af hans Rapppe, da behøver du ikke Bistand af nogen Anden. Ingen Klerk eller læg Mand, som hører til Lavlandet, faaer Tilladelse til at fortsætte noget Retskrav, naar de komme paa den anden Side af Høilandsgrændsen.

"Men nu mit Barn, ædle Herre? min Catharina?" spurgte den gamle Handskemager.

"Lad hende gaae med dig, min Ven! Høilændernes

tykke Brødfager ville holde hendes hvide Tænder i Orden, og Gædevalden vil faae Blodet til at løbe op igjen i hendes Kinder, hvilket disse Dages Allarm har jaget bort; og selv den smukke Pige i Perth kan sove sødt paa et velredt høilandsk Leie".

"Det er ikke deslige taabelige Grunde, som bringe mig til at nøle" sagde Handskemageren. "Catharina er Datter af en simpel Borger, og kjender ikke til Forsinelse enten i Føde eller Bolig. Men Mac Jans Søn har i mange Aar været en Gjest i mit Huus, og jeg maa tilstaae, at have bemærket, at han havde et godt Nie til min Datter, skjøndt hun dog er saagodt som en forlovet Brud. Dette kunde nu ikke være saa farligt her i Huset, og midt i Couvrefewstreet, men derimod kunde det gjøre mig lidt ængstelig i en høilandsk Dal, hvor jeg havde ingen Venner, men Conachar desto flere".

Den ridderlige Overdommer gav ikke noget Svar, men begyndte at fløite. Omsider sagde han: "Isaafald raader jeg Eder til at sende hende til Elcho's Nonnekloster, hvor Abbedissen jo, om jeg ikke husker feil, er endog Eders Slægtning. Jeg har tillige hørt Abbedissen yttre, at hun holdt meget af denne verdslige Slægtning, som overhovedet af Alt, hvad der angik Eder, gamle Simon!"

"Saamænd! det troer jeg selv, naadige Herre!" svarede Handskemageren tørt; "Abbedissen har saa megen Hengivenhed for mig, at hun gjerne vilde paatage sig Opsynet over min Datter, og tillige modtage Alt, hvad jeg eier og har, som et Appendix. Men hendes Hengivenhed er noget paaholden, og hun vilde neppe være redebon til at give Slip paa det, som hun eengang havde faaet Fingre paa".

Overdommeren gav sig atter til at fløite. "Paa

min Tre! den Nød er ikke saa let at knække. Men alligevel skal man aldrig komme til at sige, at den skønneste Pige i den skønne Kjøbstad Perth blev lukket inde i et Kloster, som en Fugl i et Buur, just som hun stod i Begreb med at ægte den flinke Borger, Henry Gow. Nei! det skal man aldrig komme til at sige, saalænge jeg bærer Gehæng og Sporer, og saalænge jeg er Overdommer i Perth”.

”Men hvilken Udvei, naadige Herre?” spurgte den Gamle.

”Vi maae Alle tage Deel i Faren. Skynder Jer! kommer paa Hesten i en Fart, baade du og din Datter; saa kunne I ride med mig, og jeg vil see paa den, som vover at kaste et mørkt Blik til Jer. Arrestbefalingen mod Eder er endnu ikke bleven udstedt, og skulde de sende en Snushane til Kinsauns, uden at han har Fuldmagt og Kongens egen Haandskrift, saa skal jeg (det sværger jeg ved den røde Rovers Sjel) være Mand for at faae ham til at æde Lappen i sig, baade Pergamentet og Børgseglet”.

Inden et Par Minuter sad Fader og Datter tilhest, og holdt sig et Pileskud forud, ifølge Overdommerens Anmodning, for at de ikke skulde have Udseende af, at høre til samme Selskab. De drog temmelig hastigt gennem Østporten i Perth, og rede rask fremad, indtil de vare ude af Byens Sigte. Med større Langsomhed fulgte Sir Patrik bag efter; men saasnart han var kommen langt nok fra Byevagten, gav han sin fyrige Ganger af Sporen, og vandt snart op til begge de Andre. I denne Anledning udspandt sig en Samtale, som vil kaste meget Lys paa nogle foregaaende Dele af denne Historie.

Tredie Kapitel.

"Jeg har nu udtænkt en Maade" sagde Ridderen, "paa hvilken jeg kan forskaffe Eder et Skjul i et Par Ugers Tid, samt tillige Beskyttelse mod Eders Uvenner, og ved Enden af dette Tidsrum haaber jeg at see en forandret Verden ved Hoffet. Men for at jeg nu bedre kan bedømme, hvad jeg har at gjøre, saa fortæl mig uden Omvendt, gamle Simon! hvorledes I er kommen i Forbindelse med Gilchrist Mac Ian, og hvorledes I tør bygge med saa stor en Sikkerhed paa hans Hjelp. I er en Mand, som nøie overholder Byens Forskrifter, og I kjenner selv de betydelige Multer, som ere udsatte paa saadanne Borgere, som have hemmelige Forbindelser og Sammenhold med de høilandiske Stammer".

"Deri har I Ret, naadige Herre! men det er Eder ogsaa bekendt, at vort Laug, som arbejder i Skind af Dyr, Hjorte og mange andre Arter af Dyr, hvis Huder man kan benytte, har en særskilt Forret, og besidder det Privilegium, at kunne træde i Handelsforbindelse med Høilænderne, som ere de, hvilke nemmest kunne forskaffe os Midler til at føre vor Handel paa den fordeelagtigste Maade for Kjøbstaden. Paa den Maade er det skeet, at jeg har haft stort Samkvem med disse Folk, og jeg kan, saasandt jeg ønsker at blive salig! forsikre, at I paa intet Sted vil finde Handelsmænd, som gaae tilværks med større Værlighed, end disse, eller hos hvem man lettere paa skikkelig Maade kan fortjene sig en Skilling. Jeg har gjort mange Reiser i mine Dage dybt inde i Høilandene, idet jeg stolede paa Hovdingernes blotte Ord, og aldrig fandt jeg Mennesker, som med større Trofasthed holde, hvad der er

lovet, naar man først kan bevæge dem til at give sig deres Ord. Og hvad nu den heilandske Høvding Gilchrist Mac Jan angaaer, da er han jo rigtignok hidsig og gene- gen til at bruge Ild og Sværd imod Saadanne, med hvilke han fører Kamp paa Liv og Død; men aldrig saae jeg dog en Mand, som med større Fasthed betraadte Ver- lighedens Vej".

"Det er ellers mere, end jeg hidtil har hørt" sagde Sir Patrick "og jeg har dog ogsaa kjendt lidt til disse heil- landske Landlobere".

"Naturligvis" vedblev den Gamle; "opføre de sig heel forskjellig mod deres Venner og mod dem, som de maae ansee for Fjender. Men lad det nu være, som det vil, saa traf det sig imidlertid saaledes, at jeg kom til at tjene Gilchrist i en meget vigtig Sag. Det kan nu være en 18 Aar siden, at Stammen Duhele og Stammen Chattan førte en Kamp imod hinanden paa Liv og Død, da det desværre er sjældent, at disse Folk leve i Fred. I denne Kamp blev den første Stamme saa ilde medtagen i et fuldstændigt Nederlag, at dens Hovdings, Mac Jan's, Familie næsten blev udrøddet. Syv af hans Sønner faldt i Slaget; han selv maatte flygte, og Borgen, i hvilken han boede, blev erobret og opbrændt. Hans Huustroe, som just skulde komme ned med et Barn, flygtede ind i Skoven, ledsaget af en eneste troe Tjener og dennes Dø- ter. Her, omringet af Sorger og Nød, fødte hun en Dreng; men da Moderens ulykkelige Stilling gjorde det umuligt for hende, selv at give den Lille Die, blev Barnet opammet ved Melken af et Daadyr, som den gamle Tæ- ger, der ledsagede hende, havde været saa heldig, at faae i Snare. Dog varede det ikke mange Maaneder, før

Mac Jan i et fornyet Sammenstød, som fandt Sted mellem disse brusende Stammer, slog Modstanderne aldeles, og gjenerobrede det District, som han nylig havde tabt. Det var derfor med en Henrykkelse uden Lige, at han gjenfandt sin Kone og sit Barn, eftersom han aldrig havde ventet at see andet af dem, end de afblegede Been, fra hvilke Ulve og Udyr havde afgnavet Kjødet.

Men, desværre! var der en stærk og indgribende Fordom, af den Art, som ofte foresindes hos disse vilde Folkefærd, hvilken hindrede Høvdingen i, at nyde den Lyksalighed, som nu var bleven ham til Deel, ved saa uventet at have gjenfundet baade Kone og Barn. Der gik nemlig et gammelt Sagn, som berettede, at Stammens Magt skulde uddøe og gaae til Grunde ved en Dreng, som var født under en Skovtidselfbust, og som var bleven opammet af et hvidt Daadyr. Denne Omstændighed, traf, til stor Bekymring for Høvdingen, sammen med den Maade, hvorpaa hans eneste nulevende Barn var blevet bragt til Verden, og havde faaet den første Næring. Det blev derfor besluttet af de Fornemmere, som fandtes i Stammen, at Drengen skulde enten aflives, eller idetmindste fjernes fra Clanens Grændsefjæl, og opdrages i ubemærket Dunkelhed. Giltchrist var nødsaget til at finde sig i Forslaget, og da han havde besluttet sig til at følge det sidste Tilbud, blev Barnet, under Navn af Conachar, bragt ind i min Familie, for det første i den Hensigt, at skjule for ham, baade hvo, og hvad han var, samt for at hindre ham i, at gjøre Paastrand paa Commando'en oven et kaltrigt og krigerisk Folk. Imidlertid rullede Alarmerne hen, og de Fornemme, som havde gjort den haarde Paastrand, at fjerne Barnet fra Forældrene, vare enten bortdøde, eller formedelsf Ul-

derdom hindrede fra, at blande sig meget i de offentlige Sager. Men paa samme Tid voksede Gilchrist Mac Jans Anseelse ved nogle meget heldige Kampe mod Stammen Chattan, ved Hjælp af hvilke han atter tilveiebragte den Egevægt, som havde fundet Sted mellem disse stridige Partier, førend det uheldige Nederlag, som Gilchrist tilforn havde lidt. Da han nu fandt, at han sad fast i Sadelen, var det saa naturligt, at han ønskede, at bringe sin eneste Søn tilbage til dennes Fødeland og Familie, og foranledigede mig derfor meer end een gang, at sende Co-nachar op i Høilandene. Han var nu bleven en Yngling, som, ved sin Figur og ædle Udvortes, ret var skiftet til at vinde en Faders Hjerte.

Mod Slutningen maae jeg dog troe at Krabaten har begyndt, at ahne noget om sin hemmelige Fødsel, eller at han var bleven underrettet derom af Andre, og den Ufsmag, som den stolte Høilænder altid havde viist for mit ærefulde Haandværk, blev dagligen mere viensynlig. Da tilsidst voksede jeg ikke, at lægge ham Een over Ryggen med min Stok, af Frygt for at blive gjengjeldt med et Stik af en Føldekniiv, eller faae et Svar paa sin Gæll, naar jeg gjorde en eller anden Bemærkning paa sin Gæll. Da var det, at jeg begyndte at ønske, at blive ham quit, og det saa meget mere, som han viste Catharina lidt vel megen Opmærksomhed, saasom hun havde sat sig i Hovedet, at kunne vaske en Neger hvid, og lære en Høilænder Medlidenshed og fromme Sæder. Hun veed da bedst selv, hvad Ende det Slags Opdragelse tog.

"Men, kjære Fader!" sagde Catharina; "det var jo dog ikke Andet, end en Kjerlighedsgjæring, at jeg vilde rive den Brand bort fra Elden, naar den derved kunde blive forfaanet for at brændes".

"Men det viste saare liden Forstand" sagde hendes Fader, "at ville stikke Haanden ind i Luen, for et saa ringe og usikkert Formaal. Hvad mener I, min naadige Herre?"

"Den naadige Herre" sagde Sir Patrick, "vilde ikke gjerne fornærme den smukke Pige i Perth, hvis rene og ærlige Sindelag han kjender. Men alligevel maa jeg gjøre den Bemærkning, at dersom denne høilandiske Pøde havde været rynket, styg, vanskabt og rødhaaret, som nogle Høilændere, hvilke jeg har kjendt, da er det et stort Spørgsmaal, om den smukke Pige i Perth vilde have spenderet ligesaa megen Flid paa hans moralske Forbedring. Havde paa den anden Side Catharina været ligesaa gammel, rynket og nedbøiet ved Alarene, som det gamle Bøsen, der lukkede mig Døren op imorges hos Jer, saa vil jeg sætte mine Guldsporer ud imod et Par høilandiske Træskoe, at denne springiske Naabul vilde ikke have hørt paa den næste Forelæsning. I leer, gamle Simon! og Catharina bliver rød af Brede. Nu! lad gaae! deri er jo intet Ondt — saaledes er nu Verdens Gang".

"I detmindste er dette den Maneer, paa hvilke Mænd af denne Verden bedømme deres Medmennesker, naadige Herre!" svarede Catharina lidt hidfigt.

"Tilgiv mig min Spøg, min skønne Helgen!" sagde Ridderen; "og I, gamle Simon! fortæl os, hvorledes Eventyret endte — med Conachar's Flugt, kan jeg tænke, til Høilændene".

"Med hans Tilbagekomst derhen" svarede Handsthemageren, "For en tre, fire Aar siden, var der en Kræbat her i Perth, et Slags Bud, som baade kom og gik under forskjellige Paaskud, men som i Grunden var den Mellemmand, som befordrede den himmelige Forbindelse mellem Gilchrist og hans Søn, Conachar, eller, som han

nu hedder, Hector. Af denne Person fik jeg at vide, at det hvide Daadyrs Fostersøn (the Dault an Neigh Dheil) var igjen bleven Gjenstanden for Overveielse, om han nemlig skulde forblive i sin Forviisning, eller ikke. Hans Fostersfader Torquil, den gamle Jæger, som havde ledsaget Moderen, var i denne Anledning traadt frem med sine otte Sønner, de smukkeste Karle i den hele Clan, og havde forlangt, at Forviisningsdommen skulde tilbagekaldes. Den Gamle havde paastraet dette med saa meget større Kraft, som han selv var Stammens Taisshatar, det er at sige, Seer og Prophet, som stod, efter Almuens Mening, i Forbindelse med den usynlige Verden. Han forsikkrede dem, at han havde foretaget sig en magisk Operation, (kaldet Tin=Egan) ved hvilken han havde opmanet en Aand, af hvem han havde udpinet den Befjendelse, at Sonachar, nu kaldet Eachin eller Hector, var den Eneste, som i den nu forestaaende Kamp mellem de tvende fjendtlige Claner skulde komme derfra uden Blod eller Saar. Paa Grund af dette gjorde Torquil den Paastand, at det var uomgængeligen nødvendigt, at denne, af Skjebnen saa høiligen favoriserede, Ungling kom tilbage til Høilønderne, for at sikre Stammen en fuldkommen Seier. "Saa fast er jeg i denne min Troe" havde den gamle Jæger sagt, "at, dersom Eachin ikke indtager sin Plads i de Stridendes Rækker, som søgte for Stammen Duhele's Vre, vil hverken jeg, eller Noget af mine otte Sønner, løfte et Sværd i denne Tvist".

Denne Tale blev modtagen med megen Urolighed; thi Traværelsen af ni Mænd, og just saadanne Karle, som udgjorde Stammens gjeveste Helte, vilde give dem et forleligt Knæk, især dersom Kampen, som man nu fortalte,

skulde afgjøres ved nogle Faar, som fra begge Sider vare udvalgte.

Saaledes blev nu den gamle Overtroe om det hvide Daadyr's Fostersøn tynget ned i Bægttskaalen af en anden og nyere Fordom, og Faderen greb nu denne Leilighed til at forestille Stammen sin længe skjulte Søn, hvis ungdommelige, men tillige smukke og livelige Holding, modige Anstand, og letbevægelige Lemmer opvækkede Elansemændenes Beundring. Med Glæde modtog man ham, som Hovdingens Arving og Estermand, uanset de farlige Varsler, som ledsagede hans Fødsel og Opdragelse.

„Af denne Fortælling vil min naadige Herre let kunne begribe, hvorfor jeg selv kan vente mig den bedste Modtagelse i Elanen Duhele, men paa den anden Side vil I ogsaa have Grund til at indsee, at det vilde være heel ubetænksomt af mig, om jeg vilde føre Catharina derhen. Det er just denne Omstændighed, som gjør mig noget urolig”.

”Saa kan jeg maaskee lette Byrden lidt” sagde Sir Patrick; ”og dele Nisico'en med dig og med din Datter. Det Forbund, hvori jeg staaer med Douglas, sætter mig i et Slags Forbindelse med hans Datter Margaretha, Hertuginde af Nothsay, vor tankeløse Kronprindses foragtede Gemahlinde. Vær kun rolig, gamle Fader! i hendes Følge er Eder's Datter tryg, som i en befæstet Borg. Hertuginde holder nu sit Hof paa Hertugen af Albany's Herresæde, Falkland, et Slot, som han ganske har overladt til hendes Bequemmelighed. Fornøielser kan jeg just ikke love Eder, min smukke Pige! Hertuginde af Nothsay er ulykkelig, og derfor lidt forstemt, opfarende og bydende; hun føler sin egen Mangel paa tiltrækkende Egenskaber, og er derfor lidt nidsyg over saadanne

Personer af det smukke Kjon, som besidde dem. Men hun holder, hvad hun har lovet, hun er stærk af Aand, og hun skulde slynge den Præst eller Prælat ned i Borggraven, som vilde fængsle Nogen, der stod under hendes Beskyttelse. I vil derfor under hendes Tag finde det sikreste Lys, om just ikke den fuldstændigste Moerskab".

"Jeg gjør ikke Paaastand paa mere" svarede Catharina, "og dybt føler jeg Eders Artighed, mægtige Ridder! at ville forskaffe mig en saa hæderlig Beskyttelse. Naar hun viser sig bydende, da vil jeg erindre mig, at hun er en Douglas, og har Ret til at nære saa høi en Grad af Stolthed, som tilladt er for et Menneske. Er hun forfremt, da vil jeg erindre mig, at hun er ulykkelig, og er hun fuld af Luner, da vil jeg ikke glemme, at hun er min Beskytterinde. Vær aldeles ikke urolig for mig, ædle Herre! naar I først har stillet mig under hendes Beskyttelse. Men — min stakkels Fader — at udsætte h a m for dette vilde og farlige Folk!"

"Bryd dig aldrig om mig, Catharina!" sagde den Gamle. "Jeg er saa fortrolig med hoilandiske Træskoe, som om jeg havde baaren dem selv. Det Eneste, jeg maae befrygte, er, at den afgjørende Kamp kan være forbi, endnu før jeg forlader dette Land, og skulde saa Stammen Duhele tabe, kan jeg komme til at lide ved mine Beskytterses Tab".

"Det skal der nok blive Raad for" sagde Sir Patrick. "Men hvilket af begge Patier troer I, vil faae Seieren?"

"Opriktigt talt, naadige Overdommer! saa troer jeg bestemt, at Stammen Chattan kommer tilfört. Disse ni Karle fra Skoven udgjøre næsten en Trediedeel af den

Klynge, som omgiver Høvdingen for Clanen Duhele, og de ere tilhobe berømte og frygtede Kjemper”.

”Og Ederes forrige Læredreng vil ogsaa holde sig kjeft, troer I?”

”Han er heed, som Ilden, Sir Patrick!” svarede den Gamle; ”men ogsaa ustadig, som Vandet. Imidlertid, hvis han kommer levende derfra, bliver han en dygtig Karl i sin Tid. Han har kun liden Erfaring endnu, og jeg behøver neppe at fortælle en saa øvet Kriger, som I er, naadige Herre! at man maa først blive fortrolig med Krigens Farer, før man ret kan vinde den kjer, og spøge med den, som om den var Eens dyrebareste Hjertensker”.

Denne Samtale bragte dem hurtigen til Kinsauns, hvor det var nødvendigt, at Fader og Datter maatte skilles, for at søge deres respective Tilflugtsteder. Da var det først, at Catharina, eftersom den Gamle af Ængstelighed for hende syntes, at have tabt ethvert Minde om Bennen, nævnede fast umærkeligt, som i en Drøm, Navnet Henry.

”Det var sandt — javist” vedblev Faderen, ”hva maae vi endelig underrette om vor Plan”.

”Overlad det til mig!” sagde Sir Patrick. ”Jeg vil ikke betro det til noget Sendebud, og heller ikke vil jeg skikke ham et Brev; thi, om ogsaa jeg kunde skrive et, var han dog ikke istand til at læse det. Han vil udstaae en lille Ængst i dette Mellemrum, men imorgen vil jeg til betimelig Tid ride ind til Perth, og gjøre ham bekendt med vore Planer”.

Skilsmisssens Time stod forhaanden. Det var et bittert Nieblik; men den gamle Borgers mandige Character, og Catharinas andægtige Hengivelse i Forsynets

Willie, gjorde den lettere, end man skulde have troet. Den gode Ridder paaskyndede den Gamles Afreise, men paa den venligste Maade; ja han gik endog saavidt, at tilbyde ham nogle Guldstykker tillaans, men den gamle Borger forsikrede, at han var rigeligt forsynet, og tiltraadte nu sin Reise i en nordvestlig Retning.

Ridderens Gjestfrihed viste sig ikke mindre mod Borgens smukke Besøgerinde, idet hun nemlig blev sat under en Duenna's Opsyn, som besørgede Ridderens Huusholdning. Hendes Ophold paa Kinsau's blev udtruffet nogle Dage, hvilket foraarsagedes ved en Svemand, som boede ved Tayfloden, paa hvem Sir Patrick især stolede, og hvem han derfor havde overdraget, at sørge for Pigen.

Saaledes reves nu Fader og Datter fra hinanden i et saare farefuldt og vanskeligt Dieblif, og disse Farer bleve endnu mere forøgede ved nogle Omstændigheder, om hvilke Begge dengang vare uvidende, men som i høi Grad syntes at formindske den Udsigt til Sikkerhed, som aabnede sig for dem.

Fjerde Kapitel.

"Saa Austin gjorde Sligt?" — "Ja virkelig".

"Da tør jeg troe, han gjør det og for mig".

Pope's Canterbury Tales from Chaucer.

Vi ville nemmest kunne fortsætte vor Histories Gang, naar vi følge med den gamle Handskemager. Ikke er det vor Hensigt, at afridse med geographisk Noagtighed de bestemte Enemærker, som skilte den ene stridende Clan

fra den anden, eftersom disse Grændser ikke ere noiagtigen angivne hos de ældre Historieffrivere, som have efterladt os Beskrivelsen over denne mærkværdige Kamp. Det bliver derfor tilstrækkeligt, at anføre, at Elanen Chattans Territorium strækkede sig vidt og bredt, samt indbefattede Caithness og Sutherland, og havde til Overhoved den mægtige Greve af det sidstnævnte Shire. Endeel andre og særdeles anseelige Familier, saasom de Keith's, de Sinclair's, de Gun's og Andre hørte rigtignok med under denne Clan, men de havde dog ikke Deel i nærværende Strid, som indskrænkede sig til den Deel af Elanen Chattan, som optager de udstrakte Bjergegne i Perthshire og Invernesshire, og som udgjør en betydelig Deel af det, som man kalder det nordøstlige Høiland.

Hvad nu den modsatte Clan angaaer, nemlig Duhele, eller, som den hos yngre Skribenter benævnes, Kay, da er det langt mere uvist, at bestemme Noget angaaende dennes Grændser. Buchanan og senere Forfattere lade den falde sammen med den talrige og mægtige Slægt Mac Kay. Men sfeer dette med gyldige Grunde, hvilket meget er at betvivle, da maa denne Familie have betydeligen skiftet Plads, siden Robert, den Andens, Regjerings-tid, saasom man finder den nu, som Clan, paa Udkanten af Nordscotland, i Grevskaberne Ross og Sutherland. Det er af denne Grund, at vi ikke kunne være saa noiagtige, som vi havde ønsket, i de geographiske Bestemmelser, der forekomme i denne Historie.

Det maa altsaa være nok, at vide, at den Gamle stilede sin Cours mod Nordvest, og fortsatte sin Reise den hele Dag igjennem henimod Breadalbane. Herfra haabede han, at naae det Slot, hvorpaa Gilchrist Mac Ian, Hovding for Duhelestammen og hans Myndlings Fader, pleiede at

holde sin Residence med en barbarisk Pomp, talrig Mængde af Følge og udvortes Ophjælpelse, som svarede til hans høie Prætensioner.

Vi behøve ikke at beskrive den Moie og de Farer, som maatte følge med en Reise, paa hvilken man var nødsaget til at oplede Veien gennem Heder og over Bjerge, hvor man snart maatte bestige bratte Klippesider, snart var udsat for at synke ned i ufremkommelige Mosradser, som ofte vare gennemskaaene af Kilder, ja stundom af hele Floder. Men alle disse Farer havde den gamle Simon bestaaet tilforn, blot i den Hensigt, at skaffe sig Vinding, og det var derfor ikke at formode, at han skulde frygte dem, eller ville fjerne sig nu, da Frihed, ja selve Livet, stod paa Spil.

De Farer, som man havde at bekjempe fra Indbyggernes Side, som vare baade frigerisse og ubændige, vilde ligeledes for en Vnden, end den Gamle, have været ligesaa frygtelige, som de Møisommeligheder, hvilke vare forbundne med Reisen selv. Men ogsaa i denne Henseende var Simon rolig, fordi han baade forstod Indbyggernes Sprog og kjendte deres Sæder. Man blev aldrig skuffet, naar man henvendte sig til en Gælers Hvimodighed og gjestmilde Sind, var han end nok saa utæmmelig; og den samme høilandiske Bonde, som under andre Omstændigheder vilde have berøvet et Menneske Livet, for at kunne skaffe sig Sølvknapperne i en Troie, vilde unddrage sig selv Maden, naar han derved kunde vederqvæge den Vandrer, som havde anraabt hans Medlidenhed ved Døren af Hytten. Man maatte derfor see til, at reise saa forsvarslos, som muligt, samt med en oien synlig Tiltroe til Indvaanernes Rettskaffenhed, og derfor havde den gamle Borger heller ikke medtaget noget som-

høist Vaaben. Derimod drog han affted med saa liden tilsyneladende Forsigtighed, som muligt, og drog tillige Omsorg for, at han ikke fremviste det Mindste, som kunde egge deres Havesyge.

En anden Regel, som han havde anseet for nyttig at følge, var at undgaae Samqvem med Nogen af dem, som mødte ham underveis, paa de almindelige Hilsener nær, som Høiländerne sjelden forbigaae. Der gaves ham ogsaa kun liden Leilighed, til at modtage og gjengjelde endogsaa blot disse forbigaaende Hilsener. Landet, som til enhver Tid var øde, syntes nu ganske forladt; og selv i de snevre Fordybninger og Dale, som han maatte drage igjennem, stode Landsbyerne øde, da Indbyggerne havde begivet sig ind i Skovene og til Bjerghulerne. Dette var let at forklare, naar man tog Hensyn paa den forøftaaende, høist farefulde, Kamp, hvilken Alle ventede vilde blive et almindeligt Signal til en saa ubændig Plyn=dring og Ødelæggelse, som nogensinde havde sønderrevet dette ulykkelige Land.

Simon begyndte at blive noget urolig over den Tomhed, som viste sig overalt. Han havde kun bedet et eneste Sted, for dog at give Klepperten lidt Hvile, og han begyndte allerede, at blive noget ængstelig ved Tanken om, hvorledes han skulde tilbringe Natten. Han havde gjort Regning paa, at kunne overnatte hos en gammel Bekjendter, hvis Hytte laa der i Egnen, og som kaldtes Niel Booshalloch (eller Kohyrden) fordi han havde Over=opsynet med de talrige Hjorde, som tilhørte Clanen Du=hele's Høvding, til hvilken Ende der var anvist ham et Opholdssted ved Bredden af Tayfloden, ikke langt fra det Sted, hvor denne forlader Søen af samme Navn. Af denne sin gamle Vert og Ven, med hvem han havde

havt mangel Handel, angaaende Huder og Foerværk, haabede den Gamle at faae Landets nærværende Tilstand at vide, om der var Udsigt til Fred eller til Krig, og hvilke Forholdsbegreber han helst skulde gribe, for selv at være sikker. Man maa nemlig erindre sig, at Efterretningen om den Contract, som nu var sluttet angaaende Kampen, og som just var beregnet paa, at indskrænke Krigens Omfang, var først overleveret til Kongen Dagen før Handelsmageren forlod Perth, og at den ikke blev offentliggjort før nogen Tid derefter.

"Dersom Niel Booshalloch har forladt sin Bolig, ligesom de Øvrige, da er jeg kommen ilde afsted" tænkte Simon. "Isaafald kommer jeg til at mangle ikke blot hans gode Veiledning og Raad, men tillige Nytten af min nære Forbindelse med Gilchrist Mac Ian, ja, hvad der for Diebliffet er værst, Ustensmad og Rattelye".

Under disse Betragtninger naaede han Toppen af en anseelig grønklædt Høi, og nu skuede han ud over den deilige Fajfæ, som laa ved dens Fod, liig en umaadelig Plade af glatpoleret Sølv, medens de mørke lynbegroede Bjerger, og de bladløse Skovtykninger af Egetræer, saae ud, som en broget Diamant om et kosteligt Speil.

Gamle Simon havde ikke til nogensomhelst Tid eiet synderlig Sands for Naturskønhed, og manglede den isærdeles nu. Den eneste Deel af det fortryllende Landskab, til hvilket han henvendte sit Øie, var det Hjørne eller den Vinkel af Engbund, hvor Fajfæfloden styrter frem med svulmende Magt fra Møderfjælden, og, idet den vælter sig i fredsformig Strækning frem om en yndig Dal, som er en Miil i Bredden, begynder sit udvidede Løb i sydfølgelig Retning, liig en Erobrer, som vil betvinge fjærrtliggende Egne. Paa denne saaledes indhegnede

Plads, som ligger saa skjønt omringet af Søe, Bjerg og Dal, hævede sig i senere Dage Ridderslottet Ballough, hvilket i nyeste Tid er blevet ombyttet med Greven af Breadalbane's pragtfulde Pallads.

Uagtet de Campbell's allerede da havde opnaaet en stor Magt i Argyleshire, havde de dog ikke endnu udbredt sig saa meget mod Østen, som Søen Tay, hvis Omegn, deels ved Eiendomsret, deels ved Hævd, var for Diebliffet tagen i Besiddelse af Stammen Duhele, og som derfor lod deres bedste Hjordegræsse paa Nanden af Søen.

Just i denne Dal, mellem Floden og Søen, omgivet af udstrakte Skove af Eg, Hassel og Lærketræer, hævede sig Niel Boashallochs Hytte, hvis gæstmilde Skorstene saaes at ryge, til største Opmuntring for den Gamle, som ellers vilde have være nødsaget til at tilbringe Natten under aaben Himmel, og det med megen Døide.

Han naaede Hyttens Dør, fløitede, raabte, og tilkjendegav paa flere Maader sin Ankomst. Strax blev der en Gjeen af Hunde, hvorefter Herren i Hytten kom frem. Meget Kummer laa udbredt over hans Pande, og han syntes, at blive forundret ved at see Simon Handstemager, uagtet Hyrden skjulede det saa meget, som han kunde, eftersom Intet blev i denne Egn anseet som mere uhøfligt, end naar en Bert lod enten i Miner eller i Bevægelse et Tegn undslippe sig, som kunde bringe de Besøgende paa den Tanke, at deres Ankomst var en uventet, ja endog ubehagelig, Hændelse.

Den Reisendes Hest blev ført ind i en Stald, som næsten var for lav, til at kunne modtage den, hvorimod den Gamle blev vilst ind i Dvæghyrdens Bolig, hvor der, ifølge Landets Skik, blev sat Ost og Brød for ham, indtil en mere tilstrækkelig Føde kunde blive tilkøbt. Simon,

som kjendte deres Manerer, tog ikke Notiz af de forelobige Tegn paa Forstemthed, som viste sig i Vertens, ja endogsaa i den øvrige Families, Maaſyn, forend han, for en Forms Skyld, havde nydt Noget. Først da var det, at han tillod sig det almindelige Spørgsmaal, om der var noget Nyt der i Landet?

"Saa slemt Nyt, som nogenſinde kan høres" sagde Hyrden. "Vor Fader er død" — "Hvorledes?" — udbrød den Gamle, som i høieste Grad blev foruroliget; "er Hovdingen for Elanen Duhele død?"

"Hovdingen for Elanen Duhele dør aldrig" svarede Høilønderen; "men Gilchrist Mac Ian døde for tyve Timer siden, og hans Søn Eachin Mac Ian er nu Elanens Hovding".

"Hvorledes? Eachin — det er da at sige, Conachar — min Læredreng?"

"Tal saa lidt om denne Gjenstand, som muligt, Broder Simon!" sagde Hyrden. "I maa nemlig erindre Eder, Ven! at Eders Haandværk, som kan tage sig meget godt ud i den stille Kjøbstad, er lidt for mekanisk, til at blive synderlig agtet ved Foden af vore Bjerger, eller ved Bredden af Laysøen. Vi have ikke engang et Gællist Udtryk, for at betegne et Menneske, som gjør Handffer istand".

"Det skulde ogsaa være sært, om I havde, Ven!" sagde den Gamle tørt, "da I har saa faae Handffer at bære. Jeg tænker, at der ikke er et Par i den hele Elan, naar jeg undtager det, som jeg selv har foræret Gilchrist (hvis Sjæl Gud være naadig!) som ansaae dem for en skjelden og kostbar Foræring. Hans Død maa jeg ret

inderlig beklage, da jeg just var paa Reisen til ham, og det i et vigtigt Erinde".

"Da gjør I bedre i at vende Hoppens Hoved mod Syd igjen, saasnart det imorgen bliver Dag" sagde Høvdingen. Hans Liigbegjængelse maa snart finde Sted, og det med ganske faae Ceremonier; thi der skal leveres en Kamp mellem vor Stamme og Clanen Chattan, tredive Mand paa hver Side, og det allerede næstkommende Palmesøndag, saa at vi have kun staaet Tid til enten at begræde den Døde eller bære den Levende".

"Med alt dette ere mine Forretninger dog saa paastrængende, at jeg maa tale med den unge Høvding, om det saa kun var for en Fjerdedeel af en Time".

"Hør engang, min Ven!" sagde Verten; "jeg kan begribe, at dit Erinde maa enten være at indkræve Penge, eller slutte nogen Handel. Skulde nu altsaa vor Høvding være dig Noget skyldig, enten for sin Opdragelse, eller formedelst andre Grunde, da forlang ikke, at han skal betale det just nu. Den hele Clan maa nemlig skyde saa mange Penge sammen, som muligt, for at betale de glimrende Tilberedelser, som blive gjorte, saavel til at beklæde, som til at bevæbne vore Forstridere saaledes, at de kunne møde deres Modstandere paa en Maade, som viser, at vi ere deres Overmand. Kommer du endelig for at slutte nogen Handel, da har du valgt din Tid endnu værre. Du veed, at der ere allerede Mange her i vor Stamme, som see paa dig med et misundeligt Øie, fordi du har havt den Ære, at opfostre vor unge Høvding, hvilket ellers er Noget, som tilfalder kun de Fornemste i den hele Clan".

"Men, i Himmelen's Navn! saa huff dog paa, Mand!" udbød den Gamle, "at denne Forretning blev mig ikke

overdragen, som Noget, jeg selv tiggede om, men den var snarere Noget, som man baade med det Onde og det Gode paatryglede mig, og det til liden Fordeel for min Pung. Denne Eders Conachar, eller Hector, hvad I nu kalde ham, har nemlig spoleret mig Dyresskind til mangen Dalers Verdie".

"Der har du jo igjen talt et Ord" sagde Høilønderen, "som kunde have kostet dig Livet. Ethvert Hængepaa Skind og Huder, især paa Vildt og Daadyr, kan paadrage dig en Anklage for Majestætsforbrydelse. Vor Høvding er ung, og nidsyg over sin Rang; og der er vel Ingen, som bedre veed Grunden dertil, end I, gamle Benhåndsskemager. Han vil naturligviis gjerne see, at man ganske flaaer enhver Ting i Glemmebogen, som angaaer det, der nær havde berøvet ham Successionen, og som tyder hen paa hans Landflygtighed; heller ikke vil han holde meget af den, som vil vække Folkets eller hans eget Minde om, hvad Begge maae ønske forglemmt. Betænk dog, med hvilke Dine Folket vil betragte den gamle Håndsskemager fra Perth, hos hvem dets Høvding i saa lang Tid var Læredreng! Kom — kom, min gamle Ven! du har overilet dig, og derved begaaet en betydelig Feil. Du har forhaftet dig med at tilbede den stigende Sol, medens dens Straaler neppe ere over Horizonten. Kom hellere, naar den er stegen høiere op paa Himlen, og du vil da faae din Deel af dens Varme, naar du først har afventet, at den har naaet sin Middagshøide".

"Niel Booshalloch!" sagde Håndsskemageren, "vi have været gamle Venner, som du siger, og da jeg anseer dig for en ærlig Karl, vil jeg betro dig, hvad der kunde være skadeligt, ja endog farligt for mig, dersom jeg

betroede det til Andre. Du mener, at jeg er kommen herhid, for at skaffe mig Fordeel af Eders unge Hovding, og det er naturligt, at du maa have den Tanke. Men i mine Aar vilde jeg neppe forlade min egen Kaffelovns-krog i Couvrefewstreet, for at qvæge mig i Straalerne af den varmeste Sol, som maatte hæve sig over høilandfke Heder. Nei! Sandheden er (naar jeg endelig skal rykke frem med den) at jeg er i Fare; mine Fjender have taget Luven fra mig, og tillagt mig Ting, om hvilke jeg ikke er istand til at fatte endogsaa den blotte Tanke. Imidlertid vil Retten gaa sin Gang, og jeg havde Valget, enten at bryde op, og flye, eller blive hjemme, og gaae tilgrunde. See! derfor er det, jeg kommer til Eders Hovding, som til Een, der havde Tilflugt hos mig i sin Nød, som aad af mit Brød, og som drak af mit Bæger. Jeg beder ham om et Tilflugtssted i denne min Forlegenhed, hvilket jeg neppe troer, at skulle behøve for lang Tid".

"Dette forandrer Sagen aldeles" svarede Hyrden, ja, forandrer den saa høiligen, at, om I kom ved Midnatstider til Mac Jan's Porte, med Kongen af Scotlands Hoved i Eders Haand, og forfulgt af Tusinde, vilde jeg dog ikke troe, at det passede sig for hans Ære, at afslaae Eder Bessjermelse. Om I er uskyldig eller ikke, gjør intet her til Sagen — eller rettere sagt, han bør desto mere beskytte Eder, hvis I ere skyldig, naar han nemlig seer, at Eders Trang og Eders Fare er i dette Tilfælde saameget større. Jeg maa afsted til ham paa staaende Fod, for at ikke nogen sladdersyg Tunge skal berette ham Eders Ankomst, uden at anføre Grunden. Han ligger en ti Mile herfra, sysselsat med Alt, hvad der angaaer Ligbegjængelsen, og Tilberedelserne til Kampen. "Han er

ivrigen beffjæftiget, veed jeg, med at fæde den Døde til Graven, og med at ordne de Levende til Kampen”.

”Men det er jo en lang Vej, og det vil optage Eder den hele Nat, baade frem og tilbage” sagde den Gamle, og jeg veed bestemt, at Conachar, naar han faaer at vide, hvo det er, som —”

”Glem Conachar!” sagde Hyrden, idet han lagde Fingeren paa Læben. ”Hvad de ti Mile angaaer, da er det kun et høilandss Spring, naar man bringer et Budskab fra en Ven til Høvdingen for Stammen”.

Saaledes taledes han, og overdrog den Rejsende til den ældste Søn og Datters Omhue, og, uagtet den virksomme Høilænder forlod Hytten to Timer før Midnat, var han dog allerede tilbage to Timer før Solens Opgang. Alligevel forstyrrede han ikke sin trætte Gjest; først da denne stod op ved Dagbrækningen, gjorde han ham bekendt med, at den afdøde Høvding's Ligbegjængelse vilde finde Sted samme Dag, og at Eachin Mac Ian, uagtet han ikke kunde indbyde en Sager til Ligtoget, dog vilde med Fornøielse see ham ved det Gjestebud, som bag efter vilde finde Sted.

”Hans Villie bør adlydes” sagde den gamle Simon, idet han smilede over sit forandrede Forhold til den forrige Læredreng. ”Den unge Mand er nu Herre, og jeg haaber, at han vil erindre, at, dengang Sagerne stode anderledes mellem os, brugte jeg ikke min Ret, som Mester og Herre, paa en Maade, der kunde være ham trykkelende”.

”Tys, tys, min Ven!” raabte Hyrden; ”jo mindre om denne Materie, desto bedre. I vil finde, at I er Eachin en velkommen Gjest, og at vi ville see paa den Mand,

som tør røre Eder, naar I ere indenfor hans Enemærker. Men lev nu vel! jeg maa, som det sommer sig, indfinde mig ved min afdøde Høvdings Jordefærd, som var den bedste Drot, som Clanen nogensinde har eiet, og tillige den viseste Chef, som nogensinde stak Høvdingsstegnet paa sin Hue. Farvel for en Stund, og hvis I vil gaae op paa Toppen af Tom-an-Lonach, bag ved min Hytte, da vil I faae et herligt Syn at skue, og høre saadan Sørge-
gemusik, som vil naae op til Toppen af Ben Lawers. En Baad skal om en tre Timers Tid ligge parat til Eders Brug i en lille bitte Bug, omtrent en halv Mills Bei vestlig fra Mundingen af Tay”.

Med disse Ord tog han Afsked, ledsaget af sine tre Sønner, med hvilke han bemandede den Baad, i hvilken han skulde forene sig med det øvrige Sørgetog. Ligeledes fulgte to af hans Døtre med i Baaden, hvis Stemmer skulde tage Deel i de Sørgeqvad, som pleiede at syn-
ges, eller rettere sagt, at skrives ved saa vigtige Leiligheder, som denne, hvor Alle toge Deel i Sorgen.

Da nu den gamle Simon fandt sig alene, gif han ud, for at see til sin Kleppert, som stod i Stalden; og han fandt den rigeligen forsynet med det saakaldte Graddan, eller Brød, tillavet af tørret Byg. Værdien af denne Omhue følte han saa meget dybere, som han vidste, at Familien selv havde, efter al Formodning, kun et ringe Forraad af denne Delicatesse til eget Brug, førend næste Høst kunde tilveiebringe dem et lidet Oplag paanye. Med animalist Føde vare de derimod rigeligen forsynede, og Søen forskaffede dem Fisk nok til deres Fastespise, hvilken de heller ikke toge det saa nøie med; men Brød var en kostelig Sjeldenhed i Høilandene. Moserne gave dem et blodt Slags Høe, just ikke af bedste Sort, men scotske Heste vare,

som scotske Ryttere, i hine Lider vante til haard Kost. Gauntlet (Staalhandske) — thi saaledes heed Klepper=ten — havde sin Vaas fuldstoppet af Bregner til Stroelse, og var i enhver Henseende saa vel forsynet, som en hoi=landsk Hest var istand til at blive det.

Da den Gamle saaledes var overladt til egne og smertelige Tanker, stod der intet tilbage for ham, efterat han havde forvissat sig om, at hans umaelende Reisefælle havde det godt, uden at følge Hyrdens Unviisning. Han steg derfor op paa Toppen af en Hoi, Tom-an-Lonach, eller Høien med Tagustræer, og efter en halv Times Gang naaede han Epidsen, hvorfra han kunde see ned paa den brede udstrakte Søe, over hvilken man fra Høien erholdt et kosteligt Skue. Nogle faae gamle, tildeels søndersplittede, Tagustræer, som vare groede op i betydelig Høide, havde skaffet den smukke grønne Hoi bemeldte Tilnavn, og de hævdede det endnu. Men alligevel vare de Fleste af disse Tagustræer faldne, som Offer for denne Tidsalders krigeriske Trang til Buetræe, saasom Buer vare Bjergboernes sædvanligste Vaaben, uagtet det Slags, som Høilønderne brugte, var, ligesom Pilene, ganske forffjelligt i Form, Skabning samt tillige i Virkning, fra Skytternes i Engelland. Disse mørke og adsplittede Tagustræer, som endnu stode tilbage, som en Leving fra de forrige Dage, lignede Veteranerne af en slagen Armee, hvilke i Uorden have taget en fordeelagtig Position, med den alvorlige Beslutning, at holde sig indtil det Yderste.

Bag denne Hoi, dog ganske affondret og enlig, hævdede sig en høiere Bakke, som aldeles var begroet med Underkov, samt aabnede hist og her Udsigt til Englund, hen over hvilken Dvæget drev omkring, og fandt

en smal Tæring paa de sumpige Enge, hvor Græsset begyndte først at pippe.

Den modsatte, eller nordre Kant af Søen afgav en langt mere alpeagtig Prospect, end den, hvorpaa Handskemageren havde stillet sig. Skove og Tynkninger løbe hen ad Bjergsiderne, og forsvandt ind imellem Bugterne, som bleve dannede ved de Klippevægge, som skilte dem fra hverandre, medens høit over disse lavere Egne, som dog afgave Prøver paa en taalelig Naturvegetation de sorte og bare Bjerge hævede sig selv, i den mørke og graae Grundtone, som passede sig saa godt til Aarstiden.

Nogle af disse Bjerge løbe spidst op, Andre vare bredkammede, atter Andre takkede og bratte, og kun faae havde mildere Omrids. Denne Clan af Titaner syntes at blive commanderede af deres meget godt tilsvarende Hovdinge, det mørktskuende Ben Lawers, og det endnu mere lustige Ben Mohr, som hæver sig over de Øvrige, og hvis høieste Toppe beholde en funklende Sneehjelm til langt ud paa Sommeren, ja stundom det hele Aar igjennem. Men selv paa denne tidlige Deel af Aaret fremviste Omegnen af dette vilde og skovrige Bjergstrøg, og navnlig den, hvor Fjeldene begyndte at sænke sig ned imod Søen, mangfoldige Spor til, at Menneskene ogsaa der havde opslaaet Bolig. Saaledes blev man hele Landsbyer vaer, især paa den nordlige Kant af Søen, halvt skjulte mellem de smaa Dale, som kastede deres Strømme ned i Layfloden, lig Undergivne, der betale den pligtmæssige Skat. Disse Klækker lignede ogsaa deri mangfoldige jordiske Ting, at de toge sig deilig ud i en Fraastand, men vare aldeles modbydelige og fraastodende i Nærhed, formeddelt en høj Grad af Smudsighed og en fuldstændig Mangel paa Bequemmeligheder. De bleve

nemlig beboede af et Slags Menneſker, ſom hverken dyrkede Jorden, eller havde Sands for ſaadanne Fordele, ſom fremavles ved Vindſkibelighed og Flid. Dvinderne, ſkjøndt forreſten behandlede med Omhed, ja endog med en finere Grad af Agtelſe, maatte fuldføre alle ſaadanne huuslige Forretninger, ſom vare uomgængeligen nødvendige. Naar man derimod undtager, at Mændene heel trevent engang imellem toge fat paa en uformelig Ploug, eller oftere paa en Spade, ſom de med Knurren ſtødte i Jorden, og hvilken de betragtede ſom et Værktøi, hvis Afbenyttelſe var dem ſaare uværdig, ſaa foretog de ſig ellers intet, uden at rygte de ſtore Hjørde af Hornqvæg, hvori deres Rigdom beſtod.

Til alle andre Tider gif Indvaanerne i diſſe Landsbyer paa Jagt, fiſkede, eller droge ud paa ſmaae Øs-
vertog, for en Afveglings Skyld, naar det engang imellem traf ſig, at de ikke havde Krig. Hændte det ſig derimod, at der var Krig, da plyndrede de med mere tøileløs Trækthed, og da fægtede de med forbittret Mod; thi Krig, enten offentlig eller privat, efter en ſtørre eller mindre Maaleſtok, var deres enefte Glæde, og den enefte Beſtjæftigelſe, ſom de meente, var dem værdig.

Den herlige Søeflade afgang ogſaa et Syn, ſom man ret med Glæde kunde ſtirre paa. Dens fortrinlige Brede, ſom dog alligevel dannede en fuldstændig og yndig Runddeel, blev endnu mere maleriſt ved Een af de Smaasøer, hvilke ſaa ofte ere ret heldigen anbragte i Scotlands Søer. Ruinerne paa denne Ø, ſom nu ere aldeles formløſe, fordi de ere forgroede med Træer, hævede ſig i hine Tider, hvorom vi tale, ſom et Priorindekloſter, med Taarne og med Tinde, i hvilket de dødelige Levinger hvilede af Henry, den Førſtes, Datter, Sibylla af Engels-

land, som var gift med Alexander, den Første, i Scotz land. Just derfor havde man udseet dette hellige Sted, som værdigt, til at modtage de dødelige Levninger ogsaa af Elanshøvdingen Mac Ian, idetmindste saalænge, indtil den nu saa paatrængende Fare var bortffjernet, og indtil hans Legeme kunde føres op til et udmærket Kloster i Nordscotland, hvor man havde bestemt, at han skulde hvile ved Siden af alle sine Forfædre.

Imidlertid stødte en Mængde Baade fra Land, og roede ud baade fra de nærmere og fjernere Puncter af Stranden. Mange af dem havde Sørgeflag, og tillige Pibere i Forenden af Fartøiet, hvilke Lid efter anden udstødte nogle faae Toner af en gjennemtrængende klagende Art; hvorudover den gamle Simon let kunde formode, at Ceremonien nu tog sin Begyndelse. Men disse Klagegyld vare ikke at ansee for Andet, end som et Slags Stemmen af Instrumenter, mod den fuldstændige Beeklage, som strax derpaa skulde finde Sted.

En fjern Lyd blev hørt, langt oppe fra Eoen, ja, som det syntes, fra de fjerneste Bjergdale, ud af hvilke Dochart og Lochy vælte deres Strøm, som løber ud i Tay. Her var det, i en vild og utilgjengelig Bjergkloft, at Høvdingen havde for sidste Gang draget sin Aande, her, hvor de Campbells, i senere Dage byggede den vældige Borg, Finlayrigg, og herfra var det, at hans døde Legeme skulde med tilbørlig Pomp bringes ned ad Eoen til den De, som for Diebliffet var udseet til at give ham en midlertidig Hvile. Ligtoget, som blev anført af Chefsfluppen, fra hvilken et uhyre stort og sort Flag vaiede, havde allerede tilbagelagt meer end to Trediedele af Weien, før den kunde sees fra den Hvi, paa hvilken den gamle Handskemager havde taget Plads, for at oversee Toget.

I det samme Dieblif, som Klageffriget lød fra den

Barkasse, som havde Liget ombord, bleve alle de underordnede Sørettoner tause paa cengang, ligesom Havnen hører op med at skrig, og Falken med at fløite, saasnart som Ørnens Skrig bliver hørt. Baadene, som havde svævet hist og her paa Søen, liig en Flok Vandfugle, som splitte sig hen over Søefladen, trak sig nu sammen i en tilsyneladende Orden, for at Søregeslotillen kunde komme frem, og for at de selv kunde indtage deres tilhørlige Plads. Under Alt dette, bleve de gjennemborende Fløitetoner stedse mere lydelige, og Skriget fra de utallige Baade, som fulgte den, fra hvilken Høvdingens Søregeslag vaiede, steg i den vildeste Harmonie op mod Tøm-an-Lonach, fra hvilken den Gamle nød det pragtfulde Syn. Galleien, som gik i Spidsen, havde paa Bagstavnen en Forhøining, paa hvilken man havde lagt den affjelede Høvding Liig tildækket med et hvidt Liin, dog med Ansigtet blottet.

Hans Søn og de nærmest Beslægtede opfyldte Skibet, medens en talrig Skare af Baade, af hvilken som helst Art, fulgte bag efter, deels samlede fra Tayfloden, deels bragte over Earnstrømmen, tildeels byggede af saare skrøbelige Materialier. Der vare endogsaa nogle af de saakaldte Currachs, som bestode af Orehuder, udspændte over bøjede Vidiegrene, efter den samme Bygningsmaade, som de gamle bretlandiske Joller. I nogle betroede sig endog til Sommerflaader, som vare dannede efter Leiligheden af det første det bedste Træ, og sammementrede paa en saa løselig Maade, at, førend Reisen var til Ende, adskillige Elandsmænd let kunde være sendte bag efter den afdøde Høvding til Skhygernes Hjem.

Saasnart Hovedflotillen kom den mindre Baadgruppe i Sigte, som var samlet hen imod Enden af Søen,

og som holdt af fra den lille Ø, hilsede de hinanden med et Skrig, der ikke alene var lydeligt og tillige aldeles almindeligt, men som desuden endte sig med en Cadence, der blev forlænget saa vildt, at selve Dyrene flygtede fra Hulerne i flere Miles Distance deromkring, og søgte til fjernere Bjergsfjæl. Da selv det tamme Hornqvæg, som dog var vant til Lyden af Menneſteſtemmer, følte den paniske Skræk, hvilket et almindeligt Skrig af mangfoldige Menneſter kan indjage i de raaere Stammer, og, liig diſſe, flygtede de ind i Moradſer og Bjergdale.

Bed diſſe Lyd bleve Munkene, ſom beboede det lille Eiland, gjorde opmærkſomme paa Toget, og de begyndte nu at træde frem fra den lille Portal med Kors og med Banner, ſamt med ſaa megen udvortes Pragt, ſom de havde Midler til at lægge for Dagen. Paa ſamme Tid begyndte Klokkerne, hvoraf der hængte tre i Kloſtertaarnet, at ringe til Graven, og langt ud over den ſtore Sø ſværvede de eensformige Toner hen til Mængdens Øren, der nu var ſtille, medens den catholiſke Kirkes Jordefang lod høit fra Munkene, ſom drog frem i Proceſſion, og blandede ſig i Klokkerneſ Toner.

Forſkjellige Ceremonier bleve nu udførte, medens den Afdødes Slægtninge ſatte Liget i Land; og, efterat de havde anbragt det paa en Forhøining, ſom for længe ſiden havde været beſtemt til dette Brug, udførte de den ſædvanlige tredobbelte Rundgang (the deasil) om den Afſjelede *). Da Legemet nu blev løftet op, for at bæres

*) En meget gammel Ceromonie, ſom beſtod i at man trende Gange gik rundt om et Liig fra Øire til Venſtre, med Solen, og nedbad Beſtiqnelſer over den Døde. Dette kaldes Deasil, hvorimod Withershin betyder den modsatte Gang, og derved tillige Forbandeſſe over den Døde.

ind i Kirken, udbrod man paany i et almindeligt Skrig, som gjenlød fra den forsamlede Mængde, og hvori Krigernes dybe Stemmer og Dvindernes svingende Skrig lode i Forening med de Gamles bævende Røst og med Børnernes klynkende Smaaaffrig. Sørgeraabet blev istemt eengang endnu, men for sidste Gang, da Liget blev baaret ind i det Indre af Kirken, hvor alene de nærmeste Slægtninge og de fornemste Mænd i den hele Clan bleve anmodede om at træde ind.

Det sidste Jammerffrig var saa forfærdelig høit, og blev gjentaget i saa mange hundrede Gjenlyd, at den Perthor Borggermand, ligesom ved et Instinct, løftede Hænderne op for Drene, for at udelukke, eller idetmindste at døde, et saa gjennemtrængende Hvin. Han stod endnu i denne Stilling, skjøndt Falke, Ugler og andre Fugle allerede havde slaaet sig til Ro i deres Smuthuller, og han vilde just til at tage Hænderne bort fra Drene, da en Stemme tiltalte ham ganske i Nærheden, og sagde:

"Troer I, gamle Simon! at dette er en passende Andagts- og Angers-Hymne? Mener I, at det er paa denne Maade, at det arme, fortabte Menneske, som forlader sin jordiske Leerhytte, bør svæve over til Skaberens Throne?"

Handsskemageren vendte sig om, og i den gamle Mand, med det lange hvide Skjæg, som stod ham saa nær, gjenkjendte han lettelig formedelst det klare milde Dø, og de velvillige Ansigtstræk, Carthäusermunkens, Fader Ele-mens, som dog ikke længer bar sin Klosterdragt, men var indhyllet i en Kappe af grovt uldent Tøi, og bar en høilandsk Hue paa sit Hoved.

Man maae erindre sig, at den gamle Simon betragtede Munkens med en Blanding af Ugtesse og Mis-

noie; med Ugtelse, som hans funde Dømmekraft ikke kunde nægte Munkens Person og hans Character; med Misnoie, som opstod af den Omstændighed, at Fader Clements's særegne Læresætninger vare den egentlige Aarsag til Datterens Landflygtighed og hans egen Nød. Det var derfor ikke med en ubetinget Følelse af Glæde, at han gjengjeldte Munkens Hilsen, og besvarede hans gjentagne Spørgsmaal, hvad han syntes om en Ligbegjængelse, som blev udført paa en saa ubændig og vild Maade.

"Jeg veed ikke, min gode Fader! men disse Menneſker gjøre deres Pligt mod en afdød Høvding paa den Maade, som de have lært den af deres Forfædre. De have formodentlig til Hensigt, at udtrykke deres Kummer over Tabet af en Ven, og at opsende deres Bønner til hans Bistand; og Alt, hvad der saaledes gøres i en god Mening, maa vel ogsaa, tænker jeg, optages paa det Bedste. Burde det være anderledes, saa mener jeg, at de vare af et høiere Væsen blevene iforveien oplyste om, at gjøre det paa en bedre Maade".

"Deri feiler du", sagde Munken. "Gud har sendt sit Lys til os Alle, skjøndt i forskjelligt Forhold, men Menneſket lukker med Villie sine Øine, og foretrækker Mørket. Dette vildfarende Folk indblander i den romerske Kirkes Liturgie alle Forfædrenes hedenske Cereemonier, og paa denne Maade forene de med en Kirkes Lære, som er kommen saa affkyeligt paa Afveie, ved Higen efter Rigdom og Magt, den grusomme og blodige Ritus, som hører til det vildeste Hedenskab".

"Fader!" sagde den Gamle, idet han afbrød ham, "mig synes at Eders Nærværelse kunde være mere nyttig i hint Capel, for at understøtte Eders Brødre i at udøve deres kirkelige Pligt, end her, hvor I kun stræber at rokke

en ydmyg og uvidende Christens Troe, og ved Eders Tale søger at faae den til at vakle".

"Hvorledes kan I sige, gode Broder! at jeg rokker Eders Troe?" udbrød Munken. "Himlen være mit Vidne, at, dersom mit Blod kunde bidrage til at forbinde noget Menneskes Sjæl med den Religion, som han be-
kjender, da vilde jeg med Glæde lade det frøomme".

"Eders Tale lyder smukt nok, Fader! det maa jeg tilstaae" sagde den gamle Simon; "men dersom jeg skal bedømme Læren efter dens Frugter, da har Himlen straffet mig ved Kirkens Haand, fordi jeg har lyttet til Eders Ord. Førend jeg hørte Eder, blev min Skriftestader slet ikke allarmet, hvis jeg endogsaa tilstod, at jeg havde fortalt en lystig Historie i Ølhuset, selv om en Munk eller en Nonne havde været Gjenstanden. Træf det sig engang, at jeg havde kaldet Fader Hubert en bedre Jæger efter Hare end efter Sjele, saa bekjendte jeg det i Skriftestolen for Vicarius Winesauf, som loe deraf, og lod mig betale en lille Wiin-Regning i Bøde. Havde jeg sagt, at Vicarius Winesauf holdt sig mere til Kruset, end til sin Bønnebog, saa bekjendte jeg det i Skriftestolen for Pater Hubert, og et Par nye Jagthandsker gjorde Alting godt igjen, og saaledes levede baade jeg, min Samvittighed og den hellige Kirke i det herligste Venskab, i Fred og gjensidig Tilgivelse. Men fra den Tid, at jeg lyttede til Eders Ord, da er denne herlige Forbindelse brudt i Stykker, og man dundrer mig om Ørene med Skjærsilden i den næste Verden, og med Ild og Baal i den nærværende. Træk Jer derfor bort fra mig, Fader Clemens! og tal til Saadanne, som kunne bedømme Eders Lærdomme. Jeg har ikke Hjerte nok til, at ville blive Martyr, og jeg har i mit hele Liv ikke havt saa me-

get! Mod, som der hører til at snyde et Lys med mine Fingre. Naar jeg derfor skal bekjende den rene Sandhed, saa er jeg tilsiinds, at gaae tilbage til Perth, tiltrygle mig Tilgivelse ved det geistlige Hof, bære Rjetterbaalet's Brænde hen til Galgens Fod, som Beviis paa, at jeg kalder Alt tilbage, for saaledes cengang endnu i dette Liv at tilkjøbe mig Navn af en troende Katholik, om det saa skulde skee med Opoffrelse af den smule Velstand, jeg eier".

"Du er er opbragt, min dyrebare Broder!" sagde Clemens, "og angreer nu de gode Forsæt, som du cengang nærrede, blot fordi du seer en Smule Fare og et lille jordsiff Tab".

"Ja I har godt ved at tale, Fader Clemens! eftersom jeg kan tænke, at I forlængesiden har affvoret denne Verdens Rigdom og Guld, og at I er beredt til at opgive Eders Liv, naar det forlanges, for at bestyrke den Lære, som I præker og troer. I er vel ligesaa rede til at iføre Eder den begede Skjorte og Hovedpynt af Svool, som en nogen Mand er beredt til at gaae i Seng. Jeg holder mig derimod til det, som klæber fast ved mig. Min Velstand er jo min egen, og, Himlen være lovet! det er en ganske net lille Mundfuld at leve af; og hvad nu mit Liv angaaer, da er jeg en sund gammel Mand paa de Trede's, som slet ikke har Hastværk med at ende det. Ja var jeg endog saa fattig, som Job, og stod jeg allerede paa Randen af Graven, maa jeg da ikke klynge mig til min Datter, hvem Eders Lære allerede har kostet saa Meget?"

"Ja!" udbød Munken "din Datter kan med Rette kaldes en Engel paa denne vor Jord".

"Saamænd, erværdige Fader! just ved at lytte til

Ederes Lærdomme, har hun de bedste Udsigter til at vorde en Engel ogsaa i Himmelen, og at blive transporteret derhen paa en Ildvogn".

"Men saa lad dog være, dyrebare Broder! jeg beder dig ret indstændigt, at tale om Ting, som du aldeles ikke forstaaer. Uagtet det vilde være den fuldkomneste Tidspilke, at vise dig det Lys, som du arbejder saa meget imod, saa laan dog idetmindste Ore til det, som jeg har at sige dig, angaaende din Datter, hvis timelige Lykke, uagtet den tynger kun lidt i Vægtsskaalen mod den evige, dog er ligesaa dyrebare og vigtig for Clemens Blair, som for hendes egen Fader".

Taarerne stode den gamle Mand i Øinene, medens han talte, og ved denne Omstændighed blev den aldrende Borger igjen saa formildet, at han taledes til ham paany.

"Man kunde ansee dig, Fader Clemens! for den æmmeeste og elskværdigste Mand, og just derfor kan jeg ikke begribe, hvorledes dine Skridt, hvor du endog saa vender dem hen, blive ledsagede af almindelig Misnøie. Jeg tør sætte mit Liv i Pant paa, at du allerede har drevet det til, at fornærme hiin halve Snees fattige Munke i deres lille Dekloster, og at I er af dem bleven forbudt, at tage Deel i Vigfærdsprocessionen".

"Du har truffen det, min Søn!" sagde Munken, "og jeg venter, at deres Ondskab vil gaae saa vidt, at de forbyde mig, at være her i Landet. Jeg har blot yttret nogle faae Tanker om den Overtroe og Galskab, at besøge Sanct Willans Kirke, for at opdage Tyverie ved Hjælp af hans Klokke — fremdeles, at ville bade vanvittige Patienter i hans Dam, for at curere deres Sindssygthed — og seel! flux udelukkede mine Forfølgere mig af

deres Samqvem, og de ville vel snart, kan jeg tænke, sende mig ud af selve Livet”.

”Ja der seer I jo, hvad det betyder, ikke at tage mod Advarsel” sagde Handffemageren. ”Mig derimod vil Ingen jage paa Døren, med mindre det skulde være, som Een, der holder med Eder. Siig mig derfor i Korthed, hvad I veed om min Datter, og lad os derefter see til, at være saa lidet Raboer, som muligt”.

”Saa hør da, gamle Simon! hvad jeg har at melde Eder. Den unge Høvding, som er saa stolt og overmodig af sin nyserhvervede Magt, elsker dog een Ting høiere — Eders Datter”.

”Hvorledes?” udraabte Simon heftigt; ”min bortløbne Læredreng løfter sine Dine op til mit Barn?”

”Ach! hvor dog verdslig Stolthed holder sig tæt ind til os, ligesom Vedbende klamrer sig op til en Muur! See op, gamle Simon, til Eders Datter? Ach nei! Hørdingen over Elanen Duhele, mægtig allerede nu, og endnu mere mægtig, som han haaber, i den kommende Tid, seer ned til den Perthes Borgermands Datter, og føler i Hjertet, at han fornedrer sig ved at gjøre det. Men, for at bruge hans eget vanhellige Sprog, Catharina er ham mere dyrebar end Livet her, og Himlen herefter — han kan ikke leve uden hende”.

”Saa lad ham døe, hvis ham saa behager” svarede Simon; ”thi hun er forlovet med en ærlig Borger i Perth, og mit Ord bryder jeg ikke, om jeg saa kunde gjøre hende til Prindsesse af Scotland”.

”Jeg tænkte nok, at dette vilde blive Eders Svar”, gjentog Munkén, ”og jeg vilde ret ønske, at I kunde overføre paa Eders evige Vel, Noget af den Standhaftighed, og det dristige Væsen, som I besidder i verdslige Sager”.

"Tys! tys! Fader Clemens!" svarede Handskema-
geren; "jaa ofte I kommer paa det Kapitel, sinage
Eders Ord noget af brændende Bælg, og det er en Smag,
som jeg just ikke holder af. Hvad Catharina angaaer,
da maa jeg spille mine Kort saaledes, at jeg ikke støder
den unge Stordignitarius; men godt er det, at hun er
saa langt borte, at han ikke kan naae hende".

"Da maa hun tilviffse være langt borte" sagde Car-
meliteren. "Og nu, Broder Simon! eftersom I anseer
det for farligt, at befjende mig og min Lære, saa maa jeg
drage alene afsted med mine Lærdomme og med de Sa-
rer, som disse ville paadrage mig. Men skulde Ederes
Nie, mindre blændet, end nu, af jordiff Haab og Frygt,
nogensinde skue tilbage til ham, som snarligen kan blive
rykket bort, da erindre Eder, at Intet uden dyb Erkjen-
delse af sin Læres Sandhed og Vigtighed, kunde bevæge
Clemens Blair til at møde, ja selv til at udæffe, de
Mægtiges og Rænfesfuldes Harmes, opvække Frygt hos de
Ængstelige, vandre omkring i en Verden, som er ham
fremmed, og worde regnet blandt de Affindige, blot for at
kunne, hvis muligt er, tilvinde Himmelen Sjæle. Gud
er mit Bidne, at jeg kunde læmpe mig efter alle lovlig-
en tilladte Ting, for paa denne Wiis at vinde mine Med-
skabningers Kjerlighed og Velvillie. Sa tungt er det, at
worde skyet af de Brave, som en Syg, der har Smitstot,
blive forfulgt af Dagens Phariseer, som en vantroe Kjet-
ter, worde af den menige Mand betragtet baade med Ræd-
sel og med Foragt, og anseet som en Affindig, der letteli-
gen kunde afstedkomme Skade. Men vare endogsaa
disse Plager hundredfold forøgede, den Ild som luer i
mit Indre bør dog ikke gvaes, og den Røst, som tilfiger

mig, at jeg skal tale, bør ikke tvinges til at tie. Vee over mig, om jeg ikke vovede at tale den hellige Skrifts Ord, om jeg endogsaa tilsidst skulde tale det fra Baalet og dets Luer".

Saa talte den djerne Martyr, som var Een af dem, som Himmelen fremkalder Tid efter anden, for at vise selv i den meest uvidende Tidsalder et klart Exempel paa ægte Christendom, som ikke ved Menneskeklogt er bleven forvandlet, hvilke Forbilleder til forskjellige Tider ere fremstaaede, ligesaa Apostlernes Tid og til Reformationen brød frem i sin fuldeste Glæde. Handfemmerens egoistiske Politik tabte sit Værd endogsaa i hans egne Dine, og han maatte betragte sig selv med Foragt, da Carmeliteren vendte sig fra ham, stor i Resignationens hellige Glorie. Der var endog et Dieblis, hvori han fik et Slags Begjærlighed efter at følge Munkens Exempel, samt efterligne hans Menneskekjerlighed og uegennyttige Tver. Men denne Beslutning glimtede blot som en Lynstraale, der farer ind i en mørk Hælvning, hvor Intet ligger, som kan opfange Straalen. Langsomt gik han derfor ned ad Høien i en Retning, som var ganske det Modsatte af Munkens, og han glemte snart baade ham og hans Præfener, idet han fordybede sig i ængstelige Tanker, angaaende sin egen og Datterens fremtidige Skjebne.

Femte Kapitel.

Efterat de sædvanlige Liigfærdsceremonier vare tilendebragte, begyndte den lille Samling af Baade, som nylig havde bevæget sig i langsomt og høitideligt Sørgetog

ned ad Søen, at trække sig tilbage med udfoldede Bannere og vailende Flag, samt med alle mulige Tegn paa Lystighed og Glæde. Der var nemlig ikke megen Tid, til at feire nogen egentlig Fest, da den vigtige Kamp mellem Duhele=Elanen og dens frygtelige Modstandere stod forhaanden, og man var derfor bleven enig om, at Begravelsesfesten skulde sættes i Forbindelse med den Høitidelighed, som ialmindelighed blev anstillet, naar en nye Høvding tiltraadte sin Post.

Udskillige gjorde jo rigtignok Indvendinger herimod, som Noget, der vilde medføre et uheldigt Varsel; men paa den anden Side stemmede denne Idee godt overeens med Høilanderne's Banner og Ansættelser, hvilke, indtil den nærværende Dag, ere vante til at forene et Slags høitidelig Munterhed med deres Sorg, og omvendt at forbinde noget Melancholsk med deres Munterhed. Den, hos de fleste Menneſker saa meget sædvanlige, Uffkye for at tale om Saadanne, som have været dem dyrebare, men som de siden have tabt i Døden, forekommer langt mindre hos dette krafftige Slags Menneſker, end hos Andre. Saaledes hører man ikke alene den Yngre (og det er saa naturligt) omtale med Henrykkelse de afdøde Forældres Fortjenester og herlige Character, hvilke nu, efter Naturens Gang, ere vandrede heden foran dem; men selv Enken eller Enkemanden taler i den sædvanlige rolige Conversationstone om den borttryffede Egtemage, ja, hvad der er mere besynderligt, Forældre pege ofte med største Rolighed hen paa den Skjønhed og den Kraft, som det nu jordede Barn har været i Besiddelse af. Den scotſke Høilander synes at betragte den Skilsmisse, som bortriver Venner fra hinanden i Døden, som Noget, der er

langt mindre Absolut og Vedvarende, end man i andre Lande pleier at tree, og de tale om de kjæreste Afsdøde, som stundede til Graven førend de selv, som om hine vare dragne ud paa en lang Reise, hvilken de selv om en stakket Tid skulle betræde. Den afsdøde Hovdings Gravøl var derfor i ingen Henseende sat paa nogen upassende Maade i Forbindelse med den Fest, som skulde indvie Hovdingen til det vigtige Embede.

Den Barke, som nylig havde baaren den Døde til Graven, førte nu den unge Mac Jan til hans Hæderspost, og Spillemandene istemte de lystigste Toner og Stykker, for at lykønske Eachin til hans Magt, ligesom de nyligen havde istemt de sørgeligste Melodier, da Gilchrist blev baaren til Graven. Ogsaa fra den ledsagende Flotille gjenløde nu triumpherende Glædestoner istedetfor hine Sørgeffrig, hvilke for nogle faae Dieblikke siden havde oprækket Laysens Gjenlyd. Tusinde Stemmer hilsede nu den unge Hovding, som stod i Bagstavnen, med sin fulde Rustning paa, i Ungdoms, Skjønheds og Virksomheds feireste Blomstren, just paa det samme Sted, hvor hans Faders Liig nylig havde ligget udstrakt, og nu var han omringet af triumpherende Benner, ligesom hiint havde været af nedboiede Sørgende.

En Baad af Flotillen holdt meer end de Andre tæt ind paa den pyntelige Barke. Den gamle Torquil, hiin Stærke, en graahaaret Kjempe, var Styrmand, og hans otte Sønner, som Alle overgik den sædvanlige Menneskestaturs, brugte Klarerne. Ligesom en mægtig og yndet Faarehund, som er bleven fri for Lænker, og springer i faade Hop omkring den venlige Herre, saaledes gik Føfsterbrødrenes Barkasse rundt om Chefsfartøiet, snart paa den ene Side, snart paa den anden, ja skundom roede

de rundt om det, ligesom i et heftigt Udbrud af Glæde. Med den samme ængstelige Paapassenhed, som vi finde hos det Dyr, hvormed vi nyligen sammenlignede dem, gjorde de det paa samme Tid farligt for de Andre i Flotillen, at komme Hovedbarkassen lige saa nær, da man kunde risikere at roes i Sønf ved deres voldsomme og ubetænksomme Maneuvrer. De vare nemlig selv stegne i Rang og Stand ved den Omstændighed, at deres Føsterbroder var løftet op til saa betydelig en Post som den, at commandere over Clanen Duhele, og det var just paa denne voldsomme og tøilesløse Maade, at de bevidnede deres færlige Glæde over Chefens Triumph.

Langt bagved, og med ganske andre Føielser, idetmindste fra den Ene af de Medseilendes Side, kom den lille Baad, hvori Simon Handskemager sad, og som var bemanded af Hyrden og den Ene af hans Sønner.

"Skulle vi heelt op til Enden af Søen" sagde den Gamle til Høilænderen, "da naae vi nok ikke derop i hele Timer".

Just som han sagde dette, lagde Føsterbrødrenes Baad sig paa Klarerne, ifølge et Signal fra Chefefartøiet, saalænge indtil Hyrdens Baad naaede op til dem. Man tilkastede ham derpaa en Line af udskaaet Dyresskind, hvilken Niel gjorde fast til Forenden af Baaden, og nu halede de otte Ungerføende atter ud med Klarerne. Nattet de havde den lille Baad paa Slæbetouget, feiede de dog hen igjennem Vandet næsten med samme Voldsomhed, som tilforn, saa at Tollen blev halet afsted med en Fart, som syntes at sætte den i Fare for at jages under Vand, eller ogsaa rive Forstavnen bort fra det Øvrige af Skroget.

Med inderlig Angst betragtede den gamle Handskemager den ubetænksomme Vildskab, som viste sig ved

denne Maneer at seile paa, eftersom Nelingen var mangengang blot enomme eller to fra Vandfladen, og, uagtet hans Ven Niel forsikkrede, at Saadant skeete blot som en særlig Væresbeviisning, kunde han dog ikke andet, end gjøre en stille Bøn, at man maatte komme heelt indet derfra. Men Enden paa hans Ovide indtraf, før han selv havde ventet det; thi Pladsen hvor Gjestebudet skulde finde Sted, laa ikke fire Mile fra Den, paa hvilken Liget var jordet; og just dette Sted havde man valgt for at lette Høvdingens Reise, som skulde drage bort i en Retning af Sydøst, saasnart Gjestebudet var forbi.

En Vig paa den sydlige Side af Taysøen afgav en yndig Flodbred, bedækket med lysende Strandsand, hvor Baadene havde let ved at lande, og hvor der lidt ovenfor strakte sig en Eng, bedækket med Græstov, som, efter Aarstiden at regne, var saa temmelig grøn, i hvis Baggrund og paa hvis Sider der hævede sig høie Bakker, begroede med Underkov. Just her var det, at man saae de rigelige Tilbedelser, som man havde gjort til det forestaaende Høvdingsgilde.

Høilænderne, som ere noksom bekjendte for at kunne bruge deres Ører, havde paa dette Sted opbygget en Spisesal af nysfældede Træer, hvilken mageligt kunde rumme tohundrede Personer, medens en Mængde af mindre Hytter, som stode rundt omkring, syntes bestemt til Soværelser. Opstanderne, Tvertræerne og Spærerne af denne midlertidige Høvdingsal, bestode af Bjerggraner, som man havde ladet beholde Barken. Siderne af Bygningen vare dannede af Planker og af Bindingsværk af samme Material, tæt indflettede med bladfulde Grene af Fyr og andet Wintergrønt, hvilke Naboeffove-

ne rigeligt havde forsynet dem med, medens Høiene havde skaffet dem en Mængde Lyng, til at dække Loftet.

Ind i dette Skovpallads vare de meest anseete Personer, som her vare tilstede, indbudne, til at overvære det festlige Gilde. Andre, af ringere Betydning, anbragtes i lange Skure, som vare opførte med lidt mindre Omhu, medens Borde af opskaaet Grønsvær, eller raae Planker, som vare opstillede i den aabne Luft, bleve anviste til Brug for den utallige Mængde. I en Afstand saa man hele Baal af Trækulsgloder, eller luende Beed, omkring hvilke tallose Kofke syslede, larmede og tumlede, som ligesaa mange onde Aander, der arbeidede i deres Element. Huller, som vare gravede ned i Siden af Høien, og som vare omlagte med opildnede Stene, tjente til at stuve og langsomt afføge hele Quantiteter af Dyr og Lamme-Rød samt Vildt; hvorimod Spiddene vare Faar og Geeder, som bleve fegte hele og holdne. Andre Dyr af samme Slags bleve sonderhuggede efter Ledene, og affogte i Rjedler, som dannedes af Dyrnes egne Skind, hvilke ihast syedes sammen og fyldtes med Vand, medens uhyre Høbe af Gjedder, Foreller, Lag og Stør fra Winandersøen, bleve med større Omhu tilberedte paa gloende Emmer. Handskemageren havde seet mange hollandske Gilder, men intet, hvor Tilberedelserne vare efter en saa barbarisk ødslende Maalestok.

Imidlertid havde han kun liden Tid til at beundre den omgivende Scene; thi, saasnart de landede paa Strandbredden, og Niel, til sin store Forundring mærkede, at de ikke bleve indbudte til Storsalen, hvilket han egentlig havde ventet, skyndte han sig med, at sikkre dem Begge en Plads i et af de simplere Skure. Han styrede just hen i denne Retning, da han blev standset af en

af Hovdingens Livvagt, som syntes at spille et Slags Ceremoniemester, og som hvidskede ham Noget i Øret.

”Ja det tænkte jeg nok” sagde Niel Boosshalloch, og blev ligesom lettet om Hjertet. ”Jeg ventede nok, at hverken en Fremmed, eller en Mand, som beklæder et Embede, som mit, skulde udelukkes fra det store Taffel”.

Som en Følge heraf bleve de førte ind i den store Høitidsaal, hvor der stode lange Rækker af Borde, hvilke tildeels vare optagne af Gjester, medens de, som spillede Sjenerer, vare i travl Virksomhed med at bedække Bordene med mangfoldige, skjønt grove, Materialier til Gjestebudet. Uagtet den unge Hovding upaatvivleligen bemærkede baade Niel og Simon, da de traadte ind, henvendte han dog ikke personlige Hilsener til Nogen af dem, og deres Pladser bleve dem anviste i et affides Hjørne, langt neden for Saltkarret (et uhyre stort Stykke Sølvstøi, af gammelt Arbejde) den eneste Artikel paa Bordet, som havde nogen Værdie, hvilket af Clanen ansaaes som et Slags Palladium, og derfor aldrig blev sat frem, eller brugt uden ved saa festlige Leiligheder, som denne.

Niel blev noget misfornøiet over denne Modtagelse, og mumlede fortrædeligt til Simon, da han tog Plads: ”Kan I mærke de forandrede Dage, Ven? Hans Fader — Gud glæde hans Sjæl! — vilde have talt til os Begge; men saadanne ere de fordømte Manerer, som han har lært hos Jer Sagere dernede i Lavlandet”.

Paa denne Bemærkning troede Handkemageren, det ikke var værdt at svare, istedetfor hvilket han henvendte hele sin Opmærksomhed paa det Wintergrønne, og isærdeleshed paa de Skind og andre Zirater, med hvilke det Indre af Salen var decoreret. De meest iøjensalende Prydsels- og Høitidsstykke vare en Mængde heilandske Pantserstærke

med Staalhuer, Stridsøger og tveeggede Sværd, som svarede dertil. Disse vare anbragte i den øverste Ende af Salen, tilligemed runde Skjolde, som vare udgjorte med rigelig Mængde af ophøiet Arbeide. Hver Pantserærk hængte over en vel tilberedtet Hjortehud, hvilken baade hævdede Rustningen til dens Fordeel, og sikrede den fra at lide ved Fugtighed.

"Disse Rustninger", hvidskede Niel, "tilhøre dem, som ere udvalgte til at kjæmpe for Clanens Ære. De ere niogtyve i Antal, som I seer; Eachin bærer sin egen Rustning idag, ellers havde der været Tredive. Men med Alt dette, har han dog ikke faaet sig saa god en Rustning, som den, han skal bære næste Palmesøndag. Hine ni Sæt af Pantser, der ere af saa betydelig Omfang, ere bestemte til Fosterbrødrene (the Leichtach) af hvilke man venter sig saameget".

"Men nu disse fortreffelige Dyreskind", sagde Simon, idet hans Laugsaand vaagnede, ved at see just de Materialier, i hvilke han arbeidede. "Troer I vel, at den unge Høvding vilde overlade mig dem for nogenlunde billig Priis? Der bliver spurgt meget efter dem, formiddels de Undertrøier, som Ridderne bære under Rustningen".

"Men har jeg nu ikke eengang for Alle bedet Eder om" sagde Niel Booshalloch, "slet ikke at tale Noget om denne Materie?"

"Nu — nu — det er jo egentlig Pantserærkene vi talte om" sagde Simon. "Maa jeg spørge, om Noget af disse er gjort af den berømte Perthier Waabensmied Henry Gow?"

"Nu bliver du mere ulykkelig end før" sagde Niel. "Denne Mands Navn er for Eachin det Samme, som

en Orkan over Søen; dog er der Ingen, som veed, hvorfor".

Jeg kan gjette det, tænkte den gamle Handskemager, men var saa klog, ikke at iføre sin Tanke de behørigte Ord, og eftersom han nu togange havde stødt an paa ubehagelige Gjenstande for Samtalen, besluttede han, ligesom de Øvrige, der sad omkring ham, at henvende sin Opmærksomhed alene paa Maden, uden at indlade sig i videre Discours.

Ungaende Tilberedelserne til Festen har jeg talt saameget, at Læseren kan slutte sig til, at Gjæstebudet, med Hensyn paa Madens Bonitet, var af den raaceste Art, og bestod forstørstedelen af uhyre Kjødbove, som bleve forterede, uden Hensyn paa Fastetiden, uagtet dog Udskillige af Klosterets Brødre vare tilstode, for at velsigne og hellige Spiisningen ved deres geistlige Nærværelse. Alle Tallerkener vare af Træ, ligesom ogsaa deres Pokaler, som tillige vare udjirede med ophøiet Arbeide, ved Hjælp af hvilke Gjæsterne nøde ikke blot de stærke Drikke, men endogsaa den af Kjødets udfogte kraftige Suppe, som især regnedes til en Delicatsse. Endvidere stode der forskjellige Retter, som vare tillavede af Mælk, hvilke ligesledes noded af samme Kar, og ansaaes for en ikke mindre velbehagelig Spise. Det, som der var mindst af paa Bordet, var Brød, men den gamle Handskemager og Niel Boosshalloch bleve forsynede med to særegne Brød, som navnlig bleve tilstillede dem til eget Brug. Under Spiisningen benyttede Gjæsterne, hvad der ogsaa var Skik over hele Engelland, deres egne Foldknive, samt et andet Slags store Knive (de saakaldte direkts), uden at ængste sig ved, at disse rimeligviis havde været ofte benyttede til gruelige Hensigter.

Ved den øverste Ende af Bordet stod en ubesat Plads, som var hævet et Par Trin over Gulvet. Oven over den var anbragt en Thronhimmel, sammensflettet af Stikpalmegrene og Vedbende, op imod hvilken støttede sig et Sværd i Skede og et sammenrullet Banner. Denne Plads havde tilhørt den afdøde Høvding, og til hans Vre stod den ubesat; men ved Siden, skjøndt paa en lavere Stol, indtog Eachin sit Vressæde, tilhøire fra den Stol, hvor hans Fader havde siddet.

Imidlertid vilde Læseren aldeles være paa den urigtige Wei, dersom han troede, at de forsamlede Gjester bare sig ad, som en Trop hungrige Ulve, der styrte sig over en Føde, som de kun sjelden nyde. Nei tvertimod opførte Elanen Duhele sig med den høflige Tilbageholdenhed, og den godmodige Opmærksomhed for at forsyne Andre med hvad de maatte mangle, som man saa ofte finder hos raae Nationer, især hos saadanne, som ere bestandig under Vaaben, efter som en almindelig Sagttagelse af Høflighedens Regler er nødvendig, for at undgaae Tvist, Blodsudgydelse og Død.

Gjesterne indtog de Pladser som bleve dem anviste ved Torquil, hiin Stærke, som forestillede en Marskalk og Skaffer, og som med en hvid Stav udpegede til Enhver, uden at sige et Ord, den Plads, som han skulde indtage. Efterat de saaledes havde taget Sæde, ventede Gjesterne med største Taalmodighed paa den Portion, som blev dem tildeelt ved den saakaldte Leichtach eller de otte Unglinger, som vare Høvdingens Fosterbrødre, hvorhos de braveste Mænd, og Stammens meest udmærkede Krigere, bleve bærede med en dobbelt Portion, hvilken, paa en meget betegnende Maade, blev kaldet bieyfer, eller en Mands Portion.

Efterat Skafferne nu have efterseet, at Enhver havde faaet sin tilstræffelige Deel, toge de selv deres Plads ved Bordet, hvor Enhver af dette lille Selskab erholdt een af de dobbelte Portioner. Vand stod i Nærheden af Alle, og en Haandfuld blødt Mos tjente som Serviet, saaledes at Hænderne, ligesom ved et østerlandsk Gilde, bleve tvattede efter enhver Forandring af Retterne. Som Bordunderholdning, reciterede en Barde den afdøde Høvdings Fortjenester, og udviklede Elanens Forhaabninger, som byggede sig paa Efterfølgerens opblomstrende Dyder. Seneschalen oplæste Stammens Slægtfolge, og inde i Salen spillede Harpeslagere, medens scotske Krigsfloitenister underholdt den Deel af Folket, som spiste udenfor. Gjesterne's Samtale var alvorlig, stille og høflig; ingen Spøg blev bragt paa Bane, som gik uden for Grændsen af almindelig selskabelig Skjemt, og den Spøg, man hørte, var blot beregnet paa at fremkalde et forbigaaende Smil. Ingen var høirostet, og Ingen forsvarede sine Ansættelser paa en larmende og paastaaelig Maade, ja den gamle Simon havde mangengang hørt mere Støi ved et Laugsgilde, end her iblandt tohundrede vilde Biergboere.

Endogsaa den Drik, som de nød, syntes ikke at høre Gjesterne over den passelige Anstandstone. Man nød forskjellige Sorter, endogsaa Viin, dog, som det syntes, i meget smaae Portioner, og kun serveret for meget faae, særdeles udmærkede, Gjester, i hvilket Hæderstal gamle Simon igjen blev indbefattet. Bemeldte Viin og de tvende Brød vare da ogsaa de eneste Ting, hvoraf han kunde see, at man havde bemærket ham. Men Niel Booshalloch, som var meget øm over sin Høvdings Rye for Gjestmildhed, undlod heller ikke, at udhøve disse Tegn

paa Opmærksomhed, som Noget, der viste en høi Grad af Udmærkelse. Destillerede Drikkevarer, hvilke siden bleve saa almindelige i Høilandene, vare forholdsviis meget sjeldne. Den scotske Drik Whisky (usquebaugh) gif ogsaa rundt i smaae Quantiteter, og havde faaet en Tilfats af Safran og Urter, som vistnok gjorde Smagen piquant, men bevirkede tillige, at Driften kom mere til at ligne et medicinsk Decoct, end en velsmagende Hjertesstyrkning. Frugtviin og Mjød bleve rigtignok seete ved Bordet, men Ol, som var brygget til denne Anledning i store Quantiteter, og gif omkring uden noget Tegn paa Sparksomhed, var alligevel den Drik, som især søgtes, men som dog nødes med et Maadehold, som langt mindre er gjængse hos den nye Høilænder.

Et Bæger til den Dødes Minde var den første Skaal, som blev drukken paa en særdeles høitidelig Maade, efterat Maaltidet havde Ende; og en sagte Mumlen lod igjennem hele Salen, idet man velsignede hans Minde, medens Munkene alene med forenede Stemmer udførte requiem æternam dona. En usædvanlig Stilhed fulgte, som om man var spændt paa noget høist Mærkeligt, som nu vilde skee. Da reiste Eachin sig op med djerv og mandig, men tillige beskeden, Ynde, besteg den tomme Throne eller Høisædet, og sagde med Værdighed og Styrke:

"Denne Plads, der tilhører mig, som Arvelod efter min Fader, kræver jeg, som Noget, der tilkommer mig med Ret. Gaa sandt hjælpe mig Gud og Sanct Barr!"

"Hvorledes vil du regjere din Faders Børn?" spurgte en gammel Mand, Oncle til den Afdøde.

"Jeg vil forsvare dem med min Faders Sværd, og

jeg vil uddele Retfærdighed til dem, under min Faders Banner".

Med skjælvende Haand trak Oldingen det vægtige Sværd ud af Skeden, og, idet han holdt det ved Klingen, rækkede han Haandgrebet over til den unge Høvding. Paa samme Tid udfoldede Torquil, hiin Stærke, Elanens banneret, og svingede det gjentagne Gange over Ynglingens Hoved, som med udmærket Ynde og Lethed huggede omkring sig med det tunge Slavind, til Tegn paa at han vilde forsvare det. Da opløstede samtlige Gjester et skingrende Skrig, for at vise den beredvillige Glæde, hvormed de modtog deres patriarchalske Chef, som udbad sig deres Hjælp som Underdanere.

Heller ikke var der Nogen iblandt dem Alle, som, ved at betragte den smukke og flinke Yngling, faldt paa, at gjenkalde i sin Erindring de onde Værser, hvorom man havde talt. Medens han nu stod der i sit glimrende Pantser, hvilende sig paa det lange Sværd, og gjengjeldende med yndige Bevægelser de vældige Tilraab, som gjennemtrængte Luften, baade derinde, udenfor, og omkring, blev den gamle Handfemager fristet til at tvivle, om denne majestætiske Figur var den samme Knøs, hvem han saa ofte havde behandlet med saa liden Ceremonie, og han begyndte allerede at befrygte Følgerne af, at have gjort det. En almindelig Fanfare af alle Instrumenter fulgte paa disse Tilraab; Klipper og Underskov gjenlode af Harper og Piber, ligesom de nyligen havde gjenlydt af Klager og Sammerskrig.

Det vilde blive trættende, om jeg vilde gennemgaae, hvorledes denne Indvielsesfest fremdeles blev fortsat, eller om jeg vilde opregne de Skaaler, som bleve drukne til Minde om de Helte, som i Fortiden havde været Elanens

Hæder, og især til Ære for de niogtyve Stridsmænd, som skulde til at sætte i den forestaaende Kamp, under deres unge Høvdinges Opsyn og Ansvar. Varderne, som i hine Tider tiltog sig den Gvne at kunne skue ind i den dunkle Fremtid, og forbandt denne med deres egen poetiske, lovede at forsikre dem om den meest afgjørende Seier, og at skildre dem isorveien det Maserie, hvormed den blaa Falk, som var Stammen Duheles Emblem, vilde sønderrive Wildfatten, det bekjendte Tegn for Elanen Chattan.

Solen var ikke langt fra at gaae ned, da en stor Pokal, som kaldtes Taksigelsesbægeret, udziret med Sol i ophøiet Arbeide, gik rundt om Bordet, til Tegn paa, at Gjestebudet var hævet, uagtet det alligevel blev tilladt Enhver, som vilde blive længer, at vælge sig en af de ydre Hytter, for i den at fortsætte Lystigheden. Hvad den gamle Simon angik, da blev han af Hyrden ledsaget til en ganske liden Hytte, hvilken, som det lod til, var bestemt til et enkelt Mennekses Brug. Der fandtes et Leie af Lyng og Moos, hvilket var indrettet saa godt, som Mars-tiden tillod det, samt tillige en stor Mængde Levninger af saadanne Delicatter, som den foregaaende Fest havde funnet afgive, hvoraf den Gamle tilfulde kunde indsee, at man havde draget Omsorg for Beboerens Bequemmelighed og Velbefindende.

"Forlad nu ikke denne Hytte!" sagde Hyrden, da han tog Afsked fra sin Ven og Client; "dette Sted er Ederes Natteherberg. Man kan let miste sit Værelse i en saadan Forstyrrelsesnat, og naar Grævlingen forlader sin Hule, kommer Ræveungerne og krybe derind".

Denne Indretning var imidlertid ganske behagelig for den gamle Handskemager. Han var bleven træt og

mat af Dagens Steien og Larm, og følte Længsel efter Hvile. Efter altsaa at have nydt endnu en Mundfuld, som hans Appetit dog ikke forlangte, og efterat have druffet et Bæger Blin, for at jage Kulden af Kroppen, mumlede han sin Aftenbøn, viklede sig ind i sin tykke Kappe, og lagde sig ned paa et Leie, hvilket gammelt Bekjendskab havde gjort ham fortroligt og beqvemt. De tilbageblivende Gjesters Summen, Snakken, ja stundom lydelige Glædesffrig, hvilke larmede udenfor, forstyrrede kun i kort Tid hans Roe, og inden ti Minuter var han falden ligesaa dybt i Søvn, som om han havde ligget i sin egen Seng i Courrefewstreet.

Sjette Kapitel.

Polonius: End taler han bestandig om min Datter.

Hamlet.

To Timer før Hanegal blev Simon Handskemager vækket ved en velbekjendt Stemme, som kaldte paa ham ved Navn.

”Hvorledes, Conachar?” sagde han, idet han foer op af Søvn; ”er det allerede saa høit op paa Dagen?” og idet han paa samme Tid fik Dinene ret op, saae han foran sig just ham, om hvem han havde drømt. Da nu i samme Dieblif alle Begivenhederne fra igaar stillede sig klart for hans Tanke, saae han til sin store Forundring, at Synet beholdt samme Form, som han havde seet, da han drømte. Det var nemlig ikke længer den pantskerklædte høilandfke Chef, med Glavind i Haand, som han den fo-

regaaende Dag havde betragtet, men Conachar fra Couvrefewstreet, klædt, som en ydmyg Læredreng, med en Egeqvist i Haanden. Intet Mandesyn kunde i høiere Grad have overrasket den Perthre Borger; og just som han stirrede med øiensynlig Forbauselse, vendte Ynglingen et Stykke brændende Mosetræ, som han bar i en Lygte, hen imod ham, og besvarede den opvaagnende Gamles Forundring, idet han sagde:

"Just saa, Fader Simon! det er virkelig Conachar, som er kommen, for at fornye gammelt Bekjendskab nu, da vort Møde vil opvække mindre Opmærksomhed".

Salende saaledes, satte han sig ned paa en trebenet Træbue, som tjente som Stol, og, idet han satte Lygten ved Siden, blev han ved i den venligste Tone:

"Jeg har nydt af din gode Føde mangengang, Fader Simon! og jeg tænker vel ikke, at du har funden nogen Mangel ved min Beværtning?"

"Ingenfomhelst, Mac Ian!" svarede Handffemageren; thi de simple Celteres Sprog og deres Sæder tilslode ikke, at man brugte nogen Hæderstitel. "Den var snarere altfor god for nærværende Fastetid, og meget for god til mig, da jeg maa skamme mig, naar jeg betænker, hvilken slet Kost I maatte døie i Couvrefewstreet".

"Snarere altfor god, for at jeg skal bruge Ederseget Udtryk" sagde Conachar, "for en doven Læredrengs Fortjeneste, og for en ung Høilænders Behov. Men var der nu endog saa Føde nok, fandt I da ikke, gamle Borger! nogen Mangel paa høflig Modtagelse? Undskyld Eder ikke — jeg veed, I har funden det. Men min Unseelse er ung endnu hos Folket, og jeg maa ikke altfor tidligt drage deres Opmærksomhed hen paa mit Ophold i Lavlandet, hvilket jeg forresten vil aldrig kunne glemme".

"Jeg kan tænke mig Grunden" sagde Simon; "og just derfor gjorde jeg nødigen, og kun tvungen af Omstændigheder, saa tidligt et Besøg hos Eder".

"Tys, tys, Fader! det er godt, at I er kommen for at see min høilandste Stads, medens der endnu er lidt Glands ved den. Kom igjen efter Palmesøndag, og hvo kan vide, hvem eller hvad I da kan finde i de Enemærker, som vi nu besidde. Wildkatten kan maaskee bygge sin Bolig der, hvor Mac Jans Gjestesal nu er opreist".

Den unge Høvding taug, og trykkede Enden af Egeqvisten ind mod sine Læber, ligesom for at vogte sig, for at tale mere.

"Det har vel ingen Rød, Eachin!" sagde Simon i den ligegyldige Tone, hvormed lunkne Drostere pleie, at henvende deres Benneres Opmærksomhed fra, at betragte Noget, som vil medføre uundgaelig Fare.

"Jo det har Rød, og der er Fare for et yderligt Fald" svarede Eachin; "og i ethvert Tilfælde, er der Visshed om et stort Tab. Jeg kan ikke begribe, hvorledes min Fader kunne give sit Samtykke til dette rænkefulde Forslag af Albany. Jeg vilde ønske, at Mac Gillie Chattachan vilde følge med mig, istedetfor at ødelægge vore bedste Karle i Kamp mod hverandre, saa rykkede vi i Forening ned til Strathmore, for at myrde og for at erobre. Jeg vilde da herske i Perth; han i Dundee, og hele Strækningen skulde da blive vor, lige ned til Mundingen af Tay. See! det er en Politisk, som jeg har opfanget fra Eders eget gamle og graa Hoved, i de Tider, da jeg stod med en Fallerken bag ved Eders Stol, og lyttede til Eders Aftendiscours med Fogeden Craigdallie".

Tungen er med Rette kaldet et uroligt Lem, tænkte Handfemageren. Her har jeg holdt et Lys, for at vise Djævelen Vej til at gøre Ulykker.

Høit sagde han derimod følgende Ord: "Ja disse Planer komme dog lidt for silde".

"Vistnok kun altfor silde" svarede Ezechiel. Con- tracten om den forestaaende Kamp er beseglet med vore Haandtegn og Signeter, og desuden er begge Stam- mers Had ved gjensidig Fornærmelse og Præl blevet op- pustet til en uudslukselig Lue. Men fortæl mig nu om dine egne Affairer! Det er jo Religionen, hører jeg, som har bragt dig herhid, efter hvad jeg fornemmer af Niel Boosshalloch. Paa min Vre! den Erfaring, som jeg hidtil har havt om din Klogskab, lod mig dog ikke for- mode, at du kunde komme i Kast med den ærværdige Kirke. Hvad min gamle Bekjendter, Fader Clemens, derimod an- gaaer, da er han nu Een af dem, som jage efter Marty- rernes Krone, og som mene, at det er bedre, at omfavne en Pæl, som er omringet med luende Brændestable, end den villigste Brud. Han er en ægte vandrende Ridder i, at forsvare religiøse Meninger, og han kommer i Kamp, hvorhelt han begiver sig hen. Han har allerede havt en Dyst med Munkene derovre paa Sibyllas Ø, om en Punct i Lærebygningen. Har du seet ham?"

"Det har jeg" sagde Simon; "men vi talte kun lidet sammen, eftersom Tiden var knap".

"Har han da ikke sagt dig, at der er en tredje Pers- son, Een, som jeg tænker, kunde med større Rimelighed blive en Flygtning for sin Religion, end enten I, en fiffig Borger, eller han, en Ordsløver af en Præst, og som ret hjer- teligt vilde være mig velkommen, naar hun vilde dele Eders

Tilflugtsted? — er du toffet, Mand? eller vil du ikke gjette, hvem jeg mener? din Datter Catharina”.

De sidste Ord talte han paa engelsk, og den unge Høvding fortsatte fra nu af sin Samtale i dette Sprog, som om han var bange for, at han skulde vorde beluret, ja han talte endogsaa med et Slags uvilkaarlig Standsning og Engstselighed.

”Min Datter” sagde den Gamle, og tænkte paa, hvad Munken havde fortalt ham, ”er frisk og vel, samt fuldkommen i Sikkerhed”.

”Men hvor da? og hos hvem?” sagde den unge Høvding. ”Og hvorfor kom hun ikke selv med? Troer I, at Elanen Duhele har ingen gamle Sibyller, der ere ligesaa virksomme, som Eders Dorthé, hvis Haand har varmet mine Øren saa mangengang, som kunne gjøre Opvartning for Datteren af deres Høvdings Mester?”

”Jeg takker Eder igjen” sagde den Gamle ”og tvivler hverken paa Eders Evne eller gode Villie, til at beskytte saavel min Datter, som mig selv. Men en agtet Ridderdame, Veninde af Sir Patrick Charteris, har tilbuden hende et sikkert Tilflugtsted, uden at hun behøver at udsætte sig for en uønskelig Rejse gjennem et øde og sønderrevet Land”.

”Ah — ha — Sir Patrick” sagde Høvdingen i en mere tilbageholden og kold Tone. ”Han fortjener jo vistnok, at blive foretrukket for alle Andre! Han er formodentlig Eders Ven?”

Simon Handskemager længtes ret efter at afstraffe denne væmmelige Affectation hos en Dreng, som han havde firegange paa een Dag varmet Ryggen paa, fordi han løb paa Gaden, for at see Sir Patrick ride forbi; men han dæmpede sin Hidsighed, og svarede ganske lige-

frem: "Sir Patrick har nu i syv Aar været Overdommer for Perth; og det er rimeligt, at han bliver længe ved, at være det, eftersom Øvrighedspersoner hos os blive udvalgte ikke i Fasten, men ved Mortensdagstider".

"Ach, Fader Simon!" sagde Ynglingen i sin mildere og mere venlige Tone. "J er nu vant til, at see al den Stads og Pragt, som man har i Perth, saa at J kun lidet kan finde Behag i vore mere barbariske Feste. Men hvad tænkte J ellers om vor Høitidelighed igaar?"

"Den var ædel og rørende" svarede den Gamle, "og maatte især være det for mig, som har kjendt Eders Fader saa nøie. Da du hvilede dig paa Sværdet, og skuede omkring dig, da tykkedes mig, at jeg atter saae min gamle Ven Gilchrist Mac Ian opstaaen fra de Døde, og fornyet i Henseende til Alder og Styrke".

"Ja det føler jeg rigtignok selv, at jeg der spillede min Rolle fortrinligt, og at jeg sikkertigen viste saare lidet af den fattige Læredreng, hvem J pleiede at behandle — som — som — ja just, som han fortjente".

"Eachin ligner ikke mere Conachar, end en Lax ligner en Forelle, uagtet Folk ville sige at det næsten er den samme Fisk under forskjellig Benævnelse, ja ikke mere, end en Sommerfugl ligner en Raalorm".

"Troer du da virkelig, at, medens jeg der stod med Scepter og Vælde, Noget, som jo alle Fruentimmer kunne lide, jeg da selv tog mig saaledes ud, at en Piges Die med Velbehag kunde have hvilet paa mig? Oprigtigt talt, hvad troer du, at Catharina vilde have syntes om mig, hvis hun, saaledes som du, havde seet mig ved Indvielsesfesten?"

"Nu glide vi, mærker jeg nok, ind paa Grund".

tænkte den Gamle ved sig selv, "og styre vi nu ikke rigtigt, da drive vi lige paa Land".

"De fleste Fruentimmer, Eachin! holde meget af det, som glimrer; men jeg mener alligevel, at min Datter er en Undtagelse. Hun vilde jo vistnok glæde sig ved den Lykke, som hendes Legekammerad og Barndomsven havde gjort, men hun vilde ikke vurdere den statlige Mac Ian, Høvding for Duheleclanen, høiere, end Conachar, som var skilt fra Fader og Moder".

"Hun var altid ædel og uden Fordringer, det veed jeg" svarede den unge Høvding. "Men I, Fader! som har skuet Verden saa mange Aar, før hun blev til, I kan bedre bedømme, hvad Vælde og Magt ere istand til at bevirke for Enhver, som eier dem. Tænk Eder, og siig saa reent ud, hvad I vilde føle, dersom I saae Eders Datter staae under hiin Thronhimmel, med fuldt Herredømme over hundrede Høie, som en Gjenstand for den ærbødigste Opmærksomhed af titusinde Vasaller? og alle disse Fordele kunde hun saae, blot mod at hun vilde lægge sin Haand i en Mands, som elsker hende over Alting paa Jorden".

"Mener I Eders egen Haand, Conachar?" sagde Simon.

"Conachar — ret saa! Fald mig kun saaledes! jeg har dette Navn saa kjert; thi det var jo under dette, at jeg blev bekendt med Catharina".

"Ærligt talt" sagde den Gamle, og stræbte at give sit Svar en saa lidet stødende Bending, som muligt, "min oprigtige Tanke vilde være den, at ønske baade mig og Catharina velbeholdne tilbage i vor Boutik i Couvrefewstreet, med den gamle Dorthe til vor eneste Vasal".

"Og med stakkels Conachar ogsaa, skulde jeg dog

haabe. I ville dog vel ikke lade ham alene pines hen i Vælde og Storhed, eensom og forladt?"

"Jeg kunde ikke ønske Clanen Duhele, mine gamle Venner, saa ilde, at jeg vilde berøve dem en ung haabefuld Chef, just i et Dieblig, hvor Stammen begynder at hæve sig, og fraliste samme Chef det Rye, som han nu staaer i Begreb med, at erhverve sig i den forestaaende Kamp".

Eachin beed Læberne sammen, for at skjule sin egen Harme, idet han svarede "Ord — Ord — tomme Ord, Simon! I frygter mere for Duheleclanen, end I elsker den, og jeg kan tænke, at I har en Formodning om, at dens Harme vilde vorde overstadig, dersom Høvdingen ægtede en Datter af en Perthers Borger".

"Og om jeg nu frygtede for et saadant Udsalb, Hector Mac Ian! havde jeg da ikke Ret! Hvilken Ende toge vel lignende Misforbindelser i Mac Callanmore's, den mægtige Mac Lean's, og saa mange Andres, Familier? Hvad var det vel, som fulgte deraf, uden Skilsmisser og Arveløsgjørelser, ja stundom endnu større Ulykker, og det just for dem, som trængte sig ulovligen ind? I kunde dog aldrig ægte min Datter for en Præst, samt alene til den venstre Haand; og jeg (idet han dæmpede Noget af den Hæftighed, hvormed Gjenstanden, hvorom han talede, henreb ham) jeg er en ærlig, om endogsaa ringe, Borger i Perth, der hellere vil see min Datter, som en jevn Borgers lovmæssige og uomtvistede Kone, end som den taalte Concubine hos en Monarch".

"Men jeg vil jo ægte Catharina, for Præsten — for hele Verden — ja ligesom Alteret og ved Jona's sorte Steen" sagde den voldsomme unge Høvding. "Hun er min Ungdoms Elskede, og der er ikke et eneste Baand,

frembragt ved Religionen, hvormed jeg ikke vil binde mig til hende. Jeg har udforsket Folket. Vinde vi blot denne Kamp (og dersom jeg har Haab om, at faae Catharina til Kone, da skulde vi vinde den, det siger mit Hjerte mig) saa vil jeg derved skaffe mig deres Hjerter i den Grad, at, om jeg valgte mig en Brud endog saa fra Fattighuset, vilde de modtage hende, som var hun en Datter af selve Mac Callanmore. Men du forkaster nok min Bøn" sagde Unglingen mørk.

"Der lægger I jo fornærmende Ord i min Mund" sagde den Gamle, "og I vil da strax derefter kunne straffe mig, fordi jeg er ganske i Ederes Magt. Men med min Billie, skal Catharina aldrig ægte Nogen, uden af hendes egen Stand. Hendes Hjerte vilde knuses ved de bestandige Kampe og den evige Blodsudgydelse, som er forenet med Ederes Stilling. Elskede I hende virkelig, og erindrede I hendes Modbydelighed for Kamp og Strid, da vilde I neppe forlange, at hun skulde udsættes for, at være Vidne til de evige Krigsskysser, med hvilke I, ligesom Ederes Fader, uomgængeligen maa være beskæftiget. Vælg dig en Brud, min Søn! mellem Høilandschefernes Døttre, eller ogsaa hos de ærefyge Riddere i Lavlandet. Du er ung, smuk, riig, høibaaren, mægtig, og vil aldrig kunne beile forgjæves. Da vil du lettelig finde dig en Pige, hvis opvakte Aand kan fryde sig ved dine Erobring-er, og trøste dig ved muelige Tab. For Catharina derimod vilde det ene være ligesaa forfærdeligt, som det andet. En Ridder bør have en Staalhandske — var den af Bukkeskind, vilde den inden en Time være revet i Stykker".

En mørk Sky gik over den unge Høvdinges Ansigt, hvilket nylig havde været opflammet af saa megen Ild.

"Farvel da mit Haab, som var det Eneste, der kunde have lyft mig frem til Hæder og Seier!" En lang Tid var han taus, men i hans Indre bølgede Tankerne; Vinene stirrede mod Jorden, hans Hoved var nedbøjet, og bedrovet sad han der med foldede Arme.

Endelig hævede han sit Hoved, og udbrød: "Fader! — ja en Fader har du været mig — jeg vil betro Eder en Hemmelighed. Baade Fornuft og Stoltthed byde mig at fortie den, men min Skjebne tvinger mig, og jeg maa adlyde. Jeg har besluttet, at meddele Eder den dybeste, og tillige den dyrebareste, Hemmelighed, som den ene Mand kan nogenfinde meddele den Anden. Men vogt Jer — lad denne Samtale forresten ende, som den vil — vogt Jer, for at udtale blot en eneste Stavelse af det, som jeg nu vil betro Eder; thi viid, at om I gjorde det, selv i den fjerneste Kant af Scotland, har jeg dog Øren til at høre det endogsaa der, samt en Haand og en Dolk, der kan naae Forræderens Barm. Jeg er — men nei! det vil ikke frem".

"Saa udtal det da heller ikke!" sagde den forstandige Gamle. "En Hemmelighed er aldrig sikker, saasnart den først er kommen over Ederens Læber, og jeg ønsker ikke nogen Fortrolighed, der er saa farlig, som den, hvormed du truer mig nu".

"Men jeg maa tale og I maa høre", sagde Unglingen. "Har I aldrig i denne Kampens Tid, Fader! tagen selv personlig Deel i en Dyst?"

"Blot en eneste Gang" svarede Simon, "da Sydhærlene vilde anfælde vor skønne Kjøbstad. Jeg blev opfordret til, at tage min Deel i Forsvaret, som Tordeier i Byens District, paa samme Maade, som alle de øvrige Laugsbrødre, hvilke ere tvungne til at holde Vagt og Post".

"Og hvorledes følte I Eder fremt ved denne Ufsaire?"

"Jeg seer ikke, hvad det kommer nærværende Sag ved" sagde Simon med nogen Forundring.

"Eerdeles meget — jeg havde ellers ikke gjort Spørgsmaal" svarede Echin i en stolt Tone, hvilken han Tid efter anden tiltog sig.

"En gammel Mand bliver let fristet til, at tale om de gamle Tider" svarede Simon, som, efter en kort Betænkning, fandt det gavnligt, at lede paa denne Maade den forrige Samtale bort fra Datteren. "Jeg maa oprigtigen tilstaae, at mine Følelser vare langt fra at besidde den høie og muntre Rolighed, ja jeg kunde sige, Glæde, som jeg har bemærket hos Andre ved lignende Leiligheder. Mit Liv og min Haandtering var Fredens, og, skjøndt jeg ellers ikke manglede Mands Mod og Hjerte, naar det gjordes fornødent, saa har jeg dog aldrig sovet saa slet, som Natten før dette Myrderie. Mine Tanker vare reent forvildede ved de Historier, som man fortalte os, og som aldeles ikke vare usande, om de sagiste Bueskyttere, hvorledes de skjode med Pile, som vare hele tre Favne lange, og brugte Buer, tregange saa store, som vore. Jeg faldt i en urolig Slummer, men naar der blot var et Haar i min Madratse, som stak mig, sprang jeg forferdet op af min Blund, idet jeg troede, at en engelsk Piil sad og dirrede i min Side. Endelig kom Morgenstunden, og just som jeg af bare Mathed var endelig sjunken i Søvn, da ringede Alarmkloffen, som kaldte Borgerne op paa Voldene, men aldrig har jeg hørt enten før eller siden en Lyd, der lignede saa ganske Dødsflokkens Rimen, som denne".

"Bliv kun ved — hvad hændtes saa videre?" spurgte Eachin.

"Jeg traf mit Harniss paa, saagodt som det nu var, og fik Betsignelsen af min Moder, en høihjertet Qvinde, som fortalte mig meget om, hvad min Fader havde gjort, for at hævde den smukke Kjøbstads Hæder. Dette gav mig Hjerte, og jeg folte mig mere modig, da jeg befandt mig mellem alle de øvrige Lauge, som alle stode med Buer; thi du veed nok, at de Perthter Borgermænd have altid været bekjendte, som fortrinlige Bueskyttere. Vi bleve fordeelte omkring paa Skandserne, medens enkelte Riddere, i prøvede Rustninger, blandede sig imellem os. Disse, som maaskee hentede deres eget Mod fra deres solide Harniss, satte Mod i os, og underrettede os til den Ende om, at de vilde med Sværd og med Øxe hugge Enhver ned, som vilde forsøge paa at forlade den anvisste Post. Jeg selv blev meget høfligen underrettet herom, ved den gamle Ridder af Kinsfauns, Fader til vor nuværende gode Sir Patrick, som dengang var Overdommer for Perth. Han var en Sønneson af den røde Røver, Thomas af Longueville, og saae ikke saa nliig ud til, at være den Mand, som nok ville holde, hvad han havde lovet; og til mig syntes han især at henvende sin Tale, fordi en saa urolig Nat kan muligen have gjort mig noget blegere end ellers, og tillige fordi jeg ikke var andet, end en reen Dreng".

"Men bidrog nu denne Opmuntring til at forstørre Eders Mod eller Eders Frygt?" spurgte Eachin, som lod til at være meget opmærksom.

"Mit Mod naturligviis; thi neppe kan der gives noget bedre Middel til, at faae en Mand til at rykke frem mod en Fare, som ligger i nogen Graastand foran

ham, end det, at han veed, at der staaer en Anden lige bag ham, som vil skyde ham fremad. Kort sagt — jeg frøb op paa Taarnet med taaleligt Mod, og, da jeg anfaaes for en god Skytte, blev jeg, iblandt Andre af samme Slags, anbragt paa et af de yderste Taarne. Men en ægte kold Feberghsen foer igjennem mig, da jeg saae Engellænderne, med Bueskytterne i Spidsen, og det svære Krigsfolk bag efter, rykke frem til Kamp i tre stærke Colonner. Med urokket Fasthed droge de frem. Nogle iblandt os vilde gjerne have skudt, men Sligt var os paa det strengeste forbudt, og vi vare nødsagede til at staae ubevægeligen stille, skyttende os, det bedste vi kunde, bag Brystværnet. Men da nu Sydkarlene udfoldede deres Linier, og Enhver indtog sin Plads, som ved et Trylleord, og da jeg nu tillige saae, hvorledes de dækkede sig med deres lange Skjolde (de saakaldte pavesses) som de plantede foran sig, da følte jeg igjen, at jeg havde ondt ved at trække Veiret, og jeg fornamp paany en heftig Trang til, at nyde destillerede Sager. Men ved at see mig om, blev jeg den værdige Kinfrauns vaer, som var især med at spænde sin mægtige Flitsbue. Saa som jeg nu betænkte, at det dog var Synd, om han skulde være nødt til, at anbringe sin Piil i en ærlig Scotlænderes Hjerte, medens der stode saa mange Engellænder udenfor, fattede jeg den Beslutning at blive, især da jeg stod i en ganske taalelig Krog, der blev dannet ved tvende Bastioner, som løbe sammen. Nu rykkede da Engellænderne fremad, og droge deres Buestrænge, ikke mod Brystet, som I høilandske Karle gjøre, men op mod Dret, og satte deres, med Svalerfjer bevingede, Pile i Fart, længe førend vi kunde faae Tid til at anraabe Sanct Andrew. Jeg blinkede med Øinene, naar jeg saae dem lægge an, og jeg troer, at jeg

hoppede op fra Jorden af Skræk, da Pilene begyndte at fuse mod Brystværnnet. Men da jeg nu saae mig ret om, og bemærkede, at Ingen var saaret, uden den gamle John Squallit, Udraaber i Byen, hvis Mund var bleven lukket med en Piil af et Favnemaals Længde, da tog jeg Mand's Mod og Hjerte til mig, og skød til Gjengjæld med god Villie og godt Sigte. En lille Mand, hvem jeg sigtede efter, og som figede frem fra sit Skjold, faldt omfuld med en Piil gennem Skuldrene. Du forstaaer at bruge din Naal, Simon Handskemager! raabte den gamle Overdommer. Jeg blev saa frye, at jeg gav mig til at skrig: "Ved Sanct John! lader os fægte for hans Bye, og for vor Laugsære, brave Gildebrødre!" uagtet jeg ikke var andet, end Læredreng. Ja hvis I vil troe mig, saa spændte jeg min Buestræng, og affskød min Piil i hele den øvrige Deel af Kampen, som endte med Fjendernes Flugt, ligesaa roligt, som om jeg skød efter en Skive, og ikke sigtede mod Menneskers Hjerte. Jeg vandt en Smule Anseelse blandt de Andre, og jeg har altid troet, at jeg i et lignende nødtvunget Tilfælde (thi vælge Faren selv, kunde aldrig falde mig ind) neppe vilde tabe enten mit eget Mod eller de Øvriges Ugtelse. Der har I Alt, hvad jeg kan berette om Krigsaffairer. Derimod har jeg havt andre Farer, hvilke jeg, som en flog Mand, har stræbt at undslippe, eller, hvor Saadant ikke var muligt, med modigt Sind søgt at gaae imøde. Med andre Grundsatninger vil ingen Mand kunne holde Hovedet i Beiret i dette Land".

"Nu har jeg hørt og fattet Eders Fortælling" sagde Eachin, "men jeg vil sikkerligt have ondt ved, at saae Jer til at troe min, eftersom I kjender den Familie, fra hvilken jeg nedstammer, og isærdeleshed har kjendt den Mand,

hvem vi idag have lagt i Graven — ja godt er det, at han hviler der, hvor han aldrig vil faae at høre, hvad jeg nu vil sige Eder. See, Fader! Lyset, som jeg tog med mig, brændes ned, og bliver mat, ja slukkes vel ganske om nogle faae Minuter — dog, før det gaaer ud, maa jeg frem med det usalige Ord, som Sandheden og inderlig Følelse af- tvinge mig — Fader — jeg er en Eujon. Nu er det sagt — og min Hemmelighed hviler nu i en Undens Børge”.

Ynglingen sank tilbage som i en Art af Krampe, frembragt ved den voldsomme Sjelekamp, under hvilken han gjorde sin sørgelige Bessendelse. Den Gamle, som blev bevæget saavel af Frygt, som af Medynk, bragte ham efterhaanden til Besindelse igjen, men derimod ikke til nogen rolig Fatning. Han bedækkede sit Ansigt med begge Hænder, og grød længe rigeligt og bittert.

”Men i vor himmelske Fries Navn, saa fat Jer dog!” udbød den gamle Mand. ”Kald dette stygge Ord tilbage! I er ikke feig, men alene, for ung, uersfaren uden Øvelse, og giver lidt for meget efter for Eders Indbildninger, hvilket aldrig er Tilfældet med den modne Mand. Ikke vilde jeg raade nogen Unden, at sige dette Ord om Eder; thi I er ingen Eujon — jeg har jo saa ofte selv seet klare Gnister af livsfuldt Mod funkke ud fra Eder, og det ved Leiligheder, som vare særdeles ringe, og ganske uden Bigtighed”.

”I har seet klare Gnister af Stoltthed og Arrighed” sagde den uheldige Yngling; men naar saa I dem understøttet af det bestemte Mod, som skulde vedligeholde dem? De Gnister, som I taler om, faldt paa mit forsagte Hjerte, som paa et Stykke Is; der var intet, som kunde fange. Om endogsaa min fornærmede Stoltthed

mangengang bød mig at slaae til, fik dog mit forfagte Sind mig i næste Dieblif til at flye”.

”Elet ikke Andet, end Mangel paa Dvælse!” sagde den Gamle. Ved at flattrer op ad Volde, lærer Unglingen, at bestige den vildeste Bjergtind. Gjør Begyndelsen med en lille Dyst, og sø Jor dagligen i saadanne Baaben, som Ederes Clan pleier at bruge, og anstil tillige Smaaaffjermysdler med Ederes Følgesvende!”

”Og hvad Tid er der til Saadant?” spurgte den unge Høvding, idet han sprang op, som om han havde hørt noget Rædsomt. ”Hvor mange Timer ere der fra nu og til Palmesøndag, og hvad kan der da ikke skee? Indeluffede Sfranker, fra hvilke Ingen kan flye, saalidt, som den arme Bjørn, som er lønket til sin Klods. Fredsfindsthye levende Mennesker, de Bedste og Modigste, som Høilandsbjergene kunne sende (desværre paa mig nær!), af hvilke den Ene tørster efter den Andens Blod, medens en Konge og hans Udelismænd, samt Tusinde, under vilde Sfrig, staae ved Siden, ligesom paa en Skuesplads, for endmere at egge deres vilde Raserie. Sværdslag lyde, Blodet flyder — tykkere, stærkere, rødere — liig Uffindige styrte de ind paa hverandre, og den Ene sønderriver den Anden, som de vildeste Dyr. Saarede blive traadte ned under de Stridendes Fodder, ja endog af deres egne Kammerader. Og naar nu Blodet begynder at ebbe, og Baabnene blive svage — der maa dog alligevel ikke være Tale om noget Ophold, nogen Stilstand, nogen Hvile, saalænge en Eneste af disse lemlæstede Stafler er ilive. Her er ingen Kryben bag Volde, ingen Kasten med Baaben i Frastand; Alt er Haand imod Haand, indtil Haanden ikke længer er istand til at hæve sig, for at vedligeholde den rædsomme Kamp. Naar nu

en saadan Kampplads er frygtelig for Tanken, hvad mener I da, at den vil blive i Virkeligheden?"

Handskemageren var taus, og svarede intet.

"Jeg siger igjen, hvad tænker I?"

"Jeg kan alene beklage Eder, Conachar!" sagde Simon. "Det maa være tungt, at være Uffom af en fornem Slægt — Søn af en navnkundig Fader — ved Fødselen Høvding for en frigerist Stamme, og dog mangle, eller idetmindste bilde sig ind (thi endnu troer jeg, at Feilen ligger i en pirret Indbildningskraft, som anslaaer Faren for høit) at man mangler det arrige Unlæg, som findes hos enhver Kamphane, som fortjener en Haandsfuld Korn, og hos enhver Hund, som har gjort sig værdig til, at nyde en tilkøstet Mundfuld. Men siig mig engang: hvorledes gif det til, at I, med Bevidstheden om Eders Ufmagt i den forestaaende Kamp, endogsaa i dette Dieblif tilbød mig, at ville dele Eders Høvdingsmagt med min Datter? Eders Magt maa jo afhænge af den Maade, paa hvilken I teer Eder i Kampen, og i den kan Catharina dog ikke hjælpe Eder".

"Deri tager I feil, gamle Mand!" svarede Echin. "Vilde Catharina saasandt ffue mildt til min alvorlige Kjerlighed, som jeg nærer til hende, da vilde det føre mig frem med Stridshingstens Kraft mod Fjenden. Thvor knugende endogsaa Bevidstheden om min Svaghed er, den Følelse, at Catharina vilde see mig, ffulde dog give mig Styrke. Siig Ja — o siig mig Ja, at hun skal blive min, efter Kampen, og end ikke den Perther, krumbenede Baabensmed, hvis Hjerte er af samme Stof, som hans Umbolt, skal nogenfinde være gaaen saa let til Kampen, som jeg. Den ene stærke Lidenskab kan betvinges ved den anden".

"Det er Snak, Conachar! Kan da Mindet om Eder's Fordeel, Eder's Ære, Eder's Slægt ikke pirre Mordet ligesaa meget, som Tanken om en hoipandet Løs? Skam dig, for en Mand at være!"

"J fortæller mig der, hvad jeg saatiidt har fortalt mig selv, men det er forgjæves" svarede Eathin med et Suk. "Kun saalænge den frygtsomme Hjert vil parre sig med Hinden, er den vild og farlig. Det komme nu af min Legemsbygning, eller, som vore hoilandiske Hege sagtens ville sige, formedelst Melken af den hvide Daae — det strive sig fra min forrige fredelige Opdragelse, og Eder's strænge huslige Æve — ja lad det endogsaa komme, som J mener, fra Phantasien, som tænker sig Faren større, end den virkelig er — nok er det, at Grunden kjender jeg ikke. Men jeg kjender min Mangel, og — desværre! det kan ikke forfølges — jeg frygter saa overvættes for, at jeg ikke kan betvinge den, at, naar jeg var sikker paa, at kunne paa den Maade skaffe mig Eder's Samtykke, vilde jeg i dette Nieblif standse mine Fremmskridt, og give den høie Rang, jeg har antaget, og drage mig tilbage til et lavere Liv".

"Og tilsidst vende Handsker, Conachar!" sagde Simon; "det smager jo af Legenden om Sanct Eriks pin. Nei, nei! Eder's Haand blev ikke dannet til det Slags Arbeide, og J skal heller ikke faae Lov til, at spole mig flere Dyrestind, end J allerede har gjort".

"Spøg ikke!" sagde Eathin; "jeg taler Alvor. Kan jeg end ikke arbeide stort, skal jeg dog bringe Rigdomme med mig, saa at vi kunne leve uden det. Med Horn og med Krigspiber ville de udraabe mig, som en seig Flygtning — lad dem gjøre det! Eatharina vil elske mig

desto mere, fordi jeg har foretrukket Freden for Blodsudgydelse, og Fader Elemeus skal lære os, at ynke og tilgive Verden, naar den vil overvælde os med Bebreidelser, som ikke ville saare. Jeg skal vorde det lykkeligste Menesne; Catharina skal nyde Alt, hvad den meest ugrændsede Omhed kan frembringe til hendes Fornøielse, og desuden blive fri for alle de rædselsfulde Syn og Lyd, som den upasselige Mage, hvem I har udkaaret hende, vilde frembyde. I, gamle Fader! skal finde en rolig Hvile i Kaffeelovnskrogen, som den hæderligste og lykkeligste Mand, der nogensinde —”

”Tys, Eachin, tys! jeg beder dig, hold op! Det Fyrrellys, med hvilket denne Samtale maa faae en Ende, brænder allerede meget lavt, og jeg vilde ogsaa have et Ord indført; thi Ærlighed varer dog altid længst. Skjøndt det sikkerligt vil bedrøve dig, ja maaskee gjøre dig opbragt, vil jeg dog standse alle dine Blik i Fremtiden ved de faae Ord: Catharina kan aldrig blive din. Handsken er et Billede paa Troe, og for Ingen vilde det derfor være mindre passende, at bryde sit Ord, end for en Mand af min Haandtering. Catharina er forlovet, og forlovet med en Mand, som I maaskee kan hade, men hvem I alligevel maa agte, Waabensmeden Henry Gow. Partiet er passende, med Hensyn paa Stand, er overeensstemmende med Begges gjensidige Ønsker, og mit Løfte har jeg givet. Det er bedst at tale reent ud paa een gang. Optag nu mit Afslag, som I vil; jeg staaer ganske i Eders Magt — men Intet skal faae mig til at bryde mit Ord”.

Handskemageren udtalte dette med den meest afgjorte Bestemthed, fordi han havde lært af Erfaring, at den forrige Læredrengs pirrelige Gemyt gav i de fleste

Tilfælde efter for en djerv og fast Beslutning. Alligevel ved at betænke, hvor han var, kunde han ikke andet, end med et Slags Engstelighed see Lucen blusse op, og udbrede et Glimt af Lys paa Eachin's Ansigt, som var blegt, som Døden, medens hans Dine rullede, som hos en Vanvittig i et voldsomt Anfald af Galsskab. I samme Dieblis sank Lyset ned, og Simon følte en uvilkaarlig Skræk, ved Tanken om, at han muligen kunde komme til at kjempe for sit Liv med en Yngling, som han vidste var oplagt til Voldsdaad, saa ofte han blev hidfig, ihvorlidet hans naturlige Bæsen kunde fortsætte de Forholdsregler, hvilke hans opluende Pirrelighed begyndte at vælge. Dog snart blev han trøstet ved Eachin's Røst, som fremknurrede i en raa og forandret Tone:

"Lad det, som i Nat er blevet talt imellem os, hvile i Tausked for evigt! Bringer du det nogensinde for Lyset, da kunde du ligesaa godt grave din egen Grav".

Idet han sagde dette, aabnede han Døren, og et Glimt af Maanens Skin brød igjennem. Man saa den bortgaaende Høvding's Figur for et Dieblis; den sammenflettede Vidiedør lukkedes, og Hytten blev fuldkommen mørk.

Den gamle Borger fandt sig lettet, efterat en Samtale, som var svanger med Fare og Anfald, havde endt sig paa saa fredelig en Maade. Men dybt rørte ham alligevel Mac Tans Stilling, hvem han selv havde hidraget til at opdrage.

"Det stakkels Barn!" sagde han, "at kaldes op til Høihed og Magt, blot for at slynges ned igjen med Foragt! Hvad han sagde, har jeg tildeels allerede bemærket, eftersom jeg ofte blev vaer, at Conachar var mere

flink til at fjevles, end til at slaaes. Men denne overstadige Modløshed, hvilken hverken Undseelse eller Tvang kan faae Bugt med, den kan jeg dog ikke begribe, saalidet jeg ogsaa selv er en Robert Wallace. Han var rigtignok den Rette, at foreslaae Catharina, som Ægtemand, retsom en Brud skulde have Courage baade for sig selv og sin Brudgom! Nei, Catharina skal ægte en Mand, til hvem hun kan sige: kjere Mand, skaan Ederis Fjende! og ikke Een, til hvem hun er nødt til at sige: ædle Fjende, spar min Mand!"

Udmattet ved alle disse Betragtninger, faldt den gamle Mand endelig i Søvn. Næste Morgen blev han vækket af sin Ven, Hyrden, som med lidt forvirret Mine foreslog ham, at vende tilbage til hans Bolig paa Engen, nærved det saakaldte Ballough, eller Udløbet af Tay=Øen i Strømmen af samme Navn. Han gjorde Undskyldning for, at den unge Hovding ikke kunde tage imod ham denne Morgen, eftersom han havde særdeles travlt med Alt, hvad der angik den forestaaende Kamp, og han tilføiede, at Eachin Mac Ian tillige havde formeent, at Opholdstedet paa Engen vilde convenere hans Sundhed mere, paa hvilket Sted han havde givet Ordre til, at Alt skulde staae beredt, saavel til hans Sikkerhed, som til hans Fornøielse.

Niel Booshalloch kunde ikke afholde sig fra at gjøre nogle Betragtninger over den Ligegyldighed, som Hovdingen viste, ved saaledes at bortskikke en Gjest, uden at give ham nogen Afssedsaudience. "Da vidste hans Fader bedre Besked" sagde han; "men hvorfra skulde han have lært det, stakkels Fyr, som er bleven opdragen iblandt disse Perthier Borgermænd, hvilke, naar man undertager Eder, Raboe Handskemager! der taler Gælsk, li-

gesaa godt som jeg, udgiøre en Menneſſerace, ſom kjender ikke det mindſte til Høſlighed”.

Man kan nok tænke ſig, at den gamle Borger ſølte gansſke ikke den Mangel paa Ugtelſe, ſom hans høilandſke Ven var ſaa bekymret over. Tvertimod foretrak han høiligen det fredelige Ophold hos den ærlige Hyrde, fremfor Høvdingens larmende Gjeſtfrihed og daglige Gilder, endogsaa om der ikke var iforveien forefalden en Samtale med Eathin, om en Gjenſtand, ſom det vilde falde dem Begge noget ſmerteligt at opfriſke.

Han begav ſig derfor til Hyrdens Bolig med ſtørſte Velbehag, hvor han kunde have det fornoieligt nok, derſom han havde været ubekymret for Catharina's Sikkerhed. Hans Morſkab var, at ſeile omkring paa Søen i en lille Jolle, ſom blev ſtyret af en høilandſk Dreng, medens den gamle Mand angledede. Ogsaa gif han iland paa den lille Ø, hvor han mangengang ſank hen i Tanker ved den afdøde Vens, Gilchriſt Mac Ian's, Grav; og han gjorde ſig ligeledes til en Ven af Munkene, ved at forære Prioren et Par Maarſkinds forgydte Handsker, og de Fornemmere af de Andre hver et Par af Wildkatteskind. De lange Aftener, efter at Solen var gaaen ned, fik han paa denne Maade til at løbe umærkeligt hen, idet han ſyſtede med at tilſnitte og ſammensye diſſe Smaaforæring, medens Hyrdens Familie flokkede ſig omkring ham, beundrede hans Færdighed, og lyttede tillige til de Eventyr og Viſer, med hvilke den livelige Gamle ret lyſtigen kunde forſlaae en kjedsommelig Aften.

Dog undgif han omhyggeligt, at indlade ſig med Fader Clemens, hvem han rimeligen anſaae mere for en Uarſag til diſſe Uleiligheder, end den uſkyldige Deeltager deri. ”Jeg vil ikke” tænkte han, ”miſte diſſe venlige

Munkes gode Willie, som engang i Tiden kunne blive mig nyttige, blot for at læmpe mig efter hans Griller. Jeg skulde troe, at jeg allerede har udstraaet nok for hans Præfener, som have gjort mig kun lidet klogere, men desto mere fattig. Nei, nei! Catharina og han kunne tænke, hvad de ville; men jeg vil snarest muligt see mit Snit til, at liste mig tilbage, som en straffskyldig Hund, naar dens Herre kalder; gjøre Poenitenze i Sæk og i Aske, rykke ud med en net lille Mulct, og saaledes igjen blive gode Venner med Kirken".

Meer end fjorten Dage vare allerede forløbne, siden han blev indquarteret hos Hyrden, og han begyndte allerede at blive urolig over, at han intet hørte hverken fra Catharina eller Henry, hvem han tænkte, at Overdommeren havde betroet baade hans Plan og hans Opholdsted. Han vidste nok, at den stolte Smed ikke turde træde inden for Clanen Duheles Enemærker, paa Grund af de mange Tvistigheder, som han havde havt med Indvaanerne, ja med Eachin selv, medens han endnu bar Navnet Conachar; men alligevel meente han dog, at Henry maatte have funden en Leilighed til, at sende ham et Bud eller et Tegn. Der gik jo saa mange Sendebud frem og tilbage mellem Hoffet og Duheleclanen, for at bestemme de noiere Betingelser ved den forestaaende Kamp, især angaaende Tiden, paa hvilken begge Partier skulde marschere til Perth, og mange andre Puncter, som først maatte bringes i Rigtighed. Man var allerede over Midten af Mark, og Palmesøndag begyndte at nærme sig.

Medens Tiden saaledes sneg sig frem, havde den landflygtige Borgermand ikke en eneste Gang seet et Glimt af sin forrige Læredreng. Den Omsorg, som blev dragen for, at han intet skulde mangle, men have det

saa godt, som det var muligt, lagde for Dagen, at han ikke var glempt; dog pleiede han, saa ofte man hørte Hovdingens Horn at lyde gjennem Skoven, strax at oplede en Rietning, som var ganske den modsatte af Eachins. Kun en eneste Morgenstund fandt han sig ganske uventet i dennes Nærhed, og det tillige i en saa høi Grad, at han neppe fik Tid til at undgaae ham. Dette hændte sig paa følgende Maade:

Idet Simon drev tankesuld omkring paa en aaben Plads i en Skov, som var omringet paa begge Sider af høie Træer, blandede med Underskov, kom et hvidt Daadyr, som brød ud af Tykningen, ham imøde. Det forfulgtes, tæt ind paa Livet, af to Bindspillere, af hvilke den Ene havde fat i dens Bagbov, den Anden i Struben, og trak den saaledes til Jorden, ikke synderlig langt fra den Gamle, som blev noget underlig ved dette uventede Syn. Den gjennemtrængende Lyd af et Horn gjenlød i Nærheden, og en Jagthunds Gøen gjorde Simon opmærksom paa, at man var paa Sporet, medens Jagtskrik og Lyd af Mennecker, som arbeidede sig gjennem Underskoven, bleve hørte i den nærmeste Afstand. Det Bedste havde vel været, at trække sig tilbage, men, eftersom det var blevet ham til et Instinct, at skye den unge Mand, krøb han dybt ind i en Hasselbuss, som var gjennemgroet med Skovtidsel, hvilken ganske var istand til at skjule ham.

Neppe havde han gjort dette, før Eachin, rødmoset af den stærke Jagt, foer fra Tykningen ud paa den aabne Plads, ledsaget af Fostersfaderen Torquil, hiin Stærke. Den Sidste vendte med ligesaa megen Styrke, som Behændighed, Dyret om paa Ryggen, tog Forbenene fat med den høire Haand, satte sine Been paa dens Bug,

og rækkede Jagtkniven med den Benstre over til den unge Høvding, for at han skulde skjære Struben over paa Dyret.

"Det gaaer ikke an — gjør du det selv, Torquil! jeg tør ikke dræbe Nogen, der ligner min Fostermoder".

Dette blev sagt med et sørgmodigt Smil, medens en Taare stod i den Talendes Øie. Torquil stirrede et Øieblik paa den unge Høvding, og foer derpaa med sin skarpe Jagtkniv tvært over Dyrets Strube med et Snit, som var saa dybt og saa hurtigt, at det naaede ind til Rygbenet. Da dette var gjort, reiste han sig op, og hæftede et langt, gjennemborende, Blik paa Chefen, idet han sagde: "Hvad jeg her har gjort ved denne Hind, vilde jeg gjøre ved ethvert levende Menneske, hvis Øren kunde have hørt min Fosterson nærne en hvid Daad, og forbinde Ordet med Hector's Navn".

Hadde Simon ikke tilforn havt Grund til at skjule sig, da fik han den nu, ved at høre Torquil's Ord.

"Nei — det kan ikke længere skjules — det maa frem for Dagens Lys" sagde Eachin.

"Hvad kan ikke længere skjules? hvad skal frem for Dagens Lys?" spurgte Torquil forundret.

"Det er vist den fordømte Hemmelighed", tænkte Simon, "og kan nu denne uhyre Privatsecretair ikke holde Tænde for Tunge, saa bliver jeg gjort ansvarlig, dersom Eachin's Skam kommer ud iblandt Folket".

Uagtet han tænkte med Bæven paa dette, gjorde han dog paa samme Tid Brug af sin fordeelagtige Stilling, for at see saa Meget, som det var muligt, af denne Scene mellem den unge Høvding og hans Fortrolige. Til dette blev han tilskyndet ved den Nysgjerrighedsaand, som pirrer os saavel i de vigtigste, som i de meest ubetyd-

delige Tilfælde i Livet, og som stundom findes forbunden med den høieste personlige Angst.

Medens Torquil lyttede til det, som Echin betrosede ham, sank den unge Mand om i hans Arme, og, idet han støttede sig op til hans Skuldre, endte han sin Besjendelse med en stille Hvidsfen i hans Øre. Torquil syntes at lytte til med dyb Forundring, som fik ham til at fæste Mistillid til sine egne Øren. Ligesom for at forvise sig om, at det virkelig var Echin, som talede, løftede han efterhaanden den unge Mand i Beiret fra hans hvilende Stilling, og, idet han ved et Greb i hans Skuldre paa en Maade hævede ham op fra Jorden, fæstede han et Øie paa ham, som lod til at være større, end hans sædvanlige. Efterhaanden fik den Gamles Ansigt en saa vild Character, at Handskemageren begyndte at frygte for, at han vilde slynge den unge Høvding, som en foragtet Gjenstand, fra sig, i hvilket Tilfælde den Sidste vilde være falden ind i det Krat, i hvilket han stod skjult, og have bevirket hans Opdagelse, paa en ligesaa ubehagelig, som farlig Maade. Men Torquils Ømhed tog en ganske modsat Retning, eftersom han nærede en dobbelt Grad af den lidenskabelige Forkjerlighed, som næsten altid ledsager dette Forhold i Høilandene.

"Nei! jeg troer det ikke!" udbrød han endelig. "Det er en Løgn om din Faders Søn — en Løgn om din Moders Barn — og den største Løgn om min egen Fostersøn. Jeg kaster min Handske herpaa baade til Himmel og Helvede, og jeg skal forsvare det i Kamp mod Enhver, som tør sige, at det er en Sandhed. Du er bleven forgjort ved et ondskabsfuldt Øie, min egen kjære Dreng! og den Svaghed, som du kalder Feighed, er ikke andet, end Trolddomskunster. Jeg glemmer ikke Flag-

germusen, som viftede os Lyset ud, i det Dieblif, du bragtes til Verden — hiint Dieblif, fuldt af Sorg og af Glæde. Men vær du kun ved godt Mod, min Dreng! du skal gaae med mig til Zona, og den hellige Columbus, tilligemed det øvrige Chor af velsignede Helgene og Engle, som altid hjalp din Fæder, skal tage det hvide Daadyr's Hjerter fra dig, og gjengive dig det, for hvilket de have bestjaalet dig".

Eachin lyttede, som om han gjerne vilde troe disse Trosteord. "Men, Torquil!" sagde han, "antag nu ogsaa, at dette vil hjælpe os, saa nærmer dog den farlige Dag sig, og, gaaer jeg inden for Skrannerne, er jeg dog bange for, at vi komme til at staae til Skamme".

"Det er umuligt — det kan ikke være!" udbrød Torquil; "saavidt skal Helvedes Geier ikke gaae. Vi ville dyppe dit Sværd i Vievand; sætte Jernurt og Hyperikon i din Hjelmplumage; vi ville omringe dig, jeg og dine otte Brødre, og du skal indenfor os være tryg, som i en Borg".

Der var igjen Noget, som den ængstelige Yngling sagde, men formedelst den forsagte Tone, i hvilken det blev udtalt, kunde Simon ikke forstaae det, hvorimod Torquils Svar trængte sig fuldt og stærkt ind i hans Øre. "So! der kan endnu være en Mulighed i, at lade dig slippe for, at tage Deel i Kampen. Du er den Yngste af Alle dem, som skulle drage Sværdet. Nu vel — hør mig da — og du skal see, hvad det betyder, at eie en Fosterfaders Kjærlighed, og du skal lære, hvor høiligen den overgaaer endogsaa en Slægtnings. Den Yngste paa Listen af dem, som skulle fægte for Clauen Chattan, er Ferquhard Day. Hans Fader dræbte min, og det røde Blod rinder hedt imellem os. Palmesøndag havde jeg altid tænkt mig, som den Dag,

der skulde kjøle det. Men hør nu! Man skulde meent, at hans og mit Blod, øst i samme Skaal, havde skilt sig ad, og dog har han kastet sin Kjerlighed paa Eva, min eneste Datter, den smukkeste Pige paa Bjergene. Tænk dig, med hvilke Følelser jeg erfarede dette! Det var som om en Ulv fra Ferragon's yderste Grændser havde sagt til mig: giv mig dit eneste Barn tilagte, Torquil! Men saaledes tænkte ikke min Datter. Hun elsker Terquhard, og hun græder baade Skjønhed og Kræfter bort, af Skræk for den nærmende Kamp. Lad hende blot give ham et Tegn paa Gunst, da veed jeg forvist, at han vil forlade Slægt og Venner, og løbe afsted med hende hiinsides Bjergene".

"Naar altsaa han, som er den Yngste af Chattanclanen er fraværende, saa kunde ogsaa jeg, som er den Yngste af Duheleclanen, trække mig tilbage?" sagde Eachine, idet han rødmede over den lave Maade, paa hvilken der aabnedes en Udsigt for ham til at frelles.

"Fatter du det nu, min Høvding?" sagde Torquil, "og kan du nu dømme om min Hengivenhed til dig? Andre vilde have opoffret sig selv og deres Sønners Liv — jeg opoffrer for din Skyld min Families Ære".

"Min Ven! min Fader!" udbrød Eachine, og klynkede sig tæt ind til den Gamles Barm. "Hvilken elendigt Udsling er jeg ikke, at jeg paa en saa forfærdelig Maade kan gjøre Brug af dit Offer!"

"Tal aldrig om dette her; thi grønne Skove have Øren. Fader os gaae tilbage til Leiren, saa kunne vi siden sende Bud efter Wildtet. Tilbage med Jer, Hunde! følger os hjem!"

Tagthunden havde til den Gamles Lykke dypet Snuden ned i Dyrrets Blod, ellers vilde den let have kunnet opspore Handskemagerens Leie i Tykningen, men da

den af bemeldte Grund havde tabt den finere Lugt, fulgte den rolig bag efter Vindspillerne.

Da Jægerne vare ude af Sigte, og han heller ikke kunde høre deres Naab længer, reiste Handskemageren sig op, særdeles trøstet ved deres Bortgang, og tog nu tilbeens, det bedste han formedelt sin høie Alder formaaede, i den modsatte Retning af hines. Eaasnart han kom til Hyrdens Bolig, fandt han andre Nyheder, som ventede ham. De bragtes af Fader Clemens, som kom i sin Pilgrimdragt eller Dalmatica; han var nu ifærd med at tiltræde sin Tilbagereise til Syden, men vilde dog først tage Afsked med sin Medsflygtning, eller maaskee endog bevæge ham til, at følge med.

"Men hvad har saa pludseligt bevæget Eder til, at vende tilbage til hine Egne" spurgte Borgeren, "hvilke ere Eder saa farlige?"

"Har I da ikke hørt" sagde Clemens, "at March og hans engelske Allierede have maattet trække sig tilbage, og ind i Engelland for Greven af Douglas? Denne gode Greve har sat sig for, at ville ophjælpe Statens ulykkelige Tilstand, og har til den Ende tilskrevet Hoffet, at han forlanger den Commisssion ophævet, som med kongelig Auctoritet var nedsat for at opspore Rjettere; og foruden andre Ting, som angaae Statens Vel, har han tillige forlangt, at Robert Wardlaw's Udnævnelse til Prælat af Sanct Andrew's skal forelægges Parlamentet. Den største Deel af Adelen, som er hos Kongen i Perth, hvoriblandt Eders værdige Overdommer, Sir Patrick Charteris, har understøttet Douglas's Forslag, og Hertugen af Albany — om af Politik eller af god Willie, veed jeg ikke — er traadt over paa deres Partie. Det var naturligviis en let Sag for dem, at faae den gode Konge overtalt til at vælge

milde og sømme Forholdsregler, og saaledes er Voldsmandens Kindtand brækket af, og det lige oppe i Gommen, og Byttet revet ud af deres graadige Klæder. Vil I følge med til Lavlandet, eller blive her noget endnu?"

Men Hyrden befriede ham fra den Uleilighed, at svare, idet han sagde, at han havde Hovdingens Ordre, som bestemte, at den Gamle skulde blive, indtil Enefjernerne droge til Striden. I dette Svar opdagede rigtignok den gamle Borger Noget, som ikke svarede til hans Begreb om fuldstændig Frihed og fri Villie, men for Diebliffet tog han sig det alligevel ikke saa nær, saasom det gav ham en god Undskyldning for at slippe den Geistlige.

Syvende Kapitel.

Vi maae nu vende tilbage til de Personer i vor dramatiske Fortælling, som vi efterlode i Perth, dengang vi fulgte Handskemageren og hans smukke Datter til Kinsauns, og vi senere ledsagede den Gamle til Taysøen, blandt hvilke Prindsen, som den Vigtigste, vil kræve vor sieblikkelige Opmærksomhed. Denne heftige og ubetænksomme unge Fyrste udholdt med megen Utaalmodighed det begrænsede Ophold paa Overfogedens Slot; og fandt sig aldeles misfornøiet med at omgaaes denne Nidder, hvem han under andre Forhold kunde have Grund til at ynde, blot fordi Overfogeden nu paa en Maade var at ansee, som hans Fangevogter. Opbragt paa sin Onkel, misfornøiet med sin Fader, var det saa naturligt, at han længtes efter Ramorny's Selskab, til hvem han

i lang Tid havde været vant til at tye, naar han vilde more sig, uagtet han paa samme Tid vilde have optaget det særdeles ilde, om Krogen havde yttret, at han enten blev styret eller ledet af ham.

Han sendte derfor et Bud til Ridderen, og bad ham, ifald hans Sundhed vilde tillade det, at besøge sig paa en lille Scitour i et Lysthuus i Overfogedens Have, hvilken, ligesom Namorny's egen, løb ned mod Floden. Ved at fornye en saa farlig Fortrolighed, tænkte Rothsay paa Intet, uden paa det, at han altid havde været Namorny's hengivne Ven. Namorny derimod, ved at modtage Brevet, erindrede sig alene de Luner og Drillerier, som han havde maattet udstaae af Prindsen, Tabet af Haanden, den Letfindighed, hvormed han havde behandlet saa vigtig en Gjenstand, og endelig den Beredvillighed, hvormed han havde svigtet hans Sag, angaaende Hattemagerens Mord. Han loe bittert, da han læste Prindsens Billet.

"Eriot!" sagde han, "sæt mig strax sex dygtige Karle i en stærk Baad, men dygtige Karle, siger jeg; hører du? spild intet Dieblif, og hent mig saa Dwinning paaastedet. Himlen smiler til os, min ærlige Ven!" sagde han til Medicineren, som traadte senere ind; "jeg sad just, og pinede min Hjerne, hvorledes jeg skulde faae Udgang til denne ustadige Dreng, og se! her sender han Bud til mig, at jeg skal besøge ham".

"Hm! jeg indseer Tingen ganske klart" sagde Lægen. "Himlen smiler til Oet og Undet, der siden kunde træffe — ikke sandt? — hi, hi, hi!"

"Krogen er færdig, og saadan Madding er sat paa, min Ven! som vilde lokke denne Dreng ud af et Sacrificie, om saa en Drop Bevæbnede stod rede til at myrde

ham paa Kirkegaarden. Saa nu dine Sager istand; thi du følger med os. Skriv saa du til ham, da jeg ikke kan, at vi paastedet skulle indfinde os, for at høre hans Ordre; men sæt det lidt ordentligt i Stil. Han læser godt, og det skylder han mig”.

”Han vil komme til at lære Meget af Eders Nidderlighed endnu, for han døer — hi, hi, hi! Men er I nu sikker paa det Kjøb, som I har sluttet med Hertugen af Albany?”

”Tilviffe! det er tilstrækkeligt til, at mætte min Værebegjerlighed, din Haveshyge og Begges Lyst til Hævn. Men nu ombord, og det i en Fart — lad Eviot lægge nogle Glasfer af den fineste Wiin i Baaden, og tillige noget kold Kjøffen”.

”Men Eders Arm, naadige Herre! Gjør den Eder ikke ondt?”

”Mit Hjertes Banker faaer mig til at glemme Smerten i mit Saar. Det slaaer, som det vilde sprænge min Barm”.

”Himmelen forbyde det!” sagde Dwining med en sagte Stemme. ”Det vilde ellers blive et underligt Syn; skjøndt jeg nok kunde have Lyst til at secere det, naar blot ikke dets steenhaarde Væbskaffenhed spolerede mig mine bedste Instrumenter”.

Inden faaer Minuter vare de i Baaden, medens et Tilbud bragte Svaret til Prindsen.

Efter at Middagsspisningen var endt, sad Prindsen hos Overfogeden, gnaven og taus. Greven af Errol havde spurgt ham, om det var hans Ønske, at Bordet skulde tages bort, just som en Billet, der overleveredes Hertugen, aldeles forandrede hans Ansyn.

”Ganske, som I vil!” sagde han. ”Jeg gaaer ned

i Lysthuset i Haven — dog, som altid, med Tilladelse af min naadige Overfoged — for at modtage min forrige Staldmester”.

”Naadige Herre?” udbrød Grev Errol forundret.

”Ja, Greve! skal jeg bede om Tilladelse togange?”

”Sikkerligen ikke, naadige Prinds!” svarede Overfogeden. ”Men Eders kongelige Høihed erindrer dog vel, at Sir Namorny —”

”Dog vel ikke har Pesten, skulde jeg troe”, gjemælede Rothsay. ”Kom, Errol! I vilde gjerne spille den vrantne Fangefoged, men det vil ikke ret lykkes; det passer sig ikke for Eders Natur. Farvel for en halv Times Tid!”

”En ny Galskab!” tænkte Errol, da Prindsen aabnede en Sprinkelværksdør i Storstuen nede ved Jorden, hvori de spiste, og foer ud i Haven. ”En nye Galskab, at kalde den Skurk tilbage til sit Selskab; men han er som forhejet”.

Prindsen saae sig imidlertid om, og raabte med Forryghed: ”Fra Eders Kjøkken, ædle Greve! faae vi vel en lille Forfriskning og nogle Glasfer Wiin ud i Lysthuset? Jeg holder af at nyde Noget al fresco ved Flodbreden”.

Overfogeden bukkede, og gav siebliffeligen den fornødne Ordre, saa at Sir John fandt et veldækket Bord, da han, efterat være landet, traadte ind i Lysthuset.

”Det smerter mig, at see Eders Høihed under saa trykkende Lænker” sagde Namorny med en vel udført affecteret Medfølelse.

”Du kan neppe sørge mere derover, end jeg selv” sagde Prindsen; ”thi vist og sandt er det, at Errol, ihvor ærlig og velsindet en Ridder han er, dog har kjedet mig usigeligt med sine alvorlige Blik, ja frundom endogsaa med

alvorlige Forelæsninger, saa at han ved begge Dele har dreven mig tilbage til dig, du Udhaler! hos hvem jeg idetmindste kan erholde nogen Underholdning, om jeg just ikke lærer noget Godt. Dog Et Spøg, et Andet Alvor — det var en lumpen Affaire, den, som blev udført sidste Hvidtirsdags Aften, Namorny! Jeg vil haabe, at du ingen Deel havde i den?"

"Paa min Tre, Prinds! en reen Misforstaaelse af dette Dyr, den Bonthron. Jeg lod blot et Ord falde om, at en Dragt tørre Prygl vilde være meget tjenlig for det Menneſke, som havde skilt mig ved min Arm, og — hvad ſkeer? gjør ikke den Slynge et dobbelt Misgreb — tager den Ene for den Anden, og bruger en Stridsøge iſtedetfor en Rjep".

"Godt er det, at det ikke var videre. Det er en ſmal Sag med Hattemageren, men jeg vilde aldrig have tilgivet dig, derſom Vaabensmeden var gaaen i Lyſet; thi hans Lige gives ikke i det hele Bretland. Men jeg haaber dog, at de hængte den Slynge høit nok?"

"Tredive Fod idetmindste" ſvarede Namorny.

"Ah! lader os ikke tale mere om ham! ſelv hans fordømte Navn ſaaer Vinen til at ſmage af Blod. Men hvad Nytt fra Perth? Hvorledes gaaer det derinde med Damerne og de lyſtige Herrer?"

"Alt ſaadant er næſten gaaet iſtaa, naadige Herrer!" ſvarede Ridderen. Alles Dine ere henvendte paa ſorte Douglaſ, ſom kommer med fire tuſinde udvalgte Karle, for at ſætte Skif paa os Alle. Man ſiger, at han er igjen bleven udnævnt til Rigsgouverneur. Viſt er det, at der ere Mange, ſom have erklæret ſig for hans Partie".

"Saa var det nok paa Tiden, at jeg gjorde mig fri" sagde Nothsay. "Jeg kunde ellers faae en Arrestforvarer, der var lidt værre, end min nuværende".

"Ach! naadige Herre! var I kun borte fra dette Sted, da kunde I komme til at holde Hovedet ligesaa høit, som Douglas".

"Tys, Namorny!" sagde Prindsen med Alvor; "det kommer mig dunkelt for, som om I engang tilforn har foreslaaet mig Noget, som var ret affhyeligt. Kom ikke med Forslag, som ligne hiint. Jeg vilde gjerne være fri, jeg vilde gjerne have min Person til min egen Disposition — men aldrig vil jeg løfte Vaaben mod min Fader, eller imod dem, paa hvilke han behager at bygge".

"Det var alene for Eders kongelige Høiheds personlige Frihed, at jeg fordriftede mig til at tale" svarede Namorny. "Var jeg i Eders Sted, da vilde jeg snart komme i den fortrinlige Baad, som gynger ved Tayfloodens Bred, og ganske rolig glide ned til Fise, hvor I har mange Venner, og der være saa fri, at tage Falkland i Besiddelse. Det er et kongeligt Slot, og, uagtet Eders Fader har skjænket det, som en personlig Foræring, til Eders Oncle, saa kan Eders Høihed dog sikkerligen gjøre Brug af en saa nærbeslægtet Mand's Herresæde, selv om der ikke kunde opstaae noget Spørgsmaal om, hvorvidt Albany har Lov til at modtage en saadan Foræring".

"Han har gjort sig fri nok med mine Eiendomme, som, iblandt saa meget Andet, Bestyrelsen af Rensfrew kan bevise. Men tys — Namorny — biev lidt! Fortalte ikke Errol mig, at Margaretha Douglas, hvem man kalder Hertuginde af Nothsay, er paa Falkland? Jeg ønsker ligesaaalidet at boe i Huse med denne Dame,

som paa den anden Side, at tvinge hende til at flytte for min Skyld".

"Den naadige Frue har været der, det er vist nok; men jeg har de paalideligste Efterretninger om, at hun er dragen sin Fader imøde".

"Ha! for at hidse sin Fader endnu mere op imod mig, eller maaskee for at tigge ham om, at spare mig, under den Betingelse, at jeg skal komme paa mine Knæe hen til hendes Seng, som Pillegrimene fortælle, at Emirerne ere nødsagede til at gjøre, naar en saracensk Sultan skjænker dem sin Datter tilægte. Jeg vil handle efter Douglas' egne Ord: "Det er bedre at høre Lærken synge, end Røtterne pibe," og jeg vil holde baade mine Hænder og Fødder frie for Lænker".

"Dertil er intet Sted mere beqvemt, end Falkland" svarede Ramorny. "Jeg har et temmelig stærkt bevæbnet Følge, som nok skal holde Slottet; og skulde Eders Høihed ønske at forlade det, saa er Havet saa nær, at man kan naae det ved et lille Ridt, og det i tvende Retninger".

"Det kan nu være godt nok; men vi skulle døe af Kjedsommelighed paa det gamle Slot. Der er jo hverken Lystighed, Musik eller Piger. Er der vel?" sagde den viltre Prinds.

"Om Forladelse, ædle Hertug! Uagtet Margaretha af Douglas er reist, liig en vandrende Dame i Romanzen, for at anraabe sin Fader, den vældige Ridder, om Hjælp, er der dog en yngre, og jeg turde næsten sige, en smukkere, Pige, enten allerede paa Slottet, eller idetmindste undervejs derhen. Eders Høihed kan neppe have glemt den smukke Pige i Perth?"

"Forglemme den smukkeste Løs i Scotland? Nei — ikke mere end du har forglemt den Haand, som du havde i Courrefewstreet, ved Fastelavnslarmen".

"Den Haand, som jeg havde? I mener nok, som jeg mistede. Dog ligesaa vist, som jeg aldrig vil faae den tilbage, ligesaa vist er den ffjønne Catharina enten paa Slottet allerede, eller paa Veien derhen. Ikke vil jeg smiggre Eders Høihed med at sige, at hun ventede at træffe Eder der — men vist er det, at hun selv har proponeret, at komme under Margaretha's Opfigt".

"Den lille Tasse!" udbrød Prindsen; "at bruge Saadant imod mig. Hun fortjener Straf, Ramorny!"

"Som I dog vist vil lade falde særdeles mild og naadig ud. Ikke sandt, naadige Herre?"

"Paa min Troe! jeg har allerede længe ønsket, at blive hendes Skriftefader — men hun er altid saa ffye".

"Lingen er," sagde Ramorny, "at der har manglet Reilighed, og endogsaa nu trænger Tiden paa".

"Jeg veed det. Snart kommer Douglas, med sin Datter ved Haanden, som er ligesaa stolt som han, med Faderens skarpe, mandige Træk, og desuden lidt tilaars allerede".

"Og paa Falkland sidder, i pigelig Eensomhed, den smukkeste Løs i Scotland" sagde Ramorny. "Hift ere Anger og Lanker — her ere Glæder og Frihed".

"Din Mening har seiret, min vise Raadgiver!" svarede Rothsay; "men denne Spøg skal ogsaa blive den Sidste af det Slags".

"Det troer jeg selv!" svarede Ramorny; "thi i det Dieblif, I er sat i Frihed, da slutter I flug Fred og Venskab med Eders kongelige Fader".

"Jeg vil skrive til ham — giv mig Skrivertøi —

nei jeg har ikke Noe til, at sætte mine Tanker i Pennen. Skriv du, Ramorny!"

"Eder's Høihed forglemmer —" svarede Ridderen, og pegede paa sin lemlæstede Arm.

"Ah — den fordamte Arm er nu immer ivoien. Hvad skulle vi da gjøre?"

"Om det ikke maatte mishage Eder's Høihed, da kunne vi benytte os af min Huuslæge, Dwining. Han skriver, som den bedste Bogfører".

"Men har han noget Vink om, hvorledes Sagerne staae?"

"Fuldkomment!" svarede Ramorny; og gif hen til Vinduet, for at kalde Dwining op fra Baaden. Denne traadte frem for Prindsen af Scotland, saa krybende, som om han gif paa Eg, med nedslaaede Pine og med en Holdning, som syntes at være sammenskrumpen af Respekt for den høie Fremmede, som her var nærværende.

"Der, Menneſke! der ere Skrivmaterialier! Jeg vil gjøre en Prøve med dig. Du veed, hvorledes det Hele staaer. Sæt altsaa en Undskyldning op for min Opførsel, eftersom jeg vil begive mig til Falkland. Den vil jeg sende til min Fader; sæt den altsaa op i en smuk Stil!"

Dwining satte sig ned, og i nogle faae Minuter havde han conciperet et Brev, som han overrækkede Ramorny.

"Hvilken Djevel har hjulpen dig der?" udbrød Ridderen. "Hør engang, naadige Herre!" "Elskede og ærede Fader og Konge! I maa vide, at vigtige Betragtninger bevæge mig til, at drage bort fra det Slot, som I har anvist mig, og derimod vælge mig en Bolig paa Falkland. Jeg har nemlig overveiet, at dette Herresæde

tilhører min dyrebare Onkel, Albany, med hvem jeg veed, at Ederes Majestæt ønsker, at jeg skal omgaaes paa det Fortroligste. Slottet er desuden en Mand's Eiendom, fra hvem jeg kun altfor længe har været bortfjernet, og med hvem jeg for Fremtiden ønsker at staae i det ængste Kjerlighedsforhold” ”.

Hertugen af Rothsay og Namorny udbrøde i en høi Latter, og Mester Dwining, som havde lyttet til sin egen Concept, som om det var en Dødsdom, der blev oplæst, fattede nu Mod ved at høre Herrernes Bifald, løstede Pinene i Beiret, og yttrede et ganske sagte Klukken: de hi, hi, hi! men blev dog igjen paaastedet alvorlig og frybende, ligesom om han var ængstelig for at have overtraadt Erbødighedens Grændser.

”Fortreffeligt! ganske fortreffeligt!” sagde Prindsen. ”Den gamle Konge vil igjen meddele den saakaldte Hertuginde af Rothsay alt dette. Du burde være Secretair hos hans Hellighed, Paven, som ofte trænger til en Concipist, der kan opfinde eet Ord, som har to Meninger. Jeg sætter nu mit Navn derunder, og faaer derved Lovtalen for denne skjønne Opfindelse”.

”Og nu, naadige Herre!” sagde Namorny, da Brevet var forseglet, og efterladt, ”vil I nu gaae ned i Baaden?”

”Ikke før min Kammersvend har bragt mig mine Klæder og øvrige Sager; og kald mig saa tillige paa min Huushovmester”.

”Naadige Herre! Tiden trænger paa, og ethvert Ophold vilde let opvække Mistanke. Ederes Tjenere kunne jo følge med Pakkerne imorgen. For i Aften haaber jeg at min ringe Tjeneste vil kunne forslaae, baade med Hensyn paa Bord og Bærelse”.

"Nei! denne gang er det dig, som er glemsom" sagde Prindsen, og rørte ved den saarede Arm med sin Spadsereestok. "Huff paa, Mand! at du hverken kan tranchere en Kapun, eller binde mig en Halsstrimmel. En fortreffelig Opvarter, at sige, med Munden!"

Ramorny skjar Ansigter baade af Smerte og af Brede; thi, uagtet Saaret var paa Veien at læges, var det endnu heel ømsindtligt, og den blotte Pegen med en Finger fik ham til at bæve. Alligevel fattede han sig, og fornyede sit Spørgsmaal, om Prindsen vilde gaae i Baaden.

"Ikke før jeg har tagen Afsked med Overfogeden. Nothsay maa ikke liste sig bort fra Errols Slot, som en Tyv fra sit Urresthul. Lad ham bede, at komme hid!"

"Raadige Hertng! det kunde være farligt for vor Plan".

"Gaae Fanden i Bولد baade med Fare, med Plan og med dig selv! Jeg baade vil og maa handle med Errol, som det egner sig for Begge".

I det Samme traadte Errol ind, som havde læmpet sig efter Prindsens Anmodning. "Jeg gjorde Eder denne Uleilighed, ædle Greve!" sagde han med den høie Grad af Høflighed, forbunden med Værdighed, som flødte ham saa godt, "for at takke Eder for Eders Godhed og Eders Selskab. Jeg kan ikke længer nyde begge Dele, eftersom paastrængende Sager kalde mig til Falkland".

"Jeg vil haabe" sagde Overdommeren, "at Eders Høihed erindrer, at I staaer under Opsigt".

"Hvorledes? under Opsigt? Er jeg en Fange, saa fiig det reent ud — hvis ikke, vil jeg tage mig den Frihed at gaae".

"Jeg vilde blot ønske, at Eders Høihed vilde for-

lange hans Majestæts Tilladelse til denne Reise. Den turde ellers opvække hans høieste Misshag”.

”Mener I Misshag mod Eder, eller mod mig selv?”

”Jeg har allerede anført, at Eders Høihed staaer under Opsigt her; men ikke har jeg nogen Ordre, isald det maatte behage Eders Høihed at kuldkafe denne Opsigt. Gud forbyde, at jeg skulde lægge Baand paa Eders Tilboieligheder. Kun for Eders egen Skyld vilde jeg bede Eder —”

”Om mine egne Sager kan jeg bedst domme selv. God Aften, Greve!” Idetsamme sprang den trodsige Prinds i Vaaden med Ramorny og Dwining. Uden at vente paa noget større Følge, stødte Errol fra Land, og Vaaden gik rask ned ad Tay ved Hjælp af Arer, Seil og Ebben.

Nogen Tid sad Nothsay taus og med et forstemt Ansyn; heller ikke afbrøde hans Selskabsbrødre disse stille Betragtninger. Endelig løftede han Hovedet i Veiret, og sagde: ”Min Fader forstaaer Spas, og, naar Alt er kommet i Orden igjen, vil han ikke tage denne Spøg mere alvorligt, end den fortjener, en Ungdomsstreg, som han vil behandle, ligesom alle de Øvrige. See I hist den gamle Ridderborg, Kinsfauns, der skuer saa mørkt ud over Tay? Siig mig engang, Ramorny! hvorledes fik du den smukke Pige i Perth ud af Hænderne paa denne Tværdriver af Overdommer; thi af Errol hørte jeg, at hun stod under hans Beskyttelse”.

”Det gjorde hun ogsaa, naadige Herre! dog med den Forbeholdenhed, at hun senere skulde sættes under Hertuginde — hvad jeg vilde siige — Frue Margaretha Douglas’s Opsigt. Denne Dumrian af Overdommer, som, naar Alt kommer til Alt, ikke er Andet, end en Klodri-

an af en Stridsmand, har, ligesom saa Mange af samme Deig, en listig Karl i sit Følge, hvem han bruger til alle Commissioner, og hvis Indgivelser han benytter, som om de vare hans egne Ideer. Hvergang jeg nemlig vil erobre saadan en Landbaron, henvender jeg mig stedse til hans Fortrolige, som i nærværende Tilfælde hedder Christopher Henshaw, en gammel Skipper paa Tay, som i sine unge Dage har seilet endeel omkring, og derfor staaer i høieste Agtelse hos Sir Patrick, der respecterer ham, som en Mand, der har været i de fjerneste Lande. Denne hans Agent gjorde jeg ogsaa til min, og igjennem ham har jeg ladet sprænge adskillige Miner, for at hindre Eatharinas Afreise til Falkland".

"Men i hvilken Hensigt da?"

"Ja jeg veed just ikke saa lige, om det er godt, at betroe Eders Høihed den, da det let kunde falde Eder ind, at misbillige mine Anskuelser. Jeg havde nemlig ventet, at Medlemmerne i den nedsatte Commission, som skulde efterspore Rjettere, kunde have fundet den smukke Pige paa Kinsauns; thi denne vor Skjønhed er en stikfen og kjæphøiet lille Udskæier fra Kirken. Idetmindste haabede jeg, at Ridderen skulde smukt faaet sin gode Deel af de Bøder og Confiscationer, som man isaafald vilde have anvendt imod ham. Munkene idetmindste havde største Lyst til at faae fat paa ham, da jeg seer, at der har været store Disputer imellem ham og dem angaaende deres Lagetiende".

"Men hvad Grund havde du til, at ville ødelægge Ridderens Formue, og til at bringe den stakkels smukke Pige paa Baalet?"

"Tal aldrig derom, naadige Hertug! Munke brænde aldrig smukke Piger. En gammel Kjærling fund

maaffee være kommen lidt i Fare, men sikkerligen ikke saa deilig en Pige; og hvad nu den saakaldte Overdommer angaaer, saa, om de havde klippet ham nogle fede Stykker Jord af, var det slet ikke Undet, end billigt Besderlag for den Haan, som han tilfoiede mig i Sanct Johns Kirke”.

”Dog synes det mig, Ramorny! som om dette er en lav Maade at hevne sig paa”.

”Tal aldrig om det! Hvo som ikke kan skaffe sig Ret ved Haanden, maa bruge Hovedet. Godt er det imidlertid, at dette Pust er overstaaet ved Hjelp af den omme Douglas, som erklærede sig til Gunst for ligesaa omme Samvittigheder. Fra det Dieblig af, at Douglas havde fuldkastet Rjettercommissionen, fandt Henshaw ingen Vanskelighed i, at føre den smukke Catharina til Falkland, men vel at mærke, ikke, som hun selv og Sir Patrik mene, for at holde den dørste Frue Margaretha med Selskab, men for at bringe Hertugen af Northay i godt Humeur, naar han vender tilbage fra Sagten i de Falklandske Lystskove”.

Der opstod igjen en Pause, hvori Prindson sank hen i en dyb Pønsen. ”Ramorny!” udbød han tilsidst, ”jeg har dog en Skrupel ved denne Sag; men, naar jeg nævner den, saa vil den sophistiske Djewel, som stikker i dig, demonstrere den ud af mig, som den har gjort ved saa mange andre Samvittigheds-skrupler. Denne Pige er den smukkeste, som jeg nogensinde saae eller kjendte, paa Een nær, og jeg holder af Catharina, tildeels fordi hun har Nogle af denne Enestes Træk — Elisabeth Dunbars. Men Catharina er jo forlovet, ja staaer endog i Begreb med, at ægte Henry Gow, den vakre Baabensmed, hvis Mage vi ikke kjende i Kunst, og som desuden er en Kris-

ger uden Lige i Skranken. At fortsætte denne Intrigue, vilde være at fornærme den stakkels vakkre Karl altfor meget”.

”Ederes Høihed kan dog vel ikke forlange, at jeg skulde være synderlig omsindtig over Henry Gow's Fordeel?” sagde Namorny, og saae ned til den saarede Arm.

”Men, ved Sanct Andrew! dette dit Uheld haffer du ogsaa altfor tidt paa. Andre lade sig noie med at stikke en Finger i vedkommende Folks Sager, men du kommer med hele din blodige Haand. Det er nu een gang gjort, og kan ikke gøres om igjen, lad det derfor være glemt”.

”Det er Eder selv, naadige Herre! som, tiere end jeg, peger derhen, for Spøg rigtignok, men — dog jeg kan tie, om jeg ikke kan glemme det”.

”Nu vel da! saa viid, at jeg har en Samvittigheds-scrupel i denne Sag. Erindrer du, dengang vi for Løi-ers Skyld gif hen, for at høre Fader Clemens, eller snarere for at see hans smukke Kjetterske, at han talte saa rørende, som om han var en Digter, om den rige Mand, som berøvede den Fattige hans eneste Hgteviv?”

”En stor Sag” svarede Namorny, ”om saadan en Grobian's Kone faaer sit første Barn ved Prindsen af Scotland. Hvor mangen Greve vilde ikke tilsonke sine smukke Døttre en lignende Ære? og hvor mangen Ægtemand, som har havt en saadan Ære, sover ikke ligesaa trygt for det?”

”Derfor jeg turde vove at yttre nogen Tanke” mælede Dwinning, ”da vilde jeg ydmygt gjøre opmærksom paa, at de gamle scotske Love tildele enhver Lehnsherre saadan Ret over hans quindelige Vasaller, uagtet

Mangel paa Fyrighed, og Lyst til Penge, har senere faaet Mange til, at omtusse denne Rættighed med Penge”.

”Jeg behøver ingen Opmuntringer, for at være paa færde, naar der er en smuk Pige. Men denne Catharina har altid været noget kold imod mig” sagde Prindsen.

”Nu i Sandhed!” sagde Ramorny, ”dersom I, som er ung, smuk, og ovenikjøbet en Prinds, ikke forstaaer, hvorledes man skal gjøre Lykke hos en ung Pige — ja da veed jeg ikke, hvad jeg skal sige”.

”Var det ikke altfor stor Driftighed af mig, at tage Ordet paany, da vilde jeg anføre” sagde Lægen, ”at hele Perth veed nok, at den stjerbenede Smed var aldrig Pigens eget Valg, men en Person, som blev paatvungen hende af Faderen. Jeg veed bestemt, at hun fleregange har givet ham Nei”.

”Ja! kan du overbevise mig om det, da er Sagen rigtignok ganske forandret” sagde Rothsay. ”Bulcan var ligesaa god en Smed, som Henry, men han vilde ægte Venus, og Krøniken fortæller os, hvorledes han kom fra det”.

”Længe leve Fru Venus, og gid hendes Dyrkelse maa vare længe!” sagde Ramorny. ”Gid Alt maa lykkes den flinke Mars, som nu gaaer paa Frieri til den naadige Gudinde!”

Samtalen begyndte at tage en overgiven og letfærdig Bending, men Hertugen af Rothsay standsede den dog snart. ”Jeg har nu forladt hiint Urrosthuus og dets qvalme Luft, men alligevel ville mine Livsaander ikke ret leve op igjen. Jeg er betagen af den døsig, just ikke ubehagelige, men melancholske Følelse, som overkommer os, naar vi enten ere udmattede af Arbeide, eller overmattede af Fornøielser. Nu kunde en god Musik ret

være et Gjæstebud for Guder, at sige naar den var mild, indsmiggrende og ikke altfor voldsom”.

”Ederes Høihed har blot at udtale Ønsket, og see! Nymphen i Taafloden ere ligesaa forekommende, som Nympherne paa Landet. Hører I? en Luth!”

”En Luth?” udbrod Rothsay forundret. ”Ja isandhed en Luth, og fortreffeligen spillet. Dette døende Tonesald, synes mig, jeg har hørt engang tilforn. Styr hen imod Baaden, fra hvilken Tonerne komme!”

Skipperen, som var Christopher Henshaw lagde bi, da han blev anraabt. ”Ei! Ei! en gammel Veninde!” udraabte Prindsen, idet han gjenkjendte den franske Luthspillerinde, Louise's, Dragt og Figur. Hør engang! jeg er i din Gjæld for den Skræk, jeg indjog dig, da vi sidstegang mødtes Sanct Valentine's Aften. Ind i Baaden med dig, medsamit din Luth, din Pudel, Taske og Alt. Jeg vil anbringe dig hos en Dame, som skal opføde din Pudel med Kapuner og Canarifect”.

”Jeg vilde dog bede Ederes Høihed betænke——” sagde Ramorny.

”Jeg vil ikke betænke Andet, end min Fornøielse, og jeg haaber, at du vil være saa føielig, at gjøre det Samme”.

”Er det da virkelig sandt, at I vil anbringe mig hos en Dame?” spurgte Sangersten. ”Boer hun da her i Nærheden?”

”Paa Falkland” svarede Prindsen.

”Ach! om denne Dame har jeg nok hørt. Saa I virkelig vil anvise mig Plads i Ederes Gemahlindes Følge?”

”Derom kan du være forvissat” og idetsamme hvid-

ffede han til Ramorny: "saasnart jeg erkjender den naadige Frue for min Gemahlinde. Mærker du det?"

Under dette Ophold, sagde Ramorny sagte til Dwining: "Men see dog at komme frem med en Indvending! Denne Addition af Visetøsen er Een for mange. Brug dit Hoved, medens jeg taler lidt med Henshaw".

"Derfor jeg maatte fordrifte mig til nogen Bemærkning" sagde Dwining, "da vilde jeg, som har studeret mit Fag baade i Arabien og i Spanien, gjøre Eder opmærksom paa, naadige Herre! at en epidemisk Sygdom har vilst sig i Edinburgh, og at det kunde være farligt, at lade denne vandrende Sangerinde komme Eders Høihed for nær".

"Og hvad gaaer det saa dig an, om jeg vil crepere af Pesten eller af Apothekersager? Skal du ogsaa være mig imod?"

Medens Prindsen saaledes bragte Dwining til at tie, havde Ramorny seet sit Snit til at tale med Henshaw, og af ham faaet at vide, at Hertugindens Afreise fra Falkland var endnu en Hemmelighed, samt at Catharina vilde ankomme der, enten samme Aften, eller næste Morgen i den Forventning, at blive tagen under Hertugindens Beskyttelse.

Hertugen af Nothsay optog Ramorny's Underretning herom saa koldt, at Ridderen troede sig berettiget til at gjøre ham Forestillinger desangaaende. "Dette, naadige Herre! er jo at spille Lykkens forfjælede Skjodebarn! I ønsker Frihed — den kommer; I ønsker Skjønhed — den kommer, og tøver just saalange, at den maa derved gjøre Glæden mere fjerkommen. Selv Eders mindste Dnske synes en Lov for Skjebnen; thi I forlan-

ger Musik, hvor den synes at være allermest fjernet, og see — baade Luth og Sang ere ved Haanden. Disse Ting, der blive sendte paa den Maade, burde taknemmeligen nydes, ellers ere vi ligesom gnavne Børn, hvilke rive det samme Legetoi itu, som de nyligen græd sig syge for”.

”For at nyde Fornoielse, Namorny! maa man have døiet Smerte, ligesom man ved Hunger og Tæste skaffer sig den bedste Appetit. Vi, som ere i den Stilling, at vore Ønsker kunne paa staaende Fod vorde tilfredsstillede, have kun liden Nydelse deraf, naar vi faae dem opfyldte. Seer du hiin tykke Skye, som staaer i Begreb med, at briste løs med Regn? Den synes at knuge sig ned over mig, som for at kvæle mig — Vandet seer skummelt og urent ud — Strandbredden selv har tabt den forrige smukke Form, hvori den nyligen prangede —”

”Tilgiv Ederes Tjener!” sagde Namorny, ”om han gjør den Bemærkning, at Taltfor meget giver efter for Ederes livelige Phantasie, og at I derved kommer til at ligne en uhyndig Rytter, som tillader sin fyrige Hingst, at steile, indtil den slaaer bagover, og knuser Rytteren. Behager det Eder ikke, at vor Sangerinde giver en lille Bise?”

”Nu vel — lad saa være! men brav melancholsk! enhver Lystighed vilde i dette Dieblis skjære mig i mine Øren.”

Pigen sang nu et normannisk Sørgeqvad, hvortil Melodien var ligesaa flagende, som Ordene selv:

1.

Ja! suk du kun!
Og kast dit Blik endnu en Stund
Henover Flod og Mark og Lund!
Stue end engang mod Luft og See;
Thi du skal døe.

2.

Seeg dig kun ned!
 Du gaae mod Graven dine Fjed.
 Her Munkens Sang om Evighed!
 Snart melde Klokkens Sorgeslag
 Din Afstedsdag.

3.

Dog Mod endnu!
 Iffun et Gisp er Dødens Gru,
 En Feberghjen i et Ru;
 Og see! fuldendt er al din Rod,
 Naar du er død.

Prindsen gjorde ingen Bemærkning angaaende Musiken, og paa et Bink af Ramorny fortsatte Pigen Tid efter anden baade Sangen og Musiken, indtil Aftenen sank ned med en Regn, som først var mild og stille, men som senere tog voldsomt til, ledsaget af en kold og stormende Vind. Der var hverken Kappe eller Frakke for Prindsen, og den Overkjole, som Ramorny tilbød ham, afflog han paa en særdeles gnaven Maade.

"Hertugen af Rothsay gaaer ikke i Ramorny's afkastede Klæder. Den smeltede Sne, som jeg fornemmer lige ind igjennem Marv og Been, døier jeg nu for Eder's Skyld. Hvorfor tog I Eder den Frihed, at støde fra Land, uden mine Overklæder og mit Tilbehør?"

Ramorny gjorde aldeles intet Forsøg paa, at forsvare sig; thi han vidste, at Prindsen var nu i det Slags Humeur, at det morede ham mere, at forstørre og outrere en formeentlig Fornærmelse, end høre paa et antageligt Forsvar. Under en Afvejling af gnaven Tausshed og ubegrændset Daddel, løb Baaden endelig an ved Tisserleiet Newburgh. Selskabet landede, og fandt

Heste tilrede, hvilke Ramorny (vel at mærke, længe iforveien) havde besørget derhen i den nærværende Anledning. Deres Besskaffenhed blev en Gjenstand for Prindsens arrige Daddel, hvilken udtryffedes snart ligesfrem i Ord til Ramorny, snart i bittre Henpegninger. Endelig kom de Alle tilhest, og rede affted i den dæmrende Aften, under en styrtende Regn, medens Prindsen anførte Toget i den ubesindigste Gallop. Sangerfken maatte efter hans udtryffelige Ordre ligeledes tilhest, samt ride ved hans Side, og godt var det for hende, at hun var vant til ondt Veir, og til stærke Exercitier, saavel tilfods som tilhest, saa at hun aldeles ikke blev mere angreben af dette natlige Ridt, end Mandfolkene. Ramorny blev foranlediget til, at holde sig i Nærheden af Prindsens Tøiler, eftersom han ikke var i liden Angst for, at Prindsen, i det vilde Humeur, hvori han nu var, skulde ride aldeles bort, og tage sit Ophold i en tree og hengiven Lehnstriders Slot, hvorved den hele Snare, som nu var lagt, vilde ganske tilintetgjøres. Han leed derfor usigeligt under dette Ridt baade paa Sjæl og Legeme.

Langtomlænge modtog Falkland's Skove dem, og et Glimt af Maanen viste dem det uhyre og mørke Taarn, som var et Tegn paa, at Kongen selv var Stedet's Eier, uagtet Slottet for Diebliffet var indrømmet Hertugen af Albany. Paa et givet Signal sank Hidsbroen ned. Fakler glintede nu i Slotsgaarden, Huusgesindet sprang til, og Prindsen, som blev hjulpen ned af Hesten, vistes ind i et Bærelse, hvor Ramorny, ledsaget af Dwining, ventede, og bad ham indstændigt om, at benytte sig af Lægens Forskrifter. Dette Forslag afflog imidlertid Unglingen stolt, og forlangte i en bydende Tone, at man

skulde gjøre hans Seng istand, hvorpaa han, efterat have staaet og rystet nogen Tid i sine gjennemvaade Klæder, ved Siden af en luende Kaminild, gik ind i sit Soveværelse, uden at tage Afsked med Nogen.

"Der seer du, hvilket arrigt Humeur det vripne Drengsbarn har" sagde Namorny til Dwining. "Kan det nu undre dig, om en Tjener, som har gjort saa meget for ham, som jeg, kan tilsidst blive kjed af en saadan Herre?"

"Sandhed ikke det mindste!" sagde Dwining; "desuden maatte jo det belovede Grevskab Lindore rokke enhver Mand's Beslutning. Men skulde vi nu begynde med ham iaften? dersom Die og Kind tale sandt, da har han en Feber i Kroppen, som vil lette os Arbeidet, eftersom Catastrophen vil synes at være en Virkning af naturlig Sygdom".

"Vi miste jo rigtignok isaaald en god Leilighed" svarede Namorny; "men vi faae dog alligevel, at opsætte det Hele, indtil han har seet den elskede Catharina. Hun maa tjene os som et Bidne paa, at hun faae ham frisk og sund, og tillige som Herre over sin egen fri Willie, lidt førend — du forstaaer mig vel nok?"

Dwining nikkede, idet han tilføiede: "Der er jo heller ikke saa megen Tid tabt endnu; thi det er en smal Sag, at faae en Blomst til at visne, som allerede er mat og slap, fordi man fik den for tidligt til at blomstre".

Ottende Kapitel.

Med næste Morgens Anbrud var Prindsens Humeur ganske forandret. Han klagede rigtignok over Smerter og Feber, men begge Dele syntes snarere, at gjøre ham li-
velig, end knuge ham ned. Han var fortrolig med Ramorny, og det var siensynligt, at han meget vel erin-
drede sig det, som han ønskede at udlette af sit Følges
Erindring, nemlig det forstemte Lune, han Aftenen ifor-
veien havde lagt for Dagen. Dog yttrede han ikke et
 eneste Ord om, hvad der var forefaldet bemeldte Aften;
var høflig mod Enhver, og spøgede tillige med Ramorny
angaaende Catharina's Ankomst.

”Hvor forundret vil ikke det lille knipske Bæsen
blive, ved at see sig selv omringet af lutter Mandfolk,
naar hun venter at blive optagen mellem bare Kyser,
Sætter og Hovedtøier i Frue Margaretha's Fruerstue!
Du har nok ikke Mange af det smukke Kjon iblandt dit
Huusgesinde, Ramorny?”

”Paa min Troe! Ingen, uden den Sangerinde,
som vi toge op paa Veien, og saa et Par gamle Udgangs-
øg, som vi ikke godt kunne undvære. Forresten spørger
Bisetøsen heel ængsteligt efter den Dame, hos hvem Eders
Høihed lovede at anbringe hende. Skulde jeg ikke lade
hende gaae? Vi kunne jo siden sende Bud efter hende,
naar vi ønske, at faae hende fat”.

”Paa ingen Maade! hun vil idetmindste bidrage
til at more Catharina. Men — hør engang! kunde det
ikke være ganske lystigt, at modtage denne fye og knipske
Somfrue med et lidet Mummespil?”

"Jeg veed ikke, hvortledes I mener, naadige Herre!"

"Kan du ikke begribe det, Mand? Eftersom hun nu er saa sikker paa, at finde Hertuginde, saa var det jo Synd, at skuffe hende — jeg vil være baade Hertug og Hertuginde".

"Endnu maa jeg tilstaae, at jeg ikke fatter Ederes Idee".

"Der er dog Ingen saa dum, som et vittigt Hoved" sagde Prindsen, "naar han ikke strax kan komme paa Sporet. Min saakaldte Hertuginde, seer jeg, har været ligesaa hovedfuld til at løbe fra Falkland, som jeg til at komme derhen, og vi have begge ladet vore Klædningsstykker blive tilbage. Jeg har bemærket, at der er saa megen Dwindepynt i den Garderobe, som støder op til mit Sovværelse, som kunde forslaae til et heelt Carneval. Jeg vil spille hendes Naade, Margaretha, og strække mig her paa Leibanken, indhyllet i et Sørgeflør, samt med en Biddiefrands om Hovedet, til Tegn paa min overtraadte Egtepagt. Du, Ramorny! vil tage dig ligesaa stiv og indsnøret ud, som hendes Vredsdame fra Galloway, Comtesse Hermigild, og Dwinning skal spille den gamle Hecate, hendes Alme, alene med den Forffjæl, at hun har mere Skjæg paa Overlæben, end Dwinning paa det hele Ansigt. Sløb saa Nogle af dine Kjekken-udgangsbøg, og saa mange taalelige Pager, du har hos dig, sammen, for at agere mine Kammerpiger. Hører du? ifærd med det, og det strax!"

Ramorny ilede ind i Forværelset, og fortalte Dwinning det nye Indfald af Prindsen. "Se du til at more den Nar!" sagde han. "Da jeg dog veed, hvad der nu skal følge paa, saa har jeg just ikke synderlig Lyst til, at see ham saa meget".

"Lad det være min Sag!" sagde Lægen og trak paa Skuldrene. "Det vilde være en daarlig Slagter, som kan skjære Halsen over paa et Lam, men dog var bange for at høre dets Brægen".

"Vær du aldeles ubekymret for min Standhaftighed! Jeg glemmer ikke saa let, at han vilde have kastet mig hen i et Kloster, og det saa ligegyldigt, som om det var en Stump af en sonderbrudt Landse, han slyngede fra sig. Gaae du — nei bide dog lidt! førend du arrangerer disse flaae Loier, maae vi gjøre Noget, for at tirre den Klodrian, Sir Patrick. Dersom han bliver i den Troe, at Hertuginde er her, og at Catharina er anbragt i hendes Følge, kunde det nok ligne ham, at man havde ham her paa Slottet, for at tilbyde sin ridderlige Tjeneste o. s. v.; men jeg behøver vel ikke at gjøre dig opmærksom paa, hvorlidet tjenligt et saadant Besøg vilde være for vor Hensigt. Vist er det, at der ere Folk, som have givet denne kluntede Ridders Opmærksomhed for bemeldte Jomfrue et langt varmere Navn, eftersom hans Protection for hende falder lidt i det Dmme, og har noget Smægtende ved sig. Jeg troer det næsten selv".

"Det Bink var godt! lad mig nu sørge for ham, saa skal I faa e at see, at, naar jeg har sendt ham et lille Brev, vil han være mere redebon til at reise til Helvede, end til Falkland. I skulde vel ikke vide Navnet paa Hertugindeens Skriftefader?"

"Waltheof, en Graabrødre munk".

"Godt!" I faae Minuter havde Dwiuing, som besad en, for hine Tider mageløs, Færdighed i at skrive, opsat et Brev, som han overleverede Namorny.

"Det er ganske fortreffeligt — og vilde fuldkommen have gjort din Lykke hos Rothsay". udbrød Namorny.

"Men læs det dog op, for at vi kunne høre, om Brevet har noget ordentligt Fald". Namorny læste: "Følge udtryffelig Ordre fra den naadige og mægtige Princesse Margaretha, Hertuginde af Rothsay o. s. v. maa jeg, uværdig Broder af den hellige Franciscus's Orden, lade Eder, Sir Patrick Charteris, Ridder, Herre til Kinsfauns, vide, at hendes Høihed er bleven særdeles forundret over den Driftighed, med hvilken I har været at fremsende for hendes Afsyn et Fruentimmer, om hvis Rygte hun ikke kan have noget fordeelagtigt Begreb. Bemeldte Jomfrue har nemlig i meer end een Uge opflaaet sin Bolig i Eders Slot, uden andet qvindeligt Selskab, end det lavere Fruentimmerpersonale, som findes paa Eders Borg, hvilket forargelige Samliv haver allerede udbredet sig ved Rygtet over det ganske Fife, Angus, samt Perthshire. Da hendes Høihed imidlertid har betragtet Sagen, som Følgerne af en mennesselig Skrøbelighed, har hun ikke beordret dette udsvævende Qvindemennesse pidsket med Nalder, eller underkastet anden velfortjent Bod. Men saasom tvende ærværdige Brødre fra Lindorekloster, Fader Thicksull og Broder Dundermore, ere i et vigtigt Ærinde blevene beordrede, at reise til Høilandene, har hendes Høihed overantvordet bemeldte letfærdige Qvindemennesse, ved RavnCatharina, til disse hellige Munke. De have tillige faaet den Ordre, at overlevere Pigen til hendes gamle Fader, som, efter hendes eget Udsigende, skal opholde sig hiinsides Taysøen, under hvis Beskyttelse hun vil finde et Øye, som svarer bedre til hendes Opførsel og Opdragelse, end Herreslottet Falkland, medens Hertuginden opholder sig der. De hellige Munke har hun lagt paa Hjerte, at behandle den unge Synnerinde saaledes, at hun kan faae Afssky for Udsvævelser;

men Eder, Ridder Charteris! anbefaler hun til Befjendelse, Anger og Bod. Undertegnet Waltheof, ifølge udtrykkelig Ordre fra hendes Høihed o. s. v”.

”Fortreffeligt!” udbrød Ramorny, da han havde læst Brevet. ”En saadan Trettesættelse vil gjøre Charteris gal, da han aldeles ikke har ahnet den. Han har længe viist denne Pige en usædvanlig Opmærksomhed, og, naar han nu finder, at man har ham mistænkt for saa udsvævende Hensigter, skjøndt han just stod i den Formening, at han handlede af de reneeste Grunde, da vil denne Behandling bringe ham aldeles ud af Concepterne. Jo! du har Ret; det vil vare en Stund, før han kommer herhen, for at kige efter den lille Frøken, eller gjøre Opvartning hos den agtbare Frue. Men afsted med dig til dit Maskespil, medens jeg arrangerer Noget, som skal ende Spillet for bestandig”.

Det kunde være en Timestid før Middag, at Catharina, ledsaget af den gamle Henshaw, og en Karl fra Ridderen af Kinsfauns’s Herresæde, ankom for Falklands kongelige Mure. Det brede Banner, som vaise de derfra, fremviste Hertugen af Nothsays Skjoldmærke; Huusgesindet, som lod sig tilsyne, var iført Prindsens Farve, saa at Alt maatte bestyrke hende i, at Hertuginde n opholdt sig der endnu. Catharina’s Hjerte bankede; thi hun havde hørt, at Margaretha havde af Naturen faaet den samme Stoltthed, og det djerne Mod, som var en Eiendommelighed hos Familien Douglas, og hun begyndte, at blive noget ængstelig over den Modtagelse, som hun turde vente sig. Ved at træde ind i Slottet, lagde hun Mærke til, at Huusgesindet var langt mere indskrænket i Antal, end hun havde formodet; da hun imidlertid erindrede sig, at Hertuginde n levede i den

strængeste Indgetogenhed, faldt dette hende ikke saa forunderligt. I et Slags Forsal, traf hun en lille ublevet Kone, dybt nedbøiet, som det led til, af Alderdom, og som støttede sig ved en Elfenbeensstok.

"Paa min Troe! du er velkommen, min smukke Datter!" sagde hun, og hilste paa Catharina, "sfjøndt jeg maa sige, at du er kommen til et høist bedrøveligt Huus; men alligevel haaber jeg (og her neiede den Gamle), at du vil blive en Opmuntring for min dyrebare, kongelige Datter, Hertuginde. Sæt dig nu ned, mens jeg gaaer ind, og hører, om det maatte behage den naadige Hertuginde at modtage dig. Ach, mit Barn! du er i Sandhed særdeles elskværdig, isærdeleshed om vor himmelske Frue har forundt dig en Uand, som svarer til dit yndige Legeme".

Den fornummede Gamle krøb derpaa ind i Sideværelset, hvor hun foresandt Mothsay i den Mafferade-dragt, som han havde valgt sig, samt Namorny, som var bleven fritagen for at spille en Rolle i Stykket, og derfor var iført sin sædvanlige Dragt.

"Du er en kostelig Slynge, Doctor!" sagde Prindsen. "Jeg troer tilforladelig, at du havde Hjerteslag til, at spille dette Elskovsstykke alene, ja Elskerrollen med".

"Derfom jeg kunde spare Eders Høihed nogen Uleilighed, hvorfor ikke?" sagde Lægen, med sin sædvanlige undertryffede Klukkelatter.

"Nei — nei — min gode Ven! jeg trænger ikke til Eders Hjelp. Men siig mig engang: hvorledes tager jeg mig ud, naar jeg saaledes strækker mig hen ad Sophaen? brav smægtende, fjælen, og dameagtig? Nu?"

"Kun lidt for sin, noget for spædlemmet, og med lidt for blide Træk, for at spille Margaretha Douglas, dersom jeg tør yttre det" sagde Lægen.

"Afsked med dig, Slynge! og for det smukke Stykke Is herind! Vær kun ikke bange for, at hun skal komme til at klage over min Qvindagtighed — og du, Ramorny! afsked med dig!"

Medens Ridderen forlod Bærelset gennem den ene Dør, ledsagede den forklædte gamle Qvinde den smukke Catharina ind i Salen gennem en anden. Bærelset var omhyggeligen gjort mørkt, saa at der herskede et Slags Tusmørke i Salen, paa Grund af hvilket Catharina ikke kunde see andet, end en qvindelig Figur, som laa udstrakt paa Leiet.

"Er dette Pigen?" spurgte Rothsay med sin sædvanlige smukke Stemme, som han modulerede endnu mere til en venlig Hvidsken. "Griselda! lad hende komme hid, for at kysse min Haand!"

Den formeentlige Amme ledsagede den bævende Pige hen til Siden af Sengen, og gav hende et Vink, at hun skulde knæle. Catharina gjorde saa, og kyskede med andægtig Følelse den fremholdte Haand, som Hertuginde rækkede frem, bedækket med en Handske.

"Vær ikke bange!" sagde den samme tonende Stemme. "J mig seer I kun et sørgeligt Exempel paa det Forfængelige i jordisk Størhed. Lykkelig den, hvem Skjebnen har stillet paa et lavere Trin, og som ikke er udsat for politiske Storme!"

Medens han talede, lagde han Armen omfring hendes Hals, og trak hende op til sig, som for at kysse hende, til Tegns paa at hun var velkommen. Men bemeldte Kys blev givet med en saa brændende Inder-

lighed, der svarede saa lidet til den svagelige Dames Rolles, at Catharina, som troede, at Hertuginde var bleven vanvittig, udstødte et lydeligt Skrig.

"Vær dog stille, du lille Nar! kjender du ikke Robert af Rothsay?" sagde Prindsen.

Catharina saae sig nu omkring. Borte var Ummen, og idet Hertugen kastede Blikket fra sig, saae hun sig nu ganske i den forvorne unge Libertiners Bred.

"Staae mig nu bi, naadige Himmel!" udbrød hun; "og du vil det, naar jeg ikke selv vil forsage". Medens denne Beslutning foer igjennem hendes Sjæl, dæmpede hun den Lyst, som hun havde til at opløste et Skrig, og stræbte saa meget som hun kunde, at lægge Skjul paa sin Frygt.

"Efter som denne Spøg nu er endt" sagde hun med saa megen Fasthed, som var hende mulig, "tør jeg da bede Ederes Høiher, at give Slip paa min Arm?"

"Nu — nu — min smukke Fange! strid dog ikke saa meget imod! Hvad skulde du vel frygte for?"

"J tager Feil, naadige Hertug! Efter som det behager Eder, at holde mig, vil jeg ikke, ved at stride imod, egge Eder til at behandle mig ilde, og foranledige hos Eder selv en paafølgende Anger, naar J faaer lidt mere Nøe til at tænke".

"Ei hvad! du forræderiske Tøs! du har nu i hele Maaneder holdt mig fangen" sagde Prindsen, "og vil dog ikke forunde mig Lov, til at holde dig blot et Dieblid?"

"Behandlede J mig saaledes paa de Perthes Gader, hvor jeg, efter eget Behag, kunde enten laane Dre til Ederes Tale, eller flygte, da vilde denne Opførsel

funne ansees for Libertinage — her, er det Tyrannie”.

”Og om jeg nu ogsaa lod dig slippe, hvorhen vilde du flye? sagde Rothsay. ”Broerne ere optrukne, Fodanglerne satte ud, og de Stridsmænd, som følge mig her, ere fuldstændigen døde mod en knipst Tomfrues Tammerkrig. Vær derfor frøelig, og du skal see, hvad det betyder, at gøre dig en Fyrste forbunden”.

”Slip mig, naadige Hertug! og jeg vil da appellere fra Eder selv til Eder selv; fra Rothsay til — Prindsen af Scotland. Jeg er en ringe, men ærlig Borgers Datter. Jeg er (ja hvorfor skulde jeg ikke sige det?) paa lidet nær forlovet med en brav og ærlig Karl. Har jeg givet Eders Høihed mindste Opmuntring til, at foretage det, som I her har gjort, da har det været mig aldeles ubevidst. Efterat jeg saaledes har varslet Eder iforveien, anmoder jeg Eder nu om, at opgive Eders Magt over mig, og lade mig reise, eftersom I vil ikke kunne erlange Noget fra mig, uden ved Midler, som ere lige uverdige baade for en Ridder og for en Mand”.

”I er djerv, Catharina!” sagde Prindsen; ”men hverken som Ridder, eller som Mand, kan jeg undgaae at modtage Eders Udfordring. Jeg maa lære Eder, hvad det betyder at udæsse til Kamp!” — Medens han talede, forsøgte han igjen, at kaste sine Arme om Livet paa hende, men hun undveeg hans Favnetag, og vedblev i den forrige afgjorte Tone:

”Min Styrke, naadige Herre! kan være ligesaa stor til, at forsvare mig i en ærefuld Kamp, som Eders til, at anfælde mig i en vanærende Hensigt. Bring os dog ikke Begge til den foragtelige Stilling af haandgriberlig Kamp! I kan gjøre mig sløv og ufølsom ved Eders

frægtige Slag, eller ved at tage Andre til Hjælp, for at faae Bugt med mig, men kun paa disse Maader skal I drive Eders Hensigt igjennem.

"Hvilket Dyr vil I gjøre mig til?" sagde Prindsen. "Den Bold, jeg vil bruge, er slet ikke andet, end det, som undskylder en Pige, naar hun synker for sin egen Svaghed".

"Saa gjem den til slige Piger, som kunne trænge til en saadan Undskyldning. Min Modstand er af den Art, hvilken alene den meest afgjorte Beslutning, samt Følelse for Ære, og Frygt for Skam, kunne indgyde. Ach — naadige Herre! skulde det lykkes Eder, da var ethvert Baand mellem mig og Livet sønderrevet, samt mellem Eder og Æren. Paa en bedragerisk Maade er jeg bleven slæbt herhid, jeg veed ikke selv ved hvilke Kunstgreb; men skulde jeg drage vanæret fra dette Herresæde, da skulde det blot være for at udbrede min Forførelers Navn over det hele Europa. Jeg vilde tage en Pillegrimsstav i Haanden, og paa ethvert Sted, hvor Ridderaad holdes i Ære, eller Scotlands Navn er blevet hørt, vilde jeg udraabe, at den fromme Robert Stewarts Søn, den helttemodige Bruces Arving, var en troløs, forræderisk Ridding, uærdig den Krone, han venter, og de Sporer, han bærer, som Ridder. Enhver hæderlig Qvinde vilde ansee Eders Navn for altfor afskyeligt, til at nævnes, og enhver Ridder vilde holde Eder for en foragtelig, meensvoren, Usling, falsk imod den første Ridderpligt, at beskytte Qvinden, og forsvare den Svage".

Nothsay satte sig ned med synlig Bevægelse, og betragtede hende med et Afsyn, som fremviste en Blanding af Brede og Beundring. "I glemmer, Pige! til hvem I taler. Viid, at den Udmærkelse, som jeg har tilbudt

Eder, er Noget, som Hundrede af de Ridderdamer, hvis Glæde I er født til at bære, vilde ansee for en Hæder".

"Endnu engang, Prinds! glem Eders Gunstbeviisninger til saadanne Fruentimmer, som forstaae sig paa at bedømme dem; eller rettere sagt, glem Eders Tid til andre og mere vigtige Syssler, Eders Riges Forsvar, og Eders Undersaatteres Lykke. Ach, naadige Herre! med hvilken Glæde vilde ikke Folket trænge sig om Eder, dersom det saae, at I viste Lyst til, at afværge det mod de Mægtiges Undertrykkelser, mod lovløse Menneskers Overfald, mod Lastefuldes Hænker, og mod geistlige Hyklers Tyrannie!"

Hertugen af Rothsay, hvis Følelse for Dyden kunde ligesaa hurtigen oprækkes, som igjen forsvinde, blev henreven af Pigens Begeistring. "Tilgiv mig, Pige" sagde han, "du er for ædel til at vorde et Legetoi for en oieblikkelig Forlystelse, til hvilken min Misforstand bestemte dig. Ja kunde endogsaa din Fødsel svare til din høie Aand, og til din forsvindende Skønhed, havde jeg dog intet Hjerte at give dig. Ach — mine bedste Forhaabninger forsvandt — den eneste Kvinde, som jeg nogensinde har elsket, blev revet fra mig ved Bolds, formedelsst en usalig Politiks Luner, og en Biv blev mig paatvungen, som jeg altid maa affkye, om hun endogsaa besad den Elskelighed og det blide Væsen, som ene kan gjøre Kvinden elskværdig i mine Øine. Min Sundhed svinder bort i min tidlige Ungdom, og Alt, hvad der bliver mig levnet, er at snappe saadanne Blomster, som min forte Bei fra nu og til Graven kunne vise mig. See paa dette mit heftiske Alsyn! søl, om I vil, paa den ustadige Puls! og I vil da ynke og undskylde mig, dersom jeg, hvis Rettigheder, som Prinds, ere blevne nedtrampede og fra

revne mig, stundom føler Ligegyldighed for at respectere Andres Rettigheder, og giver noget efter for en selvferlig Lyst til at nyde Diebliffets Glæder”.

”Ach, naadige Herre!” udbrød Catharina med den Begeistring, som var hendes Character saa eiendommelig — ”nei dyre b a r e Herre vil jeg kalde Eder; thi dyrebare maa Bruce's Arving være for ethvert Barn i Scotland — lad mig ikke høre Eder tale saaledes! Eders gløvedige Forgjænger udstød Landflygtighed, Forfølgelse, Hungerens Natter og Kampens Dage, for at befrie sit Fødeland — stræb J, at efterligne denne Fyrstes Selvfornægtelse, for at befrie Eder selv! Riv Eder løs fra Saadanne, som finde deres Regning ved at nære Eders Daarskab. Fat Mistroe til den skumle Namorny! J veed det ikke, det er jeg overbevist om, og J kunde heller ikke vide det; men den Elendige, som turde opmuntre en Datter til, at betræde Skjendselens Veie, ved at true hendes gamle Faders Liv, han er istand til Alt, hvad der er Uffelt — til Alt, hvad der er forræderiff”.

”Gjorde Namorny det?” spurgte Prindsen.

”Det gjorde han, og han vil neppe være fræk nok, til at fragaae det”.

”Jeg skal see lidt efter det” svarede Hertugen; ”men han har lidt Meget for min Skyld, og jeg bør sørge for, at hans Tjenester blive hæderligen belønnede”.

”Hans Tjenester! ach, naadige Herre! det var ved saadanne Tjenester, at Troja sank, og at de Vantroende erobrede Spanien”.

”Tys, Pige! tal med lidt Forsigtighed!” sagde Prindsen idet han reiste sig op. ”Her endes vor Samtale”.

”Endnu blot et eneste Ord, naadige Hertug!” sagde Catharina med heftigt Udbrud, og hendes deilige Na-

syn lignede en advarende Engels; "jeg kan ikke selv sige, hvad der tilskynder mig til, at tale saa dristigt, men det er, som om en Ild brænder i mit Indre, og vil bryde frem. Forlad dette Slot, endnu før næste Time! Luften er Eder usund her. Ustaf denne Kamorny, før Dagen er ti Minuter ældre; thi hans Selskab er Eder saare farligt".

"Men hvilken Grund har I til at sige Saadant?"

"Ingen isærdeles" svarede Catharina, og bluedes ved sin egen Ivrighed; "maaskee ingen, uden min egen Frygt for Eders Sikkerhed".

"Til tom Frygt bør Bruce's Arving ikke lytte. Holla — Ingen derude?"

Kamorny traadte ind, og bukkede dybt for Hertugen, samt tillige for Pigen, hvem han maaskee havde den Ahnelse om, vilde rykke op til Favoritsultaninde, og som han derfor ansaae for, at være berettiget til en dyb Reverenz.

"Kamorny!" sagde Prindsen; "er der ikke i dit hele Huusgesinde et anstændigt og taaleligt Fruentimmer, som kan opvarte denne unge Dame, indtil vi kunne faae hende sendt didhen, hvor hun selv ønsker at gaae?"

"Hvis det ikke mishager Eders Høihed, at høre den rene Sandhed, saa tvivler jeg næsten om, at vort Huusgesinde er velassorteret i denne Artikel. For at sige den nøgne Sandhed, saa er den franske Sangerinde den meest Belanstændige blandt os Alle".

"Saa lad hende være den unge Dames Opvartersinde, siden bedre ikke ere ved Haanden. — Find Jer i Saalmodighed, gode Pige! for et Par Timers Tid".

Catharina begav sig ved disse Ord ud af Værelset.

"Men hvorledes, naadige Herre? Skilles I saa

hurtigt fra den smukke Pige i Perth? er det Overmættelse efter en erholdt Seier?"

"Her er Taler hverken om Seier eller om Nederlag" sagde Prindsen tørt. "Pigen elsker ikke mig, og jeg ikke hende stærkt nok, til at plage mig selv med hendes Scrupler".

"Den kydske Jomfru-Malcolm er altsaa levet op igjen i Een af hans Efterkommere!"

"J ville behage, høistærede! at lægge Tømme paa Ederes Vittighed, eller i det mindste anvise den en anden Gjenstand. Men saavidt jeg mærker, er det omtrent Middag, og J vilde bevise mig en Høflighed, ved at lade servere".

Ramorny forlod Bærelset, men det forekom Prindsen som om han saae et Smil paa hans Ansigt, idet han gik bort; og at føle sig en Gjenstand for dette Menneskes Satire, gav ham en høist ubehagelig Fornemmelse. Han beordrede imidlertid Ridderen til sit Bord, og beviste Dvining ligeledes den samme Væ. Conversationen var livelig og af en letfærdig Art, hvilken Tone blev understøttet af Prindsen, ligesom for at give den alvorlige Retning en Modvægt, med hvilken Ramorny havde om Morgenen tilladt sig at skjemte.

Nagtet Hertugens betænkelige Sundhedsomstændigheder, blev dette Gilde dog trukket langt ud over anstændigt Maadeholds Grændser; og enten det nu kom sig af den stærke Viin, som han nød, eller af hans svage Constitution, eller, hvad der er rimeligt, fordi den sidste Pokal, som han tømte, havde faaet en Tilføjelse af Dvining, nok er det, at Prindsen henimod Enden af Gjæstebudet faldt i en lethargisk Søvn, op af hvilken det syntes aldeles umuligt at vække ham. Ramorny og Lægen bare

ham ind i hans Sovestue, men benyttede sig ikke af Nogens Hjelp, uden et Menneſkes, hvis Navn vi senere ville komme til at angive.

Næste Morgen blev det meldt, at Prindsen var bleven angreben af en Betændelsesſyge, som havde antaget en smitsom Character. For at forebygge, at Nogen af det øvrige Huusgeſinde ſkulde vorde smittet, blev Ingen indladt til ham, undtagen hans aftakkede Staldmeſter, Lægen Dwining, og den, allerede forhen omtalte, Medhjælper. Een af diſſe trende Perſoner ſyntes altid, at opholde ſig i Værelſet, medens begge de Andre iagttog en ſaadan Grad af Forſigtighed, i Omgang med det øvrige Slotſperſonale, at denne Omſtændighed nokſom kunde bevirke den Troe, at Prindsen maatte være angreben af en farlig og betænkelig Smitsot.

Niende Kapitel.

Men, desværre! havde den misledte ſcottiſke Prindses virkelige Skjebne været ganſke forſkjellig fra det, ſom offentlig blev udbredt paa Falkland. Hans ærgjerrige Onkel havde beſluttet hans Død, for at bortrydde denne første og meeſt farlige Hindring, ſom ſtod i Veien for hans Families Udgang til Thronen. Kongens yngre Søn, Jacob, var ikke at anſee for Andet, end et Barn, og han kunde jo ved en anden given Leilighed ſkaffes tilſide. Diamorny's Stræben efter Storhed, og det Nag, ſom han paa den ſeneste Tid havde næret mod Prindsen, gjorde ham til et villigt Redſkab i Albany's Haand; hvorimod

Begjerlighed efter Guld, og et eiendommeligt Anlæg til flette Handlinger gjorde Dwining ligesaa redebon til, at bidrage til den unge Hertugs Drab. Det var man imidlertid med den meest beregnede Grusomhed bleven enig om, at alle saadanne Midler, hvilke bagefter kunde antyde Bold, skulde paa det omhyggeligste undgaaes; hans Livskraft skulde slukkes af sig selv, idet han blev berøvet Alt, hvad der kunde virke imod en svækket og afkræftet Legemsbygning. Prindsen af Scotland skulde ikke myrdes, men han skulde, som Namorny ved en anden Leilighed havde udtrykket sig, alene holde op med at leve.

Rothsay's Sovestue, som var anbragt i et af Falklands Taarnbygninger, var særdeles sikkert til, at udføre denne rædsomme Plan. En smal Trappe, som man neppe vidste var til, førte, ved en Falddør fra Bærelset, ned til Borgens underjordiske Fængsel, gennem en smal Gang, ved Hjælp af hvilken de forrige Tidens Lehnsherrer havde pleiet, at besøge i al Stilhed Beboerne af disse sørgelige Gruber. Ud denne Trappe bare disse Elendige den indslumrede Prinds ned til Fæstningens laveste Hul, som var saa dybt nede i Jorden, at hverken Suk eller Klager, efter hvad man meente, kunde trænge sig op til de Levendes Øren, medens Dørene og Glædene vare saa stærke, at de kunde udholde et Angreb, om man endogsaa havde ved et Tilfælde opdaget Indgangen. Bonthron, som i denne Hensigt var reddet fra Galgen, var den frivillige Medhjælper i disse Namornys Grusomheder mod en misledet og forraadt Herre.

Dette Udyr besøgte Gruben, just som Prindsens Dødsighed begyndte at forsvinde, og just som han, ved at vaagne, fandt sig dødelig kold, ikke istand til at røre sig,

og belagt med Fod- og Haand-Lænker, som neppe tillode ham, at løfte sig fra det fugtige Straae, hvorpaa man havde lagt ham. Hans første Tanke var, at han maatte være fædt i en frygtelig Drøm, men den næste bragte ham en utydelig Ahnelse om det Sande. Han raabte og skreg, ja hylede tilsidst, som i Vanvid, men ingen Bistand viste sig, og det eneste Svar han fik, kom fra det hvelvede Loft i hans Grube.

Hiin Udsending fra Hvelvede, Bonthron, stod rolig, og hørte paa disse Dødsffrig, og tællede dem med den største Rolighed sammen, for at bringe dem til at gaae lige op mod alle de Haansord og Bitterheder, med hvilke Rothsay havde saa ofte udtrykket den instinctmæssige Afsky, som han nærede imod ham. Efterat endelig den ulykkelige Yngling, udmattet og haabløs, sank tilbage, og blev stille, først da besluttede den Vilde, at træde frem for Hertugens Dine. Laasen blev aabnet, Dørlænken sank raslende ned, Prindsen hævede sig saa høit, som hans Lænker tillode, medens en rødlig Glands, for hvilken han maatte lufte sit Dø, straaede ind gennem Hvelvingerne, og, da han aabnede Døet igjen, saae han foran sig den rødsomme Skikkelse af et Menneske, om hvem han havde den fuldkomneste Overbeviisning, at han forlænge siden maatte være død.

Bed dette Syn sank den arme Yngling forfærdet tilbage paa Leiets. "Jeg er domfældet og fordømt!" skreg han, "og den meest forhadte Djevel i disse underjordske Egne er bestemt til at pine mig".

"J tager Feil, naadige Herre!" sagde Bonthron; "jeg lever; og, for at ogsaa J maa leve, og glæde Eder ved Livet, saa behag, at sidde opreist, og nyde lidt Føde!"

"Befrie mig fra disse Lænker!" udbrød Prindsen, "og hjælp mig ud af dette Fængsel, da skal du vorde, ihvor lumpen og affkyelig du er, den rigeste Mand i Scotland".

"Om I saa gav mig Bægten af Eders Lænker i Guld", sagde Bonthron, "saa vilde jeg dog hellere see Jernet paa Eder, end Guldet hos mig. Men saa see dog op engang! I har jo altid været en Ven af et godt Bord; see bare, hvorledes jeg har kræset op for Jer!" Med et djævelsk Griin tog den Elendige nu et Stykke ugarvet Orehud bort fra en Pafke, som han bar under Armen, og, idet han belyste det for Prindsen paa alle Sider, viste han den ulykkelige Yngling Hovedet af en Dre, som nyligen var hugget fra Kroppen, hvilket i Scotland er et noksom bekjendt Tegn paa Død. Han opstillede det ved Foden af Prindsens Seng, eller, rettere sagt, Brig, idet han tilføiede: "Vær nu ellers lidt sparsom i at nyde Maden; thi det vil være en god Stund, førend I faaer anden Ret".

"Besvar mig blot een Ting, Elendige!" udbrød Prindsen; "veed Kamorny noget om alle disse Trækker?"

"Hvorledes kunde du vel ellers være bleven loffet herhid?" svarede Morderen. "Stakkels Trækfugl! du er ret kommen i Snaren!"

Med disse Ord blev Døren lukket, Boltene sloges larmende for, og den arme Prinds blev overladt til Mørke, Eensomhed og Fortvivlelse. "O! min Fader — min prophetiske Fader — ja du havde Ret! den Stav, jeg lænede mig til, er bleven til et dræbende Spyd!" — Dog vi ville ikke dvæle længer ved disse Timer, nei hele Dage, som udgjorde en uafbrudt Række af legemlig Lidelse og aandelig Fortvivlelse.

Men det var ikke Himmels Billie, at saa rædsom en Forbrydelse skulde gaae ustraffet bort.

Uagtet nemlig Catharina og Sangerinden bleve aldeles overseete af Slottets øvrige Beboere, som syntes ene at henvende Tanterne til de fortløbende Beretninger om Prindsens vedvarende Sygdom, fik de dog heller ikke Tilladelse til, at forlade Slottet, før man, som man saarede, kunde see, hvorledes denne betænkelige Sygdom vilde ende sig, og, før man havde bragt det paa det Næne, om Prindsens Sygdom virkelig var smitsom.

Tvungne til hinandens Omgang, bleve disse to Piger snart Selskaberinder, om just ikke derfor Veninder, og denne Forbindelse blev en lille Kjende sammere, efterat Catharina havde opdaget, at denne Sangerinde var just den Samme, for hvilken Henry var falden saa meget i hendes Unnaade. Men her fik hun nu, og det fra den reneeste Kilde, hans hele Opførsel at vide, og med det inderligste Velbehag lyttede hun nu til de varme Fortællinger, med hvilke Louise opløstede sin ædle Beskytter. Sangerinden, som følte det Overveiende i Catharina's Character og Stilling, søgte paa den anden Side at dvæle med Fornøielse ved et Thema, som øiensynlig var Catharina kjert, og hun udtrykte sin Taknemmelighed mod den flinke Smed i et lidet Digt, om "den Høe blaa", hvilket i lang Tid derefter var et Yndlingsqvad i Scotland.

Heit agtes maa

Den Høe blaa,

Som aldrig Lumskhed kan begaae.

Hans Haand er rede til hans Sværd,

Hans Hjerte reent i Livets Færd.

Søg Verden rundt fra Land til Land,

Hans Lige dog ei findes kan.

Jeg mindes end
 De franke Mænd,
 Samt Tydslands djerne Riddersvend;
 Og har i Bretlands Rige seet
 Med Piil og Sværd en Kjempeet.
 Men Verden rundt du søge maa,
 Jeg vælger dog den Huc blaa.

Kort sagt, uagtet Louise's just ikke reputeerlige Levebrød vilde til enhver anden Tid have været en fuldstændig Hindring for Catharina, til frivilligen at søge hendes Selskab, saa fandt den Sidste dog nu, da de vare tvungne til at søge hinanden, at hun var en ydmyg, beskeden, ja endog ret behagelig, Selskaberinde.

Paa denne Maade levede de en fire, fem Dage, og, for saa meget som muligt at undgaae Huusgesindets nysgjerrige Blik, ja vel endogsaa deres Uhosflighed, tillavede de deres Mad selv i deres eget Bærelse. I saadanne Tilfælde derimod, hvor det var uomgængeligen nødvendigt, at indlade sig med Tjenereskabet, paatog Louise sig gjerne denne Uleilighed, eftersom hun var mere vant til at rede sig ud af en Forlegenhed, samt mere driftig ved Dvælsse, og tillige begjerlig efter at indynde sig hos Catharina. Hun var altsaa den, som affordrede Huushovmesteren Alt, hvad de brugte til deres lille Maaltid, hvilket hun igjen, med sit Fødelands hele Behandighed, vidste selv at tillave.

Paa den sjette Dag havde den vandrende Sangerinde just i denne Anledning været ude lidt før Middag; og Lyst til, at nyde den friske Luft, samt Haab om, at finde lidt Salat eller noget Grønt, vel endogsaa et Par smaae Blomster til at udpynte deres lille Bord med, havde loffet hende ned i den lille Have, som hørte til Slot-

tet. Da hun kom tilbage til Bærelset i Taarnbygnin-
gen, var hendes Ansigt blegt, som Aske, og hendes hele
Legeme skjelve, som et Espeløv. Denne Angst med-
deelte sig til Catharina, som neppe kunde finde Ord til, at
spørge, om hvilken nye Ulykke, der var mødt. "Er Her-
tugen af Rothsay død?"

"Langt værre end det. De sulde ham levende ihjel".

"J taler over Jer, Pige!"

"Nei, nei, nei!" sagde Louise, som blev ved at
tale, medens hun voldsomt trak Veiret, og som kastede
Ordene saa vildt iblandt hverandre, at Catharina havde
Ondt ved at fatte hende. "Jeg gif, og søgte om et Par
Blomster, som J fortalte mig igaar, at J holdt saa meget
af, da min lille stakkels Hund, som havde gravet sig ind
i en Tykning af Tagustræer og Stikpalmer, der voksede
ud fra en gammel Ruin, tæt ved Slotsmuren, kom hy-
lende og tudende tilbage. Jeg krøb ligeledes derind, for
at see, hvad det kunde være; og hørte da en Klynken og
Sukken ligesom af Een, der var stædt i den høieste Smer-
te, men det lød saa svagt, at det syntes at komme op
fra de allerdybeste Gruber i Jorden. Endelig fandt jeg,
at Lyden kom ud fra en smal Sprække i Muren, som
var bedækket med Bedbende, og, da jeg nu lagde Poret
tæt ind til Aabningen, kunde jeg grandgiveligen kjende
Prindsens Stemme, som klynkede: "Nu kan det dog
ikke vare længe". Men da holdt det op, og forvandle-
des til en sagte Mumlen, som om han bad".

"Du misfundelige Himmel! men talte J til ham?"

"Jeg spurgte ind igjennem Sprækken: "Er det Eder,
naadige Herre?" og han svarede mat og utydeligt: "Hvo
er det, som spotter mig med dette Ravn?" Jeg spurgte
ham derpaa, om der var Noget, hvormed jeg kunde

hjælpe ham, og han svarede med en Tone, som jeg aldrig skal glemme: "Føde — Mad — jeg døer af Hunger". Da var det, jeg løb herhen til Eder, for at fortælle det. Men hvad skulle vi nu gøre? Skulle vi gøre Larm i Huset?"

"Ach! det var maaskee mere istand til at ødelægge, end til at hjælpe ham".

"Men hvad have vi da at gøre?" spurgte Louise.

"Det veed jeg ikke endnu" sagde Catharina, som var flink og modig i vigtige Tilfælde, skjøndt hun gav tabt for sin Ledsagerinde i, at finde Udvei i almindelige Hverdagsager. "Jeg veed endnu ikke ganske, hvad vi skulle gøre. Men Noget skal der skee, thi Bruce's Blod maae vi ikke lade døe, uden at prøve paa Hjælp".

I det hun sagde disse Ord, greb hun den lille Skaal, som indeholdt deres Suppe og Kjødet, hvorpaa den var kogt, svøbte derpaa nogle tynde Kager, som de havde lavet, sammen; tog det derpaa Alt under Raaben, og tilvinfede Ledsagerinden, at hun skulde følge efter med en Skaal Mælk, som ligeledes hørte til deres Mundprovision, og ilede saaledes afsted til Haven.

"Seer man det! vor smukke Vestalinde tager sig en Tour" sagde det eneste Mandfolk, som de mødte, men Catharina fortsatte sin Gang, uden at svare, eller lægge Mærke til ham, og naaede lykkeligt den lille Have, uden at blive videre afbrudt.

Louise pegede hen paa en Bunke Ruiner, hvilke, bedækkede med Underkov, laae tæt op til Borgmuren, og som rimeligviis havde oprindelsen været et Udspring fra Hovedbygningen. Den smalle Sprække, som stod i Forbindelse med Gruben, havde sagtens været anbragt for Lufts Skyld; men, ved at forfalde, havde Abningen

udvidet sig, og tillod en svag Straale af Lys at trænge sig ned, hvilken Omstændighed ikke kunde bemærkes, naar man besøgte Gruben, som altid sseete, med Fakler.

"Her er Dødens Laushed" sagde Catharina, efter at hun med Opmærksomhed havde lyttet en Stund. "Himmel og Jord! om han allerede var død og borte!"

"Noget maae vi vove!" sagde hendes Selskaberinde, og lod sine Fingre løbe hen over Strængene paa Luthen. Et Suk var det eneste Svar, som kom op fra det Dybe af Gruben. Nu vovede Catharina endelig at tale. "Jeg er her, naadige Herre! jeg er her med Mad og Drikke".

"Ha — Namorny — den Spas kommer for sildigt, — nu lever jeg dog ikke længe," var Svaret.

Han taler vildt, tænkte Catharina, og det er jo ikke saa sært. Men saa længe der er Liv, er der Haab.

"Naadige Herre! det er Catharina — jeg har Mad til Eder, naar jeg blot kunde faae det sikkert ned til Jer".

"Himlen velsigne dig, Pige! jeg havde troet, at Smerten nu var forbi, men Altting gløder op igjen, ved at høre Mad nævne".

"Maden er her — men hvorledes — ach! hvorledes skal den komme ned til Eder? Sprækken er saa snever og Muren saa tyk; dog — et Middel er der — jeg har det. Muntert, Louise! snit mig en Pilegreen af, men af de tyndeste, I kan finde".

Sangersken adlød, og ved Hjælp af en Spalte i Enden af Grenen, stak Catharina nogle Stykker af den bløde Røge ned til ham, og da denne var dyppet i den medbragte Suppe, tjente den baade som Mad og som Drikke. Den ulykkelige Ungling nød lidt, skjøndt med

den største Anstrængelse, og nedbad tusinde Betsignelser over Trosterindens Hoved. "Jeg havde bestemt dig" udstønnede han, "til Offer for min Lidenstabel, og dog forsøger du at redde mit Liv. Men gaa — gaa — og red dig selv!"

"Jeg skal komme herned igjen med Mad, saasnart jeg faaer udseet en Leilighed" udbød Catharina, da Louise idetsamme rykkede hende i Ermet, tyssede paa hende, og trak hende til sig.

Begge krøb nu i Skjul bag Ruinerne, og de hørte Namornys og Løgens Stemmer, som vare i en hemmelig Samtale med hinanden. "Han er stærkere, end jeg havde ventet" sagde den Første i en lang og hvæsende Tone. "Hvortlænge holdt vel Dalwolsey ud, dengang Ridderen af Liddesdale holdt ham indespærret i Ridderborgen Hermitage?"

"En fjorten Dage" svarede Dwinning. "Men Tingen er, at han var en stærk Mand, og havde desuden lidt Hjælp af de Korn, som faldt ned, eftersom der just var et Kornloft lige oven over Fængselet".

"Men var det ikke bedre, at gjøre det Hele lidt hurtigere af? Sorte Douglas kommer denne Vei. Han er ikke indviet i Albany's Hemmeligheo. Han vil forlænge, at see Prindsen, og Alt maa være forbi, førend han kommer". De bleve derpaa ved, at fortsætte deres mørke og uheldspangre Samtale.

"Lader os nu see til, at vi komme op igjen i Taarnbygningen, sagde Catharina til sin Selskabsfæller, efterat hun bemærkede, at begge Mændene havde forladt Haven. Jeg havde lagt en lille Plan til at redde mig selv herfra, nu vil jeg anvende den til at frelse Prindsen. Ved Aftenskumringen kommer Malkepigen altid ind paa

Slottet, og pleier gjerne at lægge sin Kaabe ved Borgporten, førend hun gaaer ind til Bageren med Melken. Tag du hendes Kaabe, svøb dig godt ind i den, og gaa Borgvægteren rolig forbi, (thi paa den Tid er han gjerne drukken) og teer du dig med nogenlunde taalelig Dristighed, da vil du kunne gaae igjennem Porten, og hen over Broen, som Malkkepige, uden at Nogen skal sige dig et eneste Ord. Og saa afsted med dig til sorte Douglas, som er vor nærmeste og eneste Hjælp”.

”Men”, sagde Louise, ”er denne Douglas ikke hiin frygtelige Gamle, som truede mig med Skjendsel og Straf?”

”Vær du sikker paa” sagde Catharina, ”at saadanne Tvende, som du eller jeg, neppe have levet en Time, enten for det Gode eller det Onde, i Douglas’ Tanke. Fortæl ham, at hans Svigersøn, Prindsen af Scotland døer, og bliver skjændigen hungret tildødt i Falkland=Slot, og du vil da fortjene ikke blot Tilgivelse, men endogsaa Tak og Belønning”.

”Hvad bryder jeg mig om Belønning?” sagde Louise, ”Handlingen vil nok belønne sig selv. Men jeg er af de Tanke, at det er mere farligt, at forblive her paa Slottet, end at gaae. Lad mig altsaa blive her, og give den ulykkelige Prinds lidt Næring, og iil I afsted, for at skaffe Hjælp udvendig fra. Dræbe de mig saa, førend I kommer tilbage, saa efterlader jeg Eder min Luth, og beder Eder være om over stakkels Charlotte”.

”Nei, Louise!” udbrød Catharina; ”Jeg er mere privilegeret og øvet Vandrerse, end jeg; og skulde I, ved Eders Tilbagekomst finde mig død, som vel kan være, da giv min stakkels Fader denne Ring, og en Lok af mit Haar, og siig ham, at jeg døde, idet jeg vilde redde en

Prinds, som nedstammer fra Bruce. Giv saa denne anden Hagelstok til Henry, og siig ham, at Catharina tænkte paa ham, indtil det Sidste, og at han nu maa kunne indsee, at, dersom hun ogsaa var lidt om over at udøse Andres Blod, da var det ikke, fordi hun anslog sit eget for høit".

De hulkede længe i hinandens Arme, og de mellemlobende Timer, indtil Aften, bleve anvendte paa at ud tænke en nemmere Maade, at forsyne Prindsen med Næringsmidler, og paa at forfærdige en Tragt, som bestod af hule Rør, det Ene stukket ind i det Andet, gennem hvilket man kunde nedbringe flydende Vædske til den Fængslede.

Kloffen i Falkland's Landsbykirke ringede til Bespertid. Mælkepigen kom med sine Spande, for at bringe Mælk til Familiens Brug, og tillige for at høre og fortælle Nyt, meds hun opholdt sig der paa Slottet. Neppe var den Gamle gaaen ind i Kjøkkenet, før Sangerinden kastede sig i Catharinas Arme, forsikrede hende om sin uforandrede Hengivenhed, og krøb derefter, med den lille Pudel under Armen, sagte ned af Trappen. Et Dieblisk derefter kunde den aandeløse Catharina see hende, indsvøbt i Mælkepigen's Kaabe, ganske rolig spadserere over Hængebroen.

"Jeg gaaer noget tidligt hjem, lille Bergitte!" raabte Borgvægteren. "Kun liden Morsskab er der nu oppe i Hallen — hvad, min Tøs? — Ja, ja, Sygetid er Sørgetid".

"Jeg havde glemt min Afregningsbog" sagde den fiffige franske Pige, som ikke var forlegen for Svar. "Men jeg er her tilbage i et Nu".

Nu foer hun afsted, men holdt sig langt fra Lands-

byen Falkland, og valgte en Fodstie, som gik igjennem Skoven. Catharina aandede nu mere frit, og takkede Gud, da hun saa hende fjernt i en Afstand. Men en anden angstelig Stund for Catharina var den, da Malkepigen, som havde været en Time om et Erinde, som kunde være afgjort i ti Minuter, endelig vilde gaar, og nu opdagede, at der var Een, som havde taget hendes graa flossede Kaabe. En nøiagtig Undersøgelse fandt nu Sted, og det var først til Slutningen, at Pigerne i Huset erindrede sig om Sangerinden, som ansaaes for et Fruentimmer, der nok kunde have Lyst til at bortbytte en gammel Kaabe for en nye. Bægteren blev adspurgt, men han forsikkrede, at han havde seet Malkepigen gaar bort strax efter Vesperen, og da han nu blev modsagt af den Paagjældende selv, kunde han alene forklare sig den hele Begivenhed, ved at antage, at det maatte have været den Lede selv.

Da man imidlertid intetsteds kunde finde Sangersten, var det let, at gjette sig til de virkelige Omstændigheder, og Huushofmesteren gik strax hen til Namorny og Dwining, hvilke paa denne Tid næsten aldrig vare adffilte, for at underrette dem om, at Een af det qvindelige Personale havde gjort sig usynlig. Endogsaa det Mindste vækker den Brødefuldes Mistanke. De saa paa hinanden med modfaldne Ansigter, og ilede derpaa afsted til Catharinas lille Bærelse, for at kunne saa meget, som muligt, overraske hende, medens de anstillede Forhør, angaaende Louises Flugt.

"Hvor er Ederes Selskabs søster, unge Pige?" spurgte Namorny i en bydende og barsk Tone.

"Jeg har ingen Selskabs søster her" svarede Catharina.

"Spil ikke med Ord!" vedblev Ridderen. "Jeg

mener den Sangerinde, som nylig boede i Bærelse med Eder".

"Hun er gaaen bort, har man fortalt mig — men, det er allerede en Time siden".

"Og hvorhen da?" spurgte Dwining.

"Hvorledes skulde vel jeg kunde vide, hvilken Wei en saadan Dame vælger, som har gjort det til en Profession at løbe omkring? Uden Tvivl er hun kjed af dette ensomme Liv, som er saa forskjelligt fra de lystige Dandse og Gilder, som hun er vant til at besøge. Borte er hun sagtens, og det Eneste, som vilde forundre mig, er, at hun er bleven her saalænge".

"Er det da det Hele, som I har at fortælle os?"

"Alt, hvad jeg har at sige Eder, Ridder!" vedblev Catharina med Fasthed, "og kom endogsaa Prindsen selv, og spurgte, kunde jeg dog ikke sige ham Mere".

"Der er kun liden Udsigt til, at han skulde gjøre Eder den Ære, at tale til Eder igjen" sagde Ramorny; "om Scotland endogsaa skulde være saa heldig, at undgaae det sorgelige Udfald af hans Sygdom".

"Er da Hertugen af Rothsay saa overmaade slet?" spurgte Catharina.

"Der er ingen Hjælp, uden i Himmelen" sagde Ramorny, og stirrede idetsamme op mod Skyerne.

"Saa er der idetmindste Hjælp" udbrød Catharina, "naar menneskelig Hjælp viser sig utilstrækkelig".

"Amen!" sagde Ramorny, med den meest afmaalte Andægtighed, medens Dwining satte et Ansigt op, der skulde svare til bemeldte Tølser, uagtet det øiensynlige Kostede ham en smertelig Kamp, at dæmpe en haanlig, triumpherende latter, hvilken pleiede at oprække hos ham, især saa ofte Taler var om religiøse Materier.

"Er det Menneſker, eller ikke ſnarere ægte Djeſle, ſom vove ſaaledes, at kalde Himmelen til Vidne, uagtet de draabeviis udfuge deres ulykkelige Herres Hjerteblod!" mumlede Catharina, da de ſkuffede Inquirenter forlode hendes Børelſe. "Hvorfor ſover Tordenen? men ſnart vil den rulle, og gid det da maa være, ſaavel for at redde, ſom for at ſtraffe!" — Middagſtimen var den eneſte Tid, ſom Catharina anſaae for beqvem til, at nærme ſig hen til Sprækken, med mindſt Riſico for, at blive opdaget, efterſom Alle vare paa den Tid beſteftigede med at ſpiſe. Idet hun afventede denne Time, blev hun en ualmindelig Bevægelse vaer i hele Slottet, hvor der indtil den Tid havde været ſtille, ſom i Graven, lige ſiden Hertugens Indſpærring. Hængebroerne bleve hidſede op og ned, og Maſſineriets Knagen blandede ſig med Trampen af Hefte, efterſom Krigsmænd drog ud, og kom tilbage med ſtumvende Hefte, ſom viſte deres ſkarpe Ridt. Hun lagde endvidere Mærke til fra Vinduet, at de ſamme Tjenere, ſom hun ellers havde ſeet uden Vaaben, vare nu i fuldſtændig Røſtning. Alt dette fik hendes Hjerte til at banke høit; thi det varſlede en nærmende Undſætning, og, hvad derogsaa var hende vigtigt, denne Urolighed lod den lille Høve være mere eensom bemeldte Dag, end ellers. Langtomlænge kom den forventede Middagſtime; og under Paaskud af eget Ønſke havde hun ſørgt for (hvilket Kjøkkenmæſteren heller ikke syntes at have noget imod) at tilveiebringe ſaadanne Spiſer, ſom letteſt lode ſig transportere til den ulykkelige Fange.

For at tilkjendegive ſin Nærværelſe, hvidſkede hun ind af Sprækken, men fik intet Svar; hun talte nu høiere, men endnu var der Tausked. "Han ſover." Diſſe Ord mumlede hun halvthøit med en Gysen, ſom var led-

faget af et gennemtrængende Suk, da idetsamme en Stemme bag ved hende svarede:

"Ja! han sover — men for evig".

Hun saae sig forfærdet om. Sir Namorny stod bag ved hende i fuldstændig Rustning; dog var Hjelmens visiret slaaet op, og viste et Ansigt, som lignede mere Een, som vilde døe, end vilde fægte. Han talte med dyb Alvorstone, som deels lignede en Mand, der rolig betragter en interessant Begivenhed, deels en Saadans, der tillige er Deeltager deri.

"Catharina! det er sandt, hvad jeg siger Eder. Han er nu død. I har gjort Eders Bedste for ham — nu kan I ikke gjøre mere".

"Jeg vil ikke — jeg kan ikke troe det!" udbød Catharina. "Himlen være mig naadig! det burde jo bringe et Menneske til, at tvivle om Forsynet, dersom man vilde troe, at en saadan Misgjerning er fuldbragt".

"Tviol ikke om Forsynet, Catharina! Det har tilladt denne udsvævende Yngling, at falde ved sit eget Paafund. Men følg mig — følg mig, siger jeg (thi hun betænkte sig lidt) jeg har Noget at sige, som angaaer Eder. Følg mig, medmindre I foretrækker, at blive overladt til den raa Boathrons og Lægen Dwinings Godtbefindende".

"Jeg vil følge Eder" sagde Catharina. "I kan dog ikke gjøre Andet ved mig, end hvad der er Eder tilladt".

Han styrede Veien hen imod Taarnet, og steg op ad den ene Uffah af Trapper efter den anden.

Catharina begyndte at tabe sin Bestemthed. "Nu vil jeg ikke følge Eder længer", udbød hun. "Hvorhen vil I føre mig? Er det dog alligevel til Døden, saa kan jeg ligesaagodt døe her".

"Vi skulle blot op paa Balustraden af Slottet" sagde Ramorny, og sprængte en velbeslaaet Dør op, som førte ud paa det hvelvede Slotstag, hvor Udskillige vare isærd med, at ordne de saakaldte mangonels, (Instrumenter til at kaste Pile og Stene med) gjøre Flitsbuer istand, samt slæbe de behørigke Stene tilrede. Men det hele Antal overgik neppe tyve, og Catharina troede at bemærke baade Tvivlraadighed og Mangel paa Fatning hos de Fleste.

"Catharina!" sagde Ramorny; "jeg tør ikke forlade dette Sted, som er saa nødvendigt til mit Forsvar; men jeg kan tale ligesaa godt med dig her, som paa noget andet Sted".

"Vil I da behage at tale", sagde Catharina. "Jeg er rede til at høre".

"Catharina! I har kastet Eder ind i en blodig Hemmelighed. Har I Fasthed nok til, at bevare den?"

"Jeg forstaaer Eder ikke, Sir John!" sagde Catharina.

"Seer I — jeg har, om I vil endelig have det Udtryk, myrdet min forrige Herre, Hertugen af Rothsay. Den Gnist af Liv, som Eders Omhed agtede at vedligeholdte, var snart slukket. Med de sidste Ord kaldte han paa sin Fader — fat Jer, og vær rolig, om I endogsaa synes, at være lidt svag; thi I vil faae Mere at høre. I kjender nemlig Brøden, men I veed ikke, hvad der loffede den frem. Seer I — denne Handske er tom; thi min Haand har jeg mistet i hans Tjeneste, og, da jeg ikke længere var istand til at tjene ham, sparkede han mig fra sig som en udlevet Hund, spottede mit Tab, og anbefalede mig et Kloster, istedetfor de Haller og Slotte, hvori min

Stilling og Fødsel havde sat mig. Hush ogsaa paa det! ynk, og hjælp mig!"

"Men paa hvilken Maade skulde jeg kunne hjælpe Eder?" spurgte den bævende Pige. "Jeg kan jo hverken oprette Eders Tab, eller skjule Eders Brøde".

"Du kan være taus, Catharina! om hvad du har seet, og hørt hist i Lykningen. Jeg beder jo kun om en Smule Forglemmelse, saasom jeg vel veed, at man vil troe di i en Ord, enten du siger, det er usandt, eller ikke; derimod vil Ingen ansee den Andens Fortælling for at være af en Knappenaals Værdi, den fremmede Nædemassens, som listede sig bort. Dersom I vil tilstaae mig det, saa antager jeg Eders Løfte for Sikkerhed, og lukker Borgporten op for Enhver, som vil komme; vil I derimod ikke love mig Taushed, saa forsværer jeg mig her i Borgen til den sidste Mand, og styrter Eder paa Hovedet fra denne Slotstind. Jo, see kun derned! det er ikke noget Spring, som man skal betragte saa ligegyldigt. Eys Uftage bragte Eder udmattet og stakaandet herop, men I skal komme hurtigere fra Toppen til Jorden, end I kan drage et Suf. Giv mig Eders Svar, smukke Pige! I taler til en Mand, som aldrig vil gjøre Eder noget Ondt, men som tillige er fast i sine Beslutninger".

Catharina stod i den høieste Skræk, og aldeles berøvet Evne til, at kunne svare en Mand, som syntes at være stædt i Fortvivlelse; men lykkeligvis blev hun befriet fra at svare, formedelsk Dwinings Ankomst. Han taledes med de sædvanlige hofflige Bue, som altid havde udmærket hans Opførsel, men tillige med det undertrykkede haanlige Smil, som viste, at det Første var kun Skramten.

"Jeg er bange for, at jeg fornærmer Eder, naadige Herre! ved at trænge mig frem, naar I er engageret med

en smuk lille Plige. Men jeg kommer blot for at gjøre Eder et ganske lidet, høist ubetydeligt, Spørgsmaal".

"Saa tal da, du Seigpiner!" udbrod Ramorny. "Ulykkesbud ere dig en Glæde, selv da, naar de angaae dig selv, saameget mere, naar de angaae tillige Andre".

"Hm — hi, hi, hi! — jeg vilde alene forespørge mig, om Eders Ridderlighed har besluttet sig til det ganske chevaleresque Indfald, at forsvare Slottet med Eders ene Haand — hvad jeg vilde sige — med Eders ene Arm? Det kan ikke være saa aldeles upassende, at gjøre dette Spørgsmaal; thi hvad min ringe Person angaaer, da duer jeg isaafald kun lidet, hvis I ikke er istand til at bevæge det beleirede Corps til at, indtage et Lagativ. Hj, hi, hi! Bonthron er saa fuld, som man ved stærke Drikke og Øl kan drive det til, og I, han, og jeg udgjøre den hele Garnison, som er capabel til at forsvare sig."

"Hvad siger I? ville de andre Hunde ikke fægte?"

"Jeg har endnu aldrig seet Folk, med saa liden Appetit til dette Arbejde, som Eders Garnison" sagde Dwining. "Men see! her kommer jo et Par Stykker af dem — venit extrema dies — hi, hi, hi!"

Eviot og hans Selskabsbroder Buncle nærmede sig nu, med arrig Bestemthed i deres Ansyn, som Folk, der havde sat sig i Hovedet, at trodse den Muthoritet, hvilkken de hidtil havde lystret.

"Hvad nu?" raabte Ramorny, og sprang frem. "Af hvilken Grund forlade I Eders Post? Hvorfor er du gaaen bort fra Skandsen, Eviot? og du der — hvad det nu er, du hedder — befalede jeg dig ikke, at see efter Skysdemaskinerne?"

"Vi have et Ord at sige Eder, Sir John Ramorny

ny!" svarede Eviot. "Vi ville ikke tage Deel i denne Kamp".

"Hvorledes? mine egne Evende ville ikke adlyde mig?"

"Vi vare Eders Pager og Riddersvende, saalænge I var Hertugen af Rothsay's Staldmester; men nu gaaer der et Rygte, at Hertugen er ikke mere ilive. Ridder! siig os, er det sandt?"

"Hvilken Forræder vover at udsprede disse Løgne?"

"Alle de, som ere dragne ud, for at besætte Slotskoven, og jeg selv iblandt Andre, bringe denne Nyhed tilbage. Sangerinden, som forlod Slottet igaar, har udbredt den Beretning overalt, at Hertugen af Rothsay enten allerede er myrdet, eller idetmindste staaer for Dødens Porte. Douglas rykker frem med en betydelig Styrke —"

"Og I, Eujoner! gribe Leiligheden, formedelst noget dumt Gladder, at forlade mig?"

"Naadige Herre!" sagde Eviot; "tillad, at Buncle og jeg faae Prindsen at see, for at modtage hans personlige Ordre, og dersom vi da ikke fægte til vor sidste Stund, for at forsvare Slottet, maa I hænge os op i det høieste Taarn. Er han død paa naturlig Maade, saa overgive vi Fæstningen til Greven af Douglas, hvem de sige, er indsat til Kongens Stedholder; skulde Prindsen derimod — hvad Himlen forbyde — være bleven lumskeligen besnæret, saa lad der blive her, hvo der vil; vi ville idetmindste ikke styrte os selv i Brøde, ved at bruge Vaaben til Forsvar for Mordere".

"Eviot!" sagde Ramorny; "havde ikke denne Strids-handfse været tom, da skulde du ikke have levet saalænge, at du kunde yttre blot to Ord af denne din Trækhed".

"Det bliver, som jeg har sagt" sagde Eviot med Fasthed, "jeg har fulgt Eder længe, men her er jeg stædig".

"Farvel da, og min Forbandelse følge Eder Alle!" udraabte den rasende Ridder. "Frem med min Hest!"

"Hans Ridderlighed er i Begreb med at recomendere sig" sagde Løgen, som var krøben tæt ind til Catharina, førend hun selv var bleven det vaer. "Ca-

tharina! du er en overtroiss Nar, ligesom de fleste Fruentimmer; alligevel har du en lille Smule Aand, og jeg taler til dig, som til Een, der har lidt mere Forstand, end alle de vilde Dyr, som drive her omkring. Disse

stolte Baroner, som ville saa gjerne stræve over hele Ver-

den, hvad ere de i Nødens Dage? Avner for Vinden. Lad deres Forhammerhænder eller svære Søilebeen faae

et lidet Knæk, og — borte er hele Krigsmanden; Hjerte og Mod ere forsvundne, og Alt er da blevet blødt og mygt.

Giv dem dyrisk Styrke, og de fægte som tirrede Tyre; tag det fra dem, og Eders ridderlige Helt ligger og spræl-

ler, som et Dyr, der er lændeskudt. Men saaledes bæ-

rer den Vise sig ikke ad; thi saalænge der bliver et Korn af Følelse tilbage i hans knuste eller sønderhuggede Byg-

ning, vil hans Aand dog blive ligesaa stærk, som forhen. Hør engang, Catharina! just i denne Morgenstund var

jeg ifærd med, at vibringe dig Døden. Men nu fornoier det mig, at du er ilive, for at du, naar jeg er borte, kan

fortælle Verden, hvor roligt den skaffels Chirurg, Pille-

forgylderen, Morterstøderen, Arsenikhandleren, gif Døden imøde med den hæderlige Ridder af Namorny, Baron i Virkeligheden, og Greve af Lindores i Haabet — Gud be-

vare den naadige Herre!"

"Men, gamle Mand!" sagde Catharina; "dersom virkelig den Dag er saa nær, som skal bringe dig din vel-

fortjente Straf, da vilde det passe sig bedre, at henvende dine Tanker til det Himmelske, end til denne tomme Prælen med en luftig Philosophie. Opled dig en eller anden hellig Mand —”

”Ret saa!” udbød Dwinning haanligt. ”Blis mig hen til en forædt Munk, som — hi, hi, hi! — ikke engang forstaaer det barbariske Latin, som han har lært sig til at ramse. En herlig Raadgiver for en Mand, som selv har studeret i Spanien og i Arabien! Nei, Catharina! jeg vil vælge mig en Skriftefader, som er mere behagelig at see paa, og just I skal blive hædret med denne høie Post. Men fast dog engang et Blis paa hans Nidderlighed! hans Dienbryn drive af Fugtighed; hans Læber bære af Dødsframpe; hi, hi, hi! — hans Hjemmægtighed fræer nu, og bønfaller sine forrige Tjenere om, at lade ham beholde Livet; men dog har han ikke Veltalenhed nok, for at bringe dem til, at lade sig slippe. See, hvor Fibrene gaae i hans Ansigt, mens han tigger disse utaknemmelige Uhyrer, som han har overvældet med Tjenester, og see saa paa den anden Side de trevne, skottende Ansigter, med hvilke disse elendige Huusforrædere, som følge mellem Frygt og Skam, afslaae deres Herre det lille Pusterum, hvori han kunde trække Livet ud. Og saadanne Væsener kunne troe sig opløstede over en Mand, som mig; og du, toffede Tos! kan tænke saa usfelt om Guddommen, at du kan mene, at slige Vantrivninger ere Værker af den Almægtige?”

”Sie, du Ondskabens Mand, tie!” sagde Catharina heftigen. ”Den Gud, som jeg dyrker, skabte disse Mennesker med saadanne Egenskaber, at de kunne baade kjende og dyrke ham, kunne vogte og forsvare deres Medskabninger, og udøve Hellighed og Dyd. Det er kun de-

res egne Laster og den Ondes Fristelser, som have gjort dem til det, som de nu ere. Livend dette paa dit eget staalhaarde Hjerte! Himlen gjorde dig mere viis, end de Fleste af dine Medskabninger, gav dig Die til at skue ind i Naturens Hemmeligheder, et skarpsindigt Hoved og et beqvemt Haandelag. Det er Stolt hed, som har forgiftet alle disse herlige Egenskaber, og som har gjort en ugudelig Uttheist af en Mand, som kunde være bleven en christelig Viismand".

"Uttheist, siger du? Det kan nok være, at jeg har nogle Smaatvivl i denne Henseende — men disse ville snart blive havede; thi der kommer Een, som vil sende mig, hvad han har gjort ved Tusinde, hen til det Sted, hvor alle Mysterier ville blive oplyste".

Catharina fulgte Medicinerens Die hen til en Skovflade, som hun bemærkede var aldeles opfyldt af en Trop Hestfolk, der kom ridende i fuld Gallop. I Midten udfoldede sig en Standart, som, uagtet man ikke kunde see dens Mærke, dog af Alle erkjendtes, som Grevens af Douglas. De gjorde Holdt i et Pileskuds Grafsand, hvorpaa en Herold med to Trumpetere rede op til Hovedporten. Efter adskillige lydelige Trumpetstød, forlangte de, at Porten skulde aabnes for den mandhaftige og frygtelige Archibald af Douglas, Kongens udkaarede Stedholder, og for Tiden udrustet med fuld kongelig Myndighed; hvorhos der frævedes, at alle de paa Slottet værende Krigsmænd skulde ufortøvet nedlægge deres Vaaben, under Straf for Majestætsforbrydelse.

"Hører I?" sagde Eviot til Diamorny, som stod gnaven og ubestemt. "Vil I give Ordre til, at overgive Fæstningen, eller skal jeg —"

"Nei, Elendige!" afbrød Ridderen ham. "Ind-

til det Sidste vil jeg befale over Eder. Lukker Portene op — ned med Broerne, og modtager Greven af Douglas!”

”Eia! det kan man dog kalde en brillant Udøvelse af den fri Billie” sagde Dwining. ”Paa samme Maade kunde de Stykker Messing, som for en Minut siden larmede saa stærkt, gjøre den Paastand, at de Tøner vare deres egne, som bleve udstødte ved en uffel Trumpeter”.

”Men saa tie dog, beklagelsesværdige Mand!” udbrod Catharina, ”eller vend dine Tanker til Evigheden, paa hvis Mand du allerede staaer”.

”Kommer det dig ved?” svarede Dwining. Du kan ikke lade være at høre, Tøs! paa det, som jeg siger til dig, og fortælle det til Andre igjen, er dig en reen Rødvendighed, det veed jeg; thi du er et Fruentimmer. Og just paa denne Maade vil Perth og hele Scotland faae at vide, hvilken Mand de have tabt i Dwining”.

Larmen af Vaaben forkyndte nu, at de Nybanskorne vare stegne af Hestene, traadte ind i Slottet, og isfærd med at afvæbne den lille Garnison. Grev Douglas viste sig selv med Rogle af Følget paa Skandserne, og beordrede dem, at føre Namorny og Dwining i Fængsel. Frem fra en Krog slæbte Andre den forbausede Bonthron.

”Det var altsaa til disse Tre, at Prindsens Bevogtning udelukkende var anbetroet, under den paadigtede Sygdom?” sagde Douglas, idet han fortsatte et Forhør, som allerede var begyndt nede i Hallen.

”Ingen uden disse fik ham at see” sagde Eviot; ”uagtet jeg ofte tilbød min Tjeneste”.

”Før os nu til Hertugens Bærelse, og bring Tan-

gerne med os! Endvidere skal der være et Fruentimmer her paa Slottet, hvis hun ikke enten er myrdet, eller skræmmet bort, en Selskaberinde til den Sangeresse, som var den Første, der gjorde Larm".

"Hun er her, naadige Herre!" sagde Eviot, idet han traf Catharina frem. Hendes Skjønhed og vensynlige Engstelighed gjorde noget Indtryk endogsaa paa den uforsomme Greve.

"Du har intet at frygte, min Pige!" sagde han; du har fortjent baade Roes og Belønning. Fortæl mig nu ligesaa oprigtigt, som om du vilde betro det til Himlen, hvad du har været Vidne til, her paa Slottet!"

Faae Ord vare tilstrækkelige for Catharina til, at udvikle den rædsomme Begivenhed. "Det stemmer overens, og det Punct for Punct, med det, som Sangerinden har berettet. Blis os nu Prindsens Bærelse!"

De begave sig derpaa til det Bærelse, som man formodede, at den ulykkelige Prinds havde beboet: men Nøglen var ikke at finde, og Greven kunde alene, ved at sprænge Døren, skaffe sig Udgang. Idet man traadte derind, bleve de den stakkels Hertugs sørgelige Levnninger vaer, henslængte, som det lod til, i en overilet Hast. Nærmestligvis havde det været Mordernes Hensigt, at ordne Legemet saaledes, at det kom til at see ud, som et naturligt bortdød Menneske, men de vare, som det lod til, bragte i Forvirring ved Louise's Bortflugt.

Douglas stirrede paa den vildledte Ynglings Liig, hvis vilde Lidensskaber og Griller havde bragt ham til denne sørgelige og altfor tidlige Udgang af Verden. "Seg havde adskillige Anker, som han skulde forsvaret sig imod, men et saadant Gyn, som dette, maa forjage ethvert Minde om Fornærmelse".

"Hi, hi, hi!" sagde Dmining; "Det skulde være blevet lidt bedre arrangeret til Ederes Almægtigheds Fortnøielse, dersom I ikke var kommen saa ganske bag paa os; men brusende Herrer gjøre døsiges Tjenere".

Douglas lod ikke til at høre, hvad Fanden sagde, i den Grad syntes han, at have fordybet sig i, at undersøge det fremlagte døde Legemes fordreiede og næsten ufjendelige Ansigtstræk, og dets frivnede Lemmer. Den, af Mæthed og Beklemmelse næsten forkomne, Catharina erholdt endelig Tilladelse til, at begive sig bort fra den frygtelige Scene, og fandt, igjennem Forvirring af ethvert Slags, Veien til det Bærelse, hvor hun havde opholdt sig fra den første Tid, og hvor hun nu fandt sig indsluttet i Louise's Arme, som var kommen tilbage i dette Mellemrum.

Imidlertid fortsatte Douglas sine Undersøgelser. Man bemærkede ved denne Leilighed, at Prindsens Haand var frampagtigen trykket fast om en Bunte Haar, som i Farve og Bessaffenhed lignede Bonthron's fulsorte Svineborster. Man kom derved paa den Formodning, at, uagtet Hungeren havde begyndt Værket, var Rothfajns Død dog tilsidst bevirket ved Boldsdaad. Den hemmelige Nedgang til Gruben, Røglerne, som fandtes i den underordnede Morders Livbelte, Hvelvingens Bessaffenhed, dens Forbindelse med den udvendige Luft, ved Hjælp af den Sprække, som var i Muren, det usle Leie af Stræge, samt Pænkerne, som laae der endnu — Alt dette bestrykede noksom, hvad Catharina og Sangerinden havde berettet.

"Her er aldeles ikke Noget, som man behøver at tage i Overveielse", sagde Douglas til sin Slegtning, Lord Balveny, da de kom tilbage fra Fængselet. "Bort

med disse Mordere! hæng dem op paa Muurtindingen!"

"Men, naadige Herre! en forudgaaende Under-
søgelse kunde dog ikke være afveien". Gjenmaaledes Bal-
veny. "Til hvad Nytte?" spurgte Douglas. "Har
jeg ikke grebet dem paa fersk Gjerning? min Auctoritet
strækker sig til siebliffelig Execution. Dog — jeg kan
jo sagtens nedsætte en Commission. Sørg du nu for,
at disse Slynkler blive henrettede, saa vil jeg imidlertid
holde en Krigsret i den store Sal, og lad os saa prøve,
hvo der først bliver færdig, Commissionen eller Profossen.
Den bedste Sort Justiz er den: hæng ihast, og under-
søg siden imag!"

"Dog vilde jeg bede Eder, at vente endnu en liden
Stund" sagde Ramorny. "Eders overilede Hast kunde
Jellers let komme til at angre. Vil J tillade mig, at
tale med Eder i Centrum?"

"Ikke for al Verden!" sagde Douglas; "fortæl,
hvad du har at sige, ganske lydeligt for Alle, som her
ere tilstede!"

"Saa vide da Enhver" sagde Ramorny med høi
Stemme, "at denne ædle Greve har Breve fra Hertugen
af Albany, sendte ham ved den feige Deserteur Buncle —
lad ham nægte det, om han tør — som raade til Her-
tugens Bortffjernelse fra Hoffet for en Tid, og til hans
Indspærring i Falkland=Slot".

"Men i disse Breve" svarede Douglas, med et
barsk Smil, "stod der ikke et eneste Ord om, at Hertu-
gen skulde slænges ned i en Grube — næsten hungrig
tildøde — og tilsidst kvales. Bort med disse Elendige!
de befænge Guds rene Lust for længe".

Fangerne bleve nu slæbte bort til Taarntindingen.
Men imedens man gjorde Alting rede til Executionen,

udtrykte Apothekeren et saa inderligt Ønske, at see Catharina engang endnu, som han sagde, til sin Sjels Bedste, at Pigen, i Haab om, at hans Forhærdelse havde nu i det sidste Dieblis undergaaet en Forandring, besluttede sig til, at stige op paa Taarnet igjen, og beskue en Scene, som hendes Hjerte dog krympede sig for, at betragte.

Et let Blik, som hun kastede over det Hele, viste hende Bonthron i fuldstændig Mangel paa Bevidsthed, hvilken især blev foranlediget ved Drukkenskab, samt Namorny, hvem Rustningen var fratagen, og som nu forgjeves stræbte at skjule sin Frygt, medens han talte med en Præst, hvis Bistand han havde udbedet sig; og endelig Dwining, med det samme ydmyge, krybende Væsen, som hun altid havde seet hos ham. Han holdt en lille Solopen i Haanden, med hvilken han havde skrevet Noget paa et Stykke Pergament.

"Catharina!" sagde han, "jeg ønsker at tale med dig — hi, hi, hi! — om min religiøse Troe".

"Derfor dette er Ederes Hensigt, hvorfor vil I da spille Liden med mig? Tal isaafald med denne ærværdige Fader!"

"Denne ærværdige Fader" sagde Dwining; "er allerede en Tilbeder af den Gud, hvem jeg hele mit Liv har dyrket. Jeg foretrækker derfor, at skaffe min Skjæbhelgens Altar en ganske ny Tilbeder i dig, Catharina! Dette Stykke Pergament vil anvise dig, hvorledes du kommer ind i mit Capel, hvor jeg saa ofte har gjort en stille Bøn i sikker Tryghed. Alt, hvad dette mit Capel indeholder, det testamenterer jeg til dig, af den simple Grund, fordi jeg hader og foragter dig lidt mindre, end de øvrige absurde Stakler, hvem jeg hidtil har været nødsaget til, at kalde mine Medskabninger. Og nu af-

sted! eller — hvad jeg heller ønsker — bliv, for at see, om Quaksalveren ikke døde i samme Mand, som han levede!”

”Det forbyde vor naadige Frue!” udbød Catharina ængsteligt.

”Jeg har nu kun et eneste Ord at sige, og den drabelige Ridder, som er os saa nær, maa gjerne høre det”.

Med en lille Grad af Nysgjerrighed nærmede Lord Balveny sig; thi denne uforfærdede Kølighed hos en Mand, som aldrig havde baaret Sværd eller Rustning, og som af Udortes var en stakkels indskrumpen Dværg, havde i hans Pine Udseende af et Slags Hæxerie og Forgjørelse.

”J seer her et ganske lidet Instrument” sagde Misdæderen, idet han fremviste en Sølvpen. ”Med Hjælp af dette Redskab kan jeg undgaae endog den sorte Douglas’s Vælde”.

”Giver ham hverken Blæk eller Papiir!” raabte Balveny med Hæftighed; ”jeg kan tænke, at han vil opskrive nogle Hæxord”.

”Ikke just det, om det maatte behage Eders vise Mandhaftighed! hi, hi, hi!” svarede Twining med sin sædvanlige fluffende Latter, og skruede derpaa Enden af Pennen op, i hvilken der laa en Svamp, eller noget Lignende, som var større end en Ert. ”Lægger nu ret Mærke til dette!” sagde Fangen, og indsugede det med Læberne. Virkningen var, som Lynets; thi han sank til Jorden som et Liig, og det sædvanlige haanlige Smil spævede endnu i Døden over hans Ansigt.

Catharina gav et Skrig, og flygtede, idet hun stræbte ved en hurtig Bortgang at slippe for et saa modbydeligt Syn. Lord Balveny, tabte for et Dieblif sin

Fatning, og udraabte derpaa: "Det kan være Tassenspil-
lerstreg. Hænger ham derfor i en Hast op, enten saa
levende eller død. Er det alene for en stakket Stund, at
hans fule Mand har forladt hans Krop, da skal den fore-
finde en sammensnøret Hals, naar den kommer igjen".

Hans Befaling blev paastedet fuldbyrdet, og nu
beordrede han, at man skulde henrette begge de Øvrige.
Bonthron blev hængt, førend han syntes ret at fatte,
hvad det var, som man havde ifinde med ham; hvorimod
Ramorny, bleg som Døden, men besjelet af den samme
Stolthed, som havde bevirket hans Fald, anførte sin
Stand, som Ridder, paa Grund af hvilken han forlangte
det Privilegium, at døe ved Sværdet, og ikke ved Strikken.

"Douglas forandrer aldrig sin Dom" sagde Bal-
veny; "men alligevel skal du erholde dine fuldstændige
Rettigheder. Send os Koffen herhen med en stor Kjøf-
kenøge!" Huusspenden, som han kaldte paa, indfandt
sig strax. "Hvad ryster du for, Karl! Slaae mig dette
Menneskes Guldspore af med din Kjøffkenøge! ret saa!
nu, John Ramorny! er du ikke længer Ridder, men en
Skurk. Afsted til Diebet med ham! hænger ham op
mellem hans Kammerader, og endnu høiere, om det la-
der sig gjøre!"

Omtrent et Kvarteerstid derefter, gif Balveny
ned, for at berette Douglas, at de tvende Skyldige vare
sendte ind i den anden Verden.

"Saa kunne vi slutte Processen" sagde Greven.
"Hvad mene I altsaa, gode Mand i vor Standret!
vare disse Trende skyldige i Majestætsforbrydelse, eller ei?"

"Skyldige" raabte den fœielige Standret, med en
opbyggelig Eenstemmighed; "vi trænge ikke til flere Be-
viser".

"Saa blæser da, Trumpetere! og nu tilheft! dog ikkun de, som høre til mit eget Følge. Enhver beholde hos sig selv, hvad her er foregaaet, indtil den hele Fremgangsmaade er bleven forelagt Kongen, hvilket ikke ret vel kan finde Sted, før Kampen paa næste Palmesøndag er aldeles til Ende. Skil vort Følge ad, og gjør det opmærksom paa, at Enhver, som fører Sladder, skal døe." Inden faa Minuter var Ridderen tilheft, ledsaget af den Deel af Følget, som han havde ladet udvalgte til sit personlige Geleide. Tilbud sendtes afsted til hans Datter, Enkehertuginde af Rothsay, som befalede hende, ufortøvet at begive sig til Perth, dog langs med Lochlevens Bredder, uden at nærme sig Falkland; hvorefter han anbefalede hende Catharina og Sangerinden, som Personer, hvis Sikkerhed var ham magtpaaliggende.

"Hvordan er straffet" sagde Douglas, idet de rede igjennem Skoven, og saae tilbage paa de tre Lege-mer, som hængte paa Taarntinden, "men hvo skal æffe Regnskab af det Hoved, efter hvis Planer dette Mord er begaaet?"

"J mener vel Hertugen af Albany?" spurgte Baskveny.

"Just ham; og skulde jeg lytte til, hvad mit Hjerte siger mig, da vilde jeg tillægge ham denne Handling, hvilken jeg er vis paa, at han har authoriseret. Men der er intet Bevis, alene den stærkeste Mistanke; og Albany har gjort sig de mangfoldige Venner af det Stewartiske Huis forbundne, hvilket rigtignok ikke havde anden Styrer end ham, formedelsk Kong Roberts Evagthed og Rothsajs utæmmede Bidskab og Luner. Dersom jeg nu brød det Baaud, som fornyligen er knyttet mellem mig og Albany, vilde Følgen blive borgerlig Krig, og den rene Ode-

læggelse for vort arme Scotland, som tillige trues med et Overfald af den virksomme Percy, understøttet af Forræderne March. Nei — nei — Balveny! Albany's Ufstraffelse maae vi overlade til Himmelen, som, naar den rette Tid kommer, vil fuldføre sin Dom baade over ham og hans Huus".

Tiende Kapitel.

Vi maae nu erindre vore Læsere om, at den gamle Handffemager og hans smukke Datter maatte forlade deres Hjem i en saa overilet Hast, at de ikke fik Tid til at underrette Henry om deres Ufreise, og heller ikke til at give ham Forklaring over den ængstelige Grund, som bevirkede den. Da Elskeren derfor fremstillede sig i Couvrefewstreet, samme Dag, de vare flygtede, og det temmelig tidligt om Morgenens, havde han ventet sig et hjerteligt Velkommen af den ærlige Borger, og en Aprilmodtagelse af hans elskelige Datter, bestaaende halvt af Glæde og halvt af Daddel. Men istedet for dette, modtog han den forbausende Efterretning, at baade Fader og Datter vare tidligt paa Dagen dragne afsted, ifølge Anmodning derom af en Fremmed, som, ved at svøbe sig ind i en stor Reiseskappe, havde omhyggeligen sørget for, at man ikke kunde kjende ham. Gamle Dorthen, med hvis Talent til at opsnuse Ulykker, og Lyst til at meddele Andre dem, vi allerede forhen have gjort Læseren bekendt, behagede at tilføie, at hun aldeles ikke tvivlede paa, at hendes Nefter og dennes Datter jo vare paa Veien til Høilandene. Hun formeente tillige, at Saadant var skeet, for at und-

gaac et Besøg, som senere var blevet afslagt af et Par Betjentere, hvilke, i den af Kongen nedsatte Commissions Navn, havde gennemført Huset, forseglet saadanne Steder, som havde Udseende af at indeholde Papirer, og tillige efterladt Stevninger baade til Fader og Datter, at møde for Commissionen inden en bestemt Dag, under Straf af, at vorde erklærede fædlose. Alle disse ubehagelige Omstændigheder gjorde Dorthen sig Umage for, at udmale med de mørkeste Farver, og den eneste Trøst, som hun efterlod den bekymrede Elsker, var, at den gamle Fader havde beordret hende, at bede Henry om, at forblive i Perth, og forholde sig ganske roligt, indtil han hørte Nyt fra denne Bye. Dette forandrede den unge Mands hurtigen valgte Beslutning, paa staaende Fod at følge dem op i Høilandene, og der at tage Deel i den Skjebne, som muligen kunde møde dem.

Da han nemlig nøiere betænkte de mange Tvivligheder, som han havde havt med Forskjellige af Clanen, og navnlig den personlige Haandgemæng, hvori han havde været med Conachar, som nu var avanceret til Chef for Stammen, saa kunde han ikke andet, end formene, at han, ved saaledes at trænge sig ind i deres Tilflugtsted, snarere vilde forstyrre den Sikkerhed, som de muligen ellers kunde nyde, end være dem til nogen virkelig Nytte. Han var velbekjendt med den Gamles sædvanlige nøie Forbindelse med Høvdingen for Duheleclanen, og han kunde derfor regne sig til, at Handskemageren vilde finde en Bestjermelse, som hans egen Ankomst let kunde forstyrre, mens paa samme Tid hans egen militaire Bravour kun lidet kunde gavne ham i Kampen mod en heel Stamme af hevnjerrige Bjergboere.

Ulligewel bankede hans Hjerte af Harme, da han betænkte, at Catharina nu stod aldeles i den unge Conas char's Magt, hvem han meget godt vidste, var hans Rival, og som nu havde saa mange Midler ihænde, til at drive sit Duffe igjennem. Hvad? om nu Høvdingen gjorde Datterens Føielighed til en Betingelse for Faderens Sikkerhed? Han nærede just ingen Mistillid til Catharinas Følelser; men hendes Tænkemaade var saa aldeles fjernet fra Egennytte, og hendes Hengivenhed for Faderen saa inderlig, at det vel var muligt, dersom Kjærlighed til Frieren blev lagt i Vægtfskaalen mod Omhed for Faderen, at den Sidste da kunde overveie den Første. Skjondt plaget af Tanter, som vi ikke behøve næiere at udvikle, besluttede han ikke desto mindre, at holde sig hjemme, dæmpe sin Urolighed saagodt, som han kunde, og afvente den belovede Underretning fra den Gamle. Den kom; men den lettede kun saare lidet hans Bekymring.

Sir Patrick havde nemlig ikke forglemt sit glivne Løfte, at meddele Smeden de Flygtedes Plan, men under al den Larm, som blev foranlediget ved de betydelige Troppebevægelser, havde han ikke havt Tid til, selv at meddele ham denne Underretning. Han overdrog derfor sin Agent Christopher Henshaw den Commission, at lade ham Sandheden vide. Men denne værdige Person var, som Læseren allerede veed, i Ledetog med Namorny, hvis Fordeel det var, at skjule Catharinas virkelige Opholdssted for Enhver, og isærdeleshed for en Elsker, som var saa virksom og modig, som Henry. Henshaw underrettede derfor den ængstede Baabensmed om, at den Gamle var sikker og tryk i Høilandene, og, uagtet han affecterede, at være mere tilbageholden angaaende Catharina, sagde han dog kun lidet, for at modsigte Henrys For-

modning om, at ogsaa hun nød Beskyttelse af Duhelesclanen. Dog gjentog han, i Sir Patrick's Navn, den Forsikkring, at baade Fader og Datter vare ibehold, og at Henry vilde sørge saavel for sit eget Vel, som for deres Sikkerhed, ved at holde sig rolig, og afvente Begivenhedernes Gang.

Med et beflemt Hjerte besluttede Henry, at slaae sig til Roe, indtil han havde faaet mere sikre Efterretninger, og hengav sig nu ganske til, at fuldende en Rustning, som han havde foresat sig, skulde blive den bedst udførte og tillige den smukkeste, som hans kunstfulde Hænder nogenfinde havde dannet. Denne Sysslen med Kunstfrembringelser behagede ham langt bedre, end nogensomhelst anden Udspreddelse, han kunde bruge; og den gav ham tillige en Uldskyldning for, at blive hjemme, og sbye Omgang, hvorved han slap for at høre alle de tomme Rygter, som cirkulerede, og som alene tjente til at ængste og bedrøve ham. Han besluttede at slaae sin faste Liid til den Gamles varme Hengivenhed, til Datterens Trost, og til Overdommerens Venstskab, hvilken Sidste neppe vilde forlade ham i den yderste Knibe, eftersom han saa høiligen havde anbefalet hans Bravour i Kampen mod Bonthron. Imidlertid svandt dog Tiden hen, Dag for Dag, og det var ikke førend Palmesøndag stod lige for Døren, at Sir Patrick, som havde noget at ordne for den tilkommende Kamp, erindrede sig om, at gjøre et personligt Besøg hos Henry.

Han traadte ind i hans Værksted, med en aldeles usædvanlig Medynksmine, hvilken bragte Ynglingen til at ahne, at han maatte bringe slemme Nyheder. Baa-

sedes i dens Redfald paa det gloende Jern, medens Armen, som løftede den, og som nyligen havde været stærk, som en Rjempe, blev saa kraftløs, at det var med Møie, at Henry kunde sætte Redskabet ned til Jorden, for ikke at lade det styrte aldeles ud af Haanden.

"Min stakkels Henry!" sagde Sir Patrick; "jeg bringer dig kolde Nyheder. Rigtignok ere de ikke saa afgjorte, og, hvorum Altting er, saa bør en Mand, der er saa brav, som I, slet ikke tage sig dem saa nær, isald de ogsaa maaſkee være sande".

"Men for Himmelen's Skyld!" udbrød Henry; "jeg skulde dog vel ikke troe, at I bringer mig slemme Nyheder om Simon Handskemager og hans Datter?"

"Hvad dem selv angaaer" sagde Sir Patrick, "bring jeg ikke noget Slemt; thi de befinde sig vel, og ere i Sikkerhed. Men hvad dig angaaer, Henry! da ere mine Nyheder noget kolde. Jeg formoder, at Christopher Henshaw har underrettet dig om, at jeg havde havt ifinde, at forskaffe Catharina et Sikkerhedssted i Hertugininden af Nothsay's Slot. Men denne Dame har frabedet sig Uleiligheden, og Catharina er bleven sendt til Høilandene, hvor hendes Fader opholder sig. Hvad der imidlertid er det Værste, det kommer nu. Du vil sagtens have hørt, at Gilchrist Mac Ian er død, og at hans Søn, Eakin, som i Perth var bekjendt, som gamle Simons Læredreng, under Navn af Conachar, er bleven Høvding for Clanen; og nu gaaer Rygtet i den hele Stamme, som jeg har hørt af Een af mit Huusgesinde, som kommer fra Høilandene, at den unge Høvding søger at faae Catharina til Kone. Tingen er jo rigtignok ikke afgjort, men den har alligevel lidt Udseende af at være sand".

"Har Eders Kibbersvend, naadige Herre! seet den Gamle og hans Datter, da han var oppe i Høilandene?" spurgte Henry, som gispede efter Aandedrag, og som gav sig til at hoste, for at skjule sin overvætted Urolighed for Overdommeren.

"Det just ikke" svarede Sir Patrick. "Hvilkenderne syntes at være iversyge over ham, ja tillode ham ikke, at faae den gamle Mand i Tale, og om Datteren vovede han ikke at spørge, for ikke at allarmere dem endnu mere. Desuden forstaaer han ikke, at tale Gælsk, og hans Rapporteur kjendte meget lidet til det engelske Tungemaal, saa at det vel kan træffe sig, at der er nogen Misforstaaelse i det Hele. Men hvorom Altning er, Rygtet eksisterer, og jeg troede, at burde sige Eder det. Smidlertid kan I være sikker paa, at Bryllupet ikke kan finde Sted, inden Affairen næste Palmesøndag er forbi, og jeg raader Eder derfor, ikke at tage nogen Beslutning, førend vi faae at vide, hvorledes Sagerne staae; thi Visshed er en ønskelig Ting, selv naar den er os smertelig. Gaaer I hen til Raadhuset" tilføiede han, efter et Ophold; "for at tale med om Tilberedelserne, som skulde gøres paa den tilkommende Balplads ude paa North Inch? I vil være os velkommen der".

"Nei, gode Herre!"

"Nu vel! Jeg kan høre paa Eders korte Svar, at I er bleven lidt gnaven over denne Sag; men I skulde dog betænke, at naar Alt kommer til Alt, ere Qvinder dog ikke andet, end Veirhaner, det er Tingen af det Hele. Salomon og Andre have faaet dette at føle, længe før end I".

Med disse Ord begav Sir Patrick sig bort, og var fuldkommen overbevist om, at han havde paa den meest

tilfredsstillende Maade udført en Trøsters Rolle hos den stakkels forelskede Yngling.

Men med ganske andre Følelser betragtede Henry den uhyksalige Efterretning, samt den tilhørende Trøstecommentar. "En fortreffelig Mand" sagde han med Bitterhed til sig selv, "er denne Overdommer! Han anslaaer sit Ridderskab saa høit, at, selv naar han vaaser, maa en stakkels Karl antage det for den pure Blisdom, ligesom man er nødsaget til, at holde Lovtaler over dovent Ol, saasnart det blot rækkes os i Ridderens Bøger af Sølv. Men hvor dumt vilde ikke Alt dette klinge, under andre Forhold? Sæt, at jeg ruller ned af Corrichie Dhu's bratte Skraaning, og, førend jeg naaer ned til Kanten af Klippen, min naadige Overdommer kommer, og sriger: "Henry! der er strax hervedenfor en uhyre Afgrund, og det gjør mig ondt, at fortælle dig, at du er paa den allerbedste Wei til, at fare lige ned i den. Men vær du kun ved godt Mod! Himlen kan jo sende dig en Steen eller en Buss, som kan standse dig i Farten. Imidlertid har jeg troet, at det kunde være dig en Trøst, at jeg fortæller dig det, førend du selv bliver det vaer. Jeg veed just ikke saa lige, hvor mange Fjerne den fæle Afgrund er dyb, men det vil du bedst kunne bedømme selv, naar du er faret derved; thi Visshed er dog altid Visshed. Men for at tale om noget Andet — naar kommer du ud, og spiller lidt Regle med os?" Og dette Passiar skal træde istedet for et venligt og hjerteligt Forsøg paa, at frelse den Arme, der synker, fra at knække Halsen! Naar jeg ret kommer til at tænke paa Eligt, kunde jeg blive fuldkommen affindig, gribe min Hammer, og knuse Altting omkring mig. Dog — jeg vil være rolig; og dersom denne høilandske Glente, som kalder sig en Falk, skulde prøve

paa, at skyde ned efter min Turteldue, da skal han faae at føle, om en Perthter Borger forstaaer sig paa, at spænde sin Bue, eller ikke".

Torsdagen før den berammede Kamp var allerede kommen, og de, fra begge Sider udvalgte, Stridsmænd ventedes næste Dag, at skulle komme til Byen, for at kunne have den paafølgende Løverdag til, at hvile sig i, og tillige til, iforveien at gjøre de nødvendige Forberedelser til Kampen. Et Par Stridsmænd vare fra begge Partier blevne sendte forud, for at modtage de fornødne Anviisninger, angaaende den lille Hørs midlertidige Opholdssted, og for at underrettes om hvad Uldet, der maatte være nødvendigt, til at arrangere Kamppladsen. Henry kunde derfor ikke blive forundret, ved at see en rank og sværtbygget Høilænder snuse omkring i det Strøg, hvor han havde sin Bolig, og det paa den nysgjerrige Maade, paa hvilken Indvaanerne i et udannet Land betragte de Rariteter, som de foresinde i en mere civiliseret Egn. Smedens Hjerte begyndte, at banke af Harme mod den Fremmede, paa Grund af hans Fødeland, mod hvilket vor Perthter Borgermand nærede en naturlig Fordom; og denne hans Harme tog endnu mere til, da han lagde Mærke til at han bar et Slags Kappe, som udelukkende brugtes af Duheleclanen. Dvisten med Egeløv, som var indvirket i Silke paa hans Plaid, afgav endogsaa et Tegn paa, at han var Een af den unge Eachin's personlige Livvagt, paa hvis Bravour i den kommende Kamp man troede, at kunne bygge saa meget.

Efterat Henry havde gjort disse Bemærkninger, trak han sig tilbage i sin Smidde, eftersom Blodet begyndte at koge i ham ved det blotte Syn. Da han imidlertid vidste, at Høilænderen kom, for at holde sit

givne Kampord, og altsaa ikke var istand til at indlade sig i nogen underordnet Tvekamp, tog han den Beslutning, idetmindste at undgaae venstabeligt, eller endog blot høfligt, Samqvem med ham. Alligevel varede det ikke mange Minuter, før Døren til Værkstedet foer op; og, flaggrende i sin Høilænder-Kappe, hvilken ikke lidet forhøiede hans naturlige Størrelse, traadte Høilænderen ind, med stolte Trin, som en Mand, der er sig selv bevidst, at han eier en Værdighed, som staaer høit over Alt, hvad han er istand til, at kunne antrefte. Han stod stille, og saae sig omkring, idet han syntes at vente, at blive modtaget med Høflighed, og betragtet med Beundring. Men Henry, som ikke havde Lyst til, at komme hans Forsængelighed imøde, fortsatte sin Hamren paa en Brystplade, der laa paa Umbolten, ligesom om han slet ikke var bleven Manden vaer, som aflagde Besøg.

"Er I den Mand, som de kalde Gow Chrom (den frumbenede Smed)?" spurgte Høilænderen.

"Saaledes kalde de mig, som ønske at blive puf-feltryggede" svarede Henry.

"Intet Ondt er meent" sagde Høilænderen; "jeg kommer for at kjøbe en Rustning".

"Da er I saa god, at trave afsted igjen paa Eders bare Been" svarede Henry; "thi jeg har ingen at sælge".

"Derfom det ikke var to Dage før Palmesøndag, skulde jeg faae Jer til at synge en anden Sang" gjemlede den Galiske Kjempe.

"Men uden Hensyn paa, hvad Dag det er" sagde Henry med den samme foragtelige Rigeeghdsdighed,

som forhen, "skal jeg bede Eder om, ikke staae mig her i Lyset".

"J er en uartig Person; men saasom jeg selv er Een af Eders Haandværk, saa veed jeg, at Smeden sæn-
ger lettelig Ild, medens Jernet er hedt".

"Men naar Eders Velbyrdighed selv er en Mand af
Faget, kunde J jo fabrikere Eders Harnist selv" svarede
Henry.

"Det vilde jeg ogsaa, og ikke uleilige Eder i denne
Anledning; men man har sagt, Gode Chrom! at J
forstaaer, at synge og fløite nogle Toner over de Sværd,
som J hamre, saa at de faae den Kraft, at Klingerne kunne
skjære Staalledene over paa et Pantser, som om de vare
af Papiir, og at Eders Plader og Harniske kunne støde
Landserne tilbage, som om de ikke vare andet end Knap-
penaale".

"Den, som har fortalt Eders Uvidenhed dette, har
berettet noget Gladder, som intet christeligt Menneske
vil kunne troe" sagde Henry. "Jeg fløiter over mit
Arbejde, hvad der falder mig ind, saaledes som Skif
kan være for en ærlig Haandværksmand, og sædvanligviis
den Høilandske: "Hvor fik vi Prygl ved Hougmanstairs!"
den gaaer min Hammer allerbedst efter".

"Kjere Ven! det er et taabeligt Arbejde, at an-
spore en Hest, naar den er lænket om Benene" sagde
Høilæderen stolt. Jeg kan ikke sægte nu, og det er
just ikke meget honet, at tirre mig saaledes, som J nu
behager, at gjøre".

"Bed Hammer og Søm! J har Ret i, hvad J
der siger" udbrød Smeden, og forandrede sin Tone.
"Men fortæl mig da nu med eet Ord, hvad er det J

ønsker, Ven? Siig det snart; thi jeg er just ikke i Humour, til at gantes".

"En Rustning til vor Høvding, Eadlin Mac Ian" svarede Høiländeren.

"J er sely Smed, siger J; kan J da bedømme denne?" sagde Henry, idet han trak frem af et Skab just den samme Rustning, som han nyligen havde havt saa travlt med.

Høiländeren tog paa den, med en Uet Beundring, som havde lidt Misundelse ved sig. Han betragtede paa det Røiagtigste hvert enkelt Leed af Sammensætningen, og erklærede tilsidst, at det var det fortrinligste Vaabenstykke, som han nogensinde havde seet.

"Et hundrede Køer og Stude, og derhos en god Drøv af Faar, vilde være altfor godt Kjøb" sagde Høiländeren, for at føle sig for. "Men ringere Tilbud vilde jeg ikke gjøre, ihvor jeg saa fik dem fra".

"Det er et honet Tilbud" svarede Henry; "men hverken Guld eller Riigdom skal kjøbe dette fortrinlige Harniss. Jeg har lyst til at prøve mit Sværd paa mit eget Pantser; og dette Stykke Vaaben lader jeg derfor ikke gaae, uden til Een, som vil møde mig paa Liv og Død, og som vil forsøge mod mig tre Hug og eet Stik i aaben Mark. Vil Eders Høvding indgaae den Accordt, saa er den hans".

"Hilledød, Mand!" sagde Høiländeren med haanlig Foragt. Gaae J hen, og læg Jer! Bilde J Eder ind, at Høvdingen for Duheleclanen vil maale sig med en Smule Perthter Borger af Eders Lige? Tal aldrig om det, Mand! men hør, hvad jeg vil sige. Jeg selv vil gjøre Eder mere Vre, end man nogensinde har vlist

Eder's Vt; jeg vil sægte med Eder for det prægtige Pantser".

"Saa maa I først bevise mig, at I kan maale Jer med mig" sagde Henry med et haanligt Smil.

"Hvorledes? jeg, som er Een af Eachin's Leichtach, skulde ikke være Eder's Mand?"

"Det kommer an paa en Prøve. I siger, at ogsaa I er en Art Smed. Nu vel! forstaaer I da at svinge en Forhammer?"

"Det skulde jeg vel troe. Spørg Ornen, om den kan flyve over Ferragon".

"Godt! men førend I prøver, at maale Eder med mig, maa I gjøre et lidet Forsøg med Een af min Leichtach. Frem med dig, Dunter! til Vre for vor smukke Kjøbstad. Og nu, min høilandiske Besøger! hithenne seer I en heel Række Hammere; vælg af dem, hvilken I vil, og lader os saa gaae ned i Haven".

Høilanderen, hvis Navn var Norman med Hammeren (Norman nan ord) viste slag, at man havde med Rette givet ham dette Navn, eftersom han udvalgte sig den sværeste i hele Rækken, hvortil Henry smilede. Dunter, den stolte Svend hos Perther Smeden, anbragte, hvad man kalder, et forfærdeligt Slag; men Høilanderen greb sig saa overvættes an, at han slog et Par Fod dybere ned i Jorden, og saae derpaa hen til Henry med en triumpherende Mine, hvilken denne besvarede, ligesom forhen, med et Smil.

"Kan I stikke den?" spurgte Gæleren, idet han rækkede Hammeren hen til den Perther Baabensmed.

"Ikke med saadant Børnelegetøi, som denne, der knap har Bøgt nok til, at fare igjennem Lusten. Zan-

niken! hent mig Samson — eller bedre — lad Een af Svendene hjælpe Drengen; thi Samson er noget tung”.

Den Hammer, som nu kom for en Dag, var en halvgang tungere end den, hvilken Høilænderen havde udvalgt, som usædvanlig vægtig. Norman tabte Næse og Mund; men hans Forundring blev endnu større, da Henry, efter at have indtagen sin bekvemme Stilling, svingede det mægtige Værktøi langt bag ud fra det høire Høfteleed, og lod den derpaa synke ned, som om det fløi ud fra en Krigsmaffine. Luften susede og peeb, medens Massen foer frem; ned kom den endelig, og sank en fuld Favn dybere i Jorden, end Høilænderens Slag.

Gæleren, forbauset og slaaen af Marken, gik hen til det Sted, hvor Værktøiet laa, løftede det op, veiede det i Haanden med største Forundring, og undersøgte det nøie, ligesom om han havde ventet, at finde mere deri, end en almindelig Hammer. Langtomlænge gav han den tilbage til Eieren, med et melancholisk Smil, idet han trak paa Skuldren, og rystede med Hovedet, da Smeden spurgte ham, om han ikke vilde gjøre Kastet om igjen.

”Norman har allerede tabt for meget i Spillet” vedblev Høilænderen, ”og mistet sit Hædersnavn, Norman med Hammeren. Men arbeider I da virkelig selv ved Umbolten med dette Hestelæs af Jern?”

”Det vil I kunne faae at see, Broder!” sagde Henry, og gik foran sin Gæst ind i Smedden. ”Dunter! ræk mig den Stang fra Ovnen!” og nu løftede han Samson, som han kaldte den, og udbankede Jernet med talrige Slag fra høire og venstre, snart med den ene Haand, snart med den anden, og stundom med dem begge. Med den høieste Grad af Behændighed, forbunden med Styrke, udarbejdede han en lille, men særdeles smuk, Hestefoc, i

det Halve af den Tid, som en almindelig Smed vilde have brugt til det samme Arbeide, med et langt mere haandeligt Værktoi.

"Det var som Fanden" sagde Høilanderen. "Men siig mig, hvad gaaer der af Jer, at I endelig vil ikast med vor Høvding, som dog staaer saa høit over Eder i Stand, om I endogsaa er den bedste Smed, der nogensinde har arbeidet ved Ild og ved Luft?"

"Nu vel!" sagde Henry; "I seer mig ud til, at være en honet Karl, og derfor vil jeg sige Eder den rene Sandhed. Eders Høvding har fornærmet mig, og jeg giver ham med Glæde dette Harnisk, blot for at faae Leilighed til at prøve en Dyst med ham".

"Ja, det er en ganske anden Sag. Har han fornærmet Eder, da bør han møde Jer" sagde Gardisten. "At træde en Mand for nær, det river Ørnescjederen ud af en Høvding's Hue. Om han endogsaa var den Første i Høilandene — og det er Eachin, kan jeg forsikre Eder — da bør han dog fægte med den Mand, som han har fornærmet; der vilde ellers falde en Rose af hans Høvding'skrands".

"Vil I da bevæge ham til at møde mig" sagde Henry, "naar Kampen næste Palmesøndag er til Ende?"

"Jeg skal gjøre mit bedste, naar ikke Falkene have faaet mine Been til at hakke paa; thi I maa vide, Broder! at Clanen Chattan's Kløer bore sig forbandet dybt".

"Rustningen er Eders Høvding's paa dette Wilkaar, men jeg vil ogsaa blamere ham for Kongen og Hoffet, hvis han ikke betaler mig denne bestemte Priis".

"Frygt kun ikke — frygt kun ikke! Jeg bringer ham ind i Sranken, om jeg saa skal slæbe ham med egen

Haand" sagde Høilænderen. "Derom kan I være forvissede".

"I vil derved gjøre mig en sand Fornøielse" tilføjede Henry; "og, for at I desto bedre kan erindre Eder, hvad I nu har lovet, saa vil jeg forære Eder denne Dolk. Seer I — naar I holder den med fast Haand, og kan ramme Eders Modstander mellem Pantseret og Halskraven, da kan Saarlægen gjerne gaae hjem, og lægge sig". Høilænderen udbrød i en overstadig Mængde Takfigelser, og tog derpaa Afsked.

"Der har jeg nu given ham det bedste Harnisk, som jeg nogensinde har forfærdiget" sagde Smeden til sig selv, og angrede høiligen sit spendable Lune, "blot paa den uviste Udsigt, at han vil skaffe mig en Enekamp med Høvdingen, for at Catharina da kan tilhøre den, som vinder. Jeg er kun bange for at den unge Knægt seer, at finde et Paaskud til, at liste sig derfra, med mindre han næste Palmesøndag skulde have Lykken i den Grad med sig, at han derved kan loffes til en nye Dyst. Det er just det, som jeg stoler paa; thi jeg har allerede før lagt Mærke til, at mangen raa Dreng stjød efter den første Kamp op fra en Dværg til en Ruse".

Saaledes, med lidet Haab, men med den meest afgjorte Bestemthed, ventede Henry den Tid, som skulde gjøre Udslaget paa hans Skjebne. Hvad der lod ham ahne det Værste, var, at han ikke hørte Noget, enten fra den Gamle eller hans Datter. De skamme sig nu, tænkte han, ved at komme frem med Sandheden, og derfor tie de.

Tredageftermiddag ankom endelig begge Høve, som skulde forestille de respective Elaner, til de fraliggende

tvende Puncter, hvor man havde bestemt, at de skulde gjøre Holdt, for at indtage Forfriskninger.

Duheleclanen blev paa det gjestmildeste beværtet i Abbediet Scone, medens Overdommeren tracterede deres Modstandere ligesaa forekommende og rigeligt paa Herresædet Kinsfauns, og man drog den noiagtigste Om-
sorg for, at beværte begge Partier med den største Omhyggelighed, samt ikke give Noget af dem Anledning til at beklage sig over Partiskhed. Alle Puncter, som angik Etiquetten, vare isforveien blevene bragte i Orden, og af-
talte mellem Overfogeden, Greven af Errol, og den unge Greve af Crawford, af hvilke den Første spillede Clanen Chattan's Patron, den Sidste derimod beskyttede Duheleclammen. Sendebud gik uophørligen frem og tilbage mellem begge Greverne, og de havde selv meer, end sex personlige Møder, i Løbet af tredive Timer, førend Ceremoniellen paa Kamppladsen kunde blive endelig bestemt.

For at forebygge Fornyeelsen af gamle Tvistigheder, hvortil Sæden allerede forlængst var udstrøet mellem de Perthher Borgere og deres Naboer paa Bjergene, blev der udstædt en Kundgjørelse, som forbød Borgerne, at nærme sig paa en halv Mills Distance de Steder, hvor begge Claner vare indquarterede, ligesom det ogsaa blev de ankomne Stridsmænd paalagt, ikke at nærme sig Kjøbstaden, uden særlig Tilladelse. Tropper bleve posterede deromkring, for at overholde disse Befalinger, og med en saa ængstelig Noiagtighed iagttog disse Poster den givne Ordre, at de forhindrede selv den Perthher Borger og Byemand, Simon, at komme ind i Byen, eftersom han tilstod selv, at han var kommen paa samme Tid, som Clanen Duhele, var fulgt med Mac Jan's Stridsmænd, og bar en tavlet Plaid af samme Mønster,

som hine. Denne Standsning hindrede den gamle Handffemager i, at oplede Henry, og forsyne ham med en fuldkommen Underretning om Alt, hvad der var hændtes siden deres Skilsmisse, hvilken Sammenkomst, om den virkelig havde funden Sted, vilde paa det bestemteste have forandret Catastrophen i vor Historie.

Loverdageftermiddag fandt et ganske andet Indtog Sted, som interesserede Byen næsten ligesaa meget, som Tilberedelserne til den forventede Kamp. Dette var Greven af Douglas's Ankomst, som reed igjennem Byen med et Følge, hvilket rigtignok kun bestod af tredive Mænd, men som samtligen vare Riddere og Adelsmænd af høieste Betydning. Alles Bine fulgte den frygtede Greves Tog, ligesom man stirrer efter en Orns Flugt igjennem Skyerne; hvorhen den friler, veed Ingen, men dog alligevel følger man den opmærksom, taus, og saa ivrigt, som om man kunde gjette sig til den Gjenstand, for hvis Skyld han feier hen igjennem Firmamentet.

Langsomt reed han frem igjennem Byen, og drog ud af Byens nordre Port. Ved Dominicanerklosterets Port steg han af Hesten, og forlangte at tale med Hertugen af Albany. Diebliffeligen blev Greven ført ind, og modtagen af Hertugen paa en Maade, som skulde være forekommende og naadig, men som alligevel ikke kunde fordølge baade Kunst og Urolighed.

Efter at de første Hilsener vare forbi, sagde Greven med største Alvor: "Jeg bringer Eder sørgeligt Nyt. Eders Høiheds kongelige Broder søn, Hertugen af Rothsay, er ikke mere, og jeg er meget bange for, at han fandt sin Død ved et nederdrægtigt Kunstgreb".

"Kunstgreb? hvorledes, mener I? Kunstgreb?" udbrød Albany med kjendelig Forlegenhed. "Har Nogen

understaaet sig til, at bruge Kunstgreb, for at ombringe Ervingen til den scotske Throne?"

"Det passer sig ikke for mig, at udvikle, hvorledes disse Tvivl ere opstaaede" sagde Douglas. "Dog ere der Folk, som ville sige, at Ornen blev dræbt ved en Piiil, som havde Fjer af dens egne Vinger, og at den unge Egeframme blev fløvet med en Kile af samme Træ".

"Greve af Douglas!" sagde Hertugen koldt; "jeg forstaaer mig kun lidet paa, at løse mørke Taler".

"Og jeg ligesaa lidet paa, at fremsætte dem" sagde Douglas med Stolthed. "Eders Høihed vil i disse Papirer finde Udskilligt, som fortjener at gjennemlæses. Imidlertid gaaer jeg en halv Times Tid ned i Klosterhaven, og skal derpaa indfinde mig igjen".

"I gaaer dog vel ikke til Kongen, min Greve?"

"Nei!" svarede Douglas. "Jeg tænker, at Eders Høihed vil være enig med mig i det Punct, at vi bør skjule denne vigtige Familie-Hemmelighed for Monarchen, idetmindste indtil Kampen, som skal finde Sted imorgen, er forbi".

"Deri er jeg fuldkommen enig", sagde Albany. Dersom Kongen fik Noget at høre om dette Tab, kunde han neppe være tilstede ved Kampen; og, skulde han ikke indfinde sig personligen, er det rimeligt, at disse Mennesker ville undslaae sig for at stride, og isaafald er det hele Arbejde kastet omkuld. Men jeg beder Eder, ædle Greve! sæt Eder ned, medens jeg læser disse bedrøvelige Papirer, som angaae vor stakkels Nothsay".

Han lod Papirerne løbe igjennem sine Hænder, idet han med et hurtigt Blik ffjød hen over nogle, og derimod dvælede ved andre, som om deres Indhold var af

den høieste Vigtighed. Efter at han havde tilbragt næsten et Kvarteerstid paa denne Maade, havede han sine Pene, og sagde meget høitideligt: "I disse høist bedrøvelige Documenter finder jeg dog den Trost, at man ikke kan opdage Noget, der maatte fornye de Uenigheder i Kongens Raad, hvilke bleve bilagte ved sidste Overeenskomst mellem Eder og mig. Min ulykkelige Brodersøn skulde, ifølge bemeldte Aftale, bringes tilside, indtil Himmen vilde forunde ham en modnere Eftertanke. Han er nu bragt tilside ved Skjebnens Tilfikkelse, og vor Hensigt i dette Punct er bleven forekommet, og gjort unødvendig".

"Derfor Ederes Høihed" svarede Greven, "ikke seer Noget, der kan forstyrre den gode Forstaaelse mellem os, hvilken Scotlands Roe og Sikkerhed gjøre ønskelig, er jeg ikke saa ilde stemt mod mit Fædeland, at jeg omhyggeligen skulde lede efter at finde Noget".

"Jeg forstaaer Eder, ædle Herre!" sagde Albany ivrigt. "I har, lidt for overilet, staaet i den Formening, at jeg vilde blive fornærmet, fordi I udøvede Ederes Magt, som Rigsgouverneur, og straffede de affhyelige Mordere indenfor mit Territorium paa Falkland. Nei tværtimod maa I være overbevist om, at jeg er Eder ret meget takskyldig, fordi I derved har befriet mig fra den ubehagelige Forretning, at straffe disse Mordere, saasom det vilde have været mig en sand Hjerteregal, blot at betragte disse Elendige. Scotlands Parlament vil uden tvivl anstille Undersøgelser, angaaende disse Riddingers Udaad, og det er en Lykke for mig, at Hævnens Sværd har været i en saa vigtig Mands Hænder, som Ederes. Vor Aftale var, som Ederes Høihed sikkerligen vil erindre, blot at indskrænke min ulykkelige

Brodersøns Frihed, indtil et Aar eller to havde lært ham lidt mere Forsigtighed. Var det ikke saa?"

"Saaledes var Eders Høiheds Hensigt, idetmindste forsaavidt den blev meddeelt mig" svarede Greven.

"Nu vel, ædle Greve! skulde det være tænkeligt, at vi kunne udsætte os for Daddel, fordi nogle Elendige, for en personlig Hævn's Skyld, synes, at have indpodet deres egne blodige Hensigter paa vort redelige Formaal?"

"Det maa Parlamentet bedømme efter dets Wiisdom" svarede Douglas. "Mig idetmindste friskjender min Samvittighed".

"Og mig ogsaa" svarede Albany med særdeles megen Høitidelighed. "Men hvad nu denne Dreng — I veed jo nok, James's — Bevogtning angaaer, som jo rykker op efter sin Fader, ihenseende til Thronfølgen, hvad mener I om ham?"

"Det maa Kongen afgjøre" udbrod Douglas, som blev fjed af denne Conference. "Jeg giver mit Samtykke til hans Ophold paa ethvert Sted, undtagen paa Stirling, Donel og Falkland". Med disse Ord foer han ud af Børrelset.

"Borte er han" mumlede den listige Albany; "og min Allierede bør han være, uagtet han synes, at have særdeles Lyft til, at blive min dødelige Fjende. Eiger intet! Rothsay sover hos sine Fædre; James *) maa følge bagefter, og da — en Krone bliver dog altid Løn for min Forlegenhed".

*) Anden Søn af Robert, den Fredie, Broder til den uheldige Hertug af Rothsay, senere James (Jacob), den Første, af Scotland.

Ellevte Kapitel.

Palmesøndag var allerede tilstede. I en tidligere Periode af den christelige Kirke vilde den Omstændighed, at vælge en Dag i den stille Uge til Kamp, være bleven anseet, som en Vanhelligelse, som gjorde Bælgeren fortjent til, at blive exkommuniceret; thi i den Tid Menneskenes Forløsning havde fundet Sted, skulde Krigens Sværd være i Skeden, og selve krigslystne Monarcher havde Ugtelse for et Tidspunct, som blev kaldet Fredens Dage. Men den ubændige Vildhed, som havde funden Sted i de sidste Krigge mellem Engelland og Scotland, havde ganske tilintetgjort al Sagttagelse af denne særdeles passende og fromme Befaling. Det traf sig nemlig ofte, at just de høitideligste Leiligheder bleve udkaarede af det ene Partie til, at feide mod det andet, eftersom de haabede, at finde Modstanderne besjefstigede med fromme Syssler, og derfor ikke noksom beredte til at forsvare sig.

Med den nærværende Leilighed bleve imidlertid Dagens sædvanlige kirkelige Forretninger og Ceremonier iagttagne med den sædvanlige Høitidelighed, i hvilke Stridsmændene selv toge Deel. Med Grene af Tagustræer i Hænderne, som det nemmeste Surrogat for Palmegrene, drog de hver til sin Kirke. Det ene Partie begav sig til Dominicanerklosteret, det andet til Carthåuserne, for at høre Høimeffen, og for, idetmindste ved et udvortes Skin af Andagt, at berede sig til Dagens blodige Forretning. Dog havde man draget særdeles Omsorg for, at begge Elanerne, under denne March, ikke engang kom til at høre hinandens Krigsmusik; thi derom kunde man være overbevist, at de isaafald, ligesom Kamphaner,

hvilke, førend Striden begynder, udstode trodsige Lyd, vilde have opsogt og angrebet hinanden, længe før de naaede hen til den egentlige, til Kampen bestemte, Plads.

De Perther Borgere flokkedes paa Gaderne, for at see dette usædvanlige Optog, og de trængte sig ligeledes i tykke Hobe ind i de tvende Kirker, hvor begge Clanerne fuldførte deres Andagt. Hensigten af denne Trængsel var vel egentlig, at lægge Mærke til deres Opførsel i Herrens Tempel, før derefter at kunne danne sig en Formening om, hvilken af begge Stammer havde Udseende af, at ville gaae hjem med Seieren i den nu forestaaende Kamp. Skjøndt Hoilænderne just ikke vare vante til at aflægge hyppige Besøg i Andagts Tempel, var deres Opførsel alligevel meget anstændig, og, uanset deres vilde og utæmmede Vandsiretning, vare der kun Faar af disse Bjergboere, som syntes at være grebne enten af Nysgjerrighed eller af Forundring. Det lod endog saa til, at de ansaae det, som under deres Værdighed, at lægge Saa dant for Dagen, eller at yttre Forundring over Noget, som de dog, efter al Nærmelighed, forforstegang fik at skue.

Angaaende det endelige Udfald af Kampen, da vare der, selv iblandt de meest kompetente Dommere, kun Faar, som vovede at afgive nogen Forudsigelse, angaaende Udfaldet af Kampen, uagtet den svære Legemsbygning, som man lagde Mærke til hos Torqvil og hans otte Sønner, fik Udskillige, der tiltroede sig den Evne, at kunne bedømme Sener og legemligt Huld, til, at lade Vægtsskaalen hælde til Duheleclanens Fordeel. Dvindehønnet's Domme faldt ligeledes ud til Clanens Gunst, hvortil de isærdeleshed bevægedes ved Hovdingens, Mac Jan's, smukke Figur, ædle Holding, og ridderlige Væsen. Sa der vare Udskillige, som havde en dunkel Formodning om, at de

havde seet hans Ansigt engang tilforn; men Hovdingens glimrende Dragt gjorde dog den ydmyge Handskemagerdreng aldeles ukjendelig i den unge Høilænderes Person, undtagen for Een af de forsamlede Tilskuere.

Denne Ene var, som man nok kan formode, Henry, som havde været den Forreste iblandt de Nysgjerrige, hvilke trængte sig frem, for at see de flinke Helte fra Duheldestammen. Han følte en Blanding af Modbydelighed og Jalousie, ja endog et Slags Beundring, da han saae den forrige Læredreng, afført hine Tidens ringe Klædning, og nu straalende i den pragtfulde Hovdingsdragt. Ja ved at betragte hans livelige Gie og smukke Holding, hans herligt dannede Hals, høie Pande, samt de velproportionerede Lemmer, maatte Henry selv erkjende, at Eashin syntes med velfortjent Ret, at have den forreste Plads iblandt Mænd, som havde besluttet, enten at leve eller døe for deres Stammes Hæder. Baabensmeden havde ondt ved at faae i sit Hoved, at han stod nu, og betragtede den samme lidenskabelige Dreng, som han havde rykket fra sig, lig en Bræmse, der vilde stikke og som han af den pure Medlidenhed havde undladt at tilintetgjøre, ved at træde paa ham med Foden.

"Han tager sig forbandet godt ud, med mit fortrinlige Pantser paa", mumlede Henry for sig selv, "det bedste, jeg nogensinde har forfærdiget! Alligevel — dersom han og jeg stode der, hvor intet Gie kunde see os, og ingen Haand bringe ham Hjælp, saa tør jeg dog sværge ved Alt, hvad der er velsignet her i denne Kirke, at mit gode Pantser skulde snart komme tilbage til dets Eiermand. Ja jeg vilde give Alt, hvad jeg er værd, blot for at turde faae Tilladelse til, at give tre dygtige Rap over hans Skuldre, for at tilintetgjøre mit eget

bedste Arbejde; men saadan Lykke bliver, desværre! aldrig min. Slipper han heelfindet fra denne Kamp, da vinder han derved saa mægtigt et Dye for sit Mod, at han kan have Grund til, at forsmaae den Risco, at ville sætte sin nyserhvervede Lykke paa Spil mod en stakkels Borger, som mig og mine Lige. Isaaafald fægtede han dog ikke selv, men ved en udkaaren Kjemper, ja kastede mig maaskee hen til min Laugsbroder, Norman med Hammeren, og den hele Fordeel, jeg isaaafald kunde høste deraf, var, at slaae en høilandst Stud for Panden. Kunde jeg bare faae fat paa den gamle Handskemager! Jeg maa hen i den anden Kirke, for at lede ham op; thi kommen maa han dog være med alle de Øvrige".

Forsamlingen var just ifærd med, at begive sig bort fra Dominicanerkirken, da Smeden tog denne Beslutning, hvilken han ogsaa stræbte paa det hurtigste at sætte i værk, ved at fare tvertigjennem Skaren i saa stærk en Fart, som det høitidelige Sted og Omstændighederne vilde tillade. Smedens han saaledes banede sig Vej gjennem Trængselen, kom han tilfældigviis saa tæt ind paa Eachin, at deres Øjekast mødtes. Smedens djerne og brune Ansigt luede op, liig det hede Jern, paa hvilket han arbeidede, og beholdt i adskillige Minuter den mørkerøde Farve. Med en endnu lysere Blussen, bevirket ved opluende Harm, farvedes Eachins Kinder, og et Blik, fuldt af brændende Had, skjød frem fra hans Øine. Men dette pludselige Lyn døde hen til en afsegraa Blegshed, og hans Øjekast fjernede sig strax fra det stadige, men uvenlige, Blik, hvormed det var blevet mødt.

Torquill, hvis Die aldrig forlod den elskede Fostersøn, saae hans Bevægelse, og stirrede ængstelig omkring, for at opdage Marsagen. Men Henry var allerede et

godt Stykke borte, og ilede afsted til Carthäuserklosteret. Ogsaa her var den høitidelige Gudstjeneste forbi, og de, som nyligen havde baaret Palmer i Hænderne, til Ære for hiin store Begivenhed, som bragte Fred paa Jorden, og som viste den høieste Grad af Kjærlighed for Menneskets Børn, just disse stormede nu hen til Kamppladsen. Nogle af dem vare beredte til at berøve Andre Livet, eller til at miste det selv; hvorimod Flere havde isinde at betragte denne frygtelige Kamp paa Liv og Død, med samme vilde Fornøielse, som Hedningerne lagde for Dagen, naar de beskuede Gladiatorernes Kampe.

Trængselen var saa stor, at enhver anden Person, end Henry, vilde have opgivet Forsøget, at arbeide sig igjennem. Men den almindelige Afgjælt, som man nærede for Henry, som Kjøbstadens erklærede Stridsmand, og desuden den ligesaa almindelige Erkjendelse af hans Evne til, at tiltvinge sig Gjennemgang, naar den blev ham nægtet, bragte Alle til at forene sig om, at give ham Plads, saa at han i et Dieblif stod ganske nær ved Chattanclanens Krigsmænd. Deres Krigsmusik gik i Spidsen af Colonnen. Derpaa fulgte det velbekjendte Banner, i hvilket var anbragt en Bildkat, med den Forsigtighedsregel: "Rør ikke ved Katten, uden Handsker!" Næst efter fulgte Elanhøvdingen, som holdt sit brede Slagsværd forover, ligesom for at beskjerme Stammens Emblem. Han var en Mand af Middelstatur, over de Høitredes, men uden det mindste Tegn til aftagende Styrke, og uden Spor til, at Alderen havde taget paa ham. Hans mørkerøde tykke Lokker vare for en Deel indsprængte med nogle faae graae Haar, men hans Trin og hans Bevægelser, saavel i Dandsen, som paa Jagten, og i Kampen, vare saa lette og bøielige, som om

han ikke var over de Tredive. Hans graa Hæder med en vild Glæde, der udtrykkede en Blanding af Troskab og Kraft; men Klogskab og Erfarenhed laa paa hans udtrykfulde Pande, Dienbryn og Læber. De udfædrede Stridsmænd fulgte bagefter, To og To. Paa adskillige Ansigter saae man et Strøg af Angsteligthed, saasom de samme Morgen havde bemærket, at Een af det bestemte Antal var forsvunden, og i en Dyst, der var saa haard, som den forestaaende lod til at vorde, forekom Tabet af een Mand dem Alle, undtagen den høihjertede Chef, Mac Gillie Chattanach, at være af yderste Vigtighed.

"Taler ikke Noget til Sagerne om dette Tab!" sagde den djarve Høvding, da man havde meldt ham denne Formindskelse i Stridsmændenes Antal. "Den falske Lavlandstunge kunde isaafald sige, at Een af Chattanclanen var en Eujen, ja den kunde endogsaa udbrede, at de Øvrige af os havde understøttet hans Flugt, for at faae et Paaskud til, at slippe fra Kampen. Jeg er ganske vis paa, at Ferquhard Day vil blive funden i vore Rækker, endnu førend vi have gjort os færdige til Striden; og om dette nu ikke skulde blive Tilfældet, er jeg da ikke ligesaa god, som To af Duheleclanen? Vilde vi ikke langt hellere fægte, Femten mod Tredive, end give Slip paa den Roes, som denne Dag vil bringe os?"

Stridsmændene modtog disse kraftige Uttringer af deres Høvding med lydeligt Bisald, uagtet Enkelte fastede et angsteligt Hæder omkring, for at opdage Deserteuren, og for at speide efter hans Tilbagekomst; ja Høvdingen var maaffø den Eneste, som var aldeles ligegyldig ved denne Gjenstand.

De rykkede nu frem igjennem Gaderne, uden at

mærke det mindste til Ferquhard Day, som allerede var mange Mile hiinsides Bjergene, og som ivrigen var sysselsat med, at modtage saadan Skadesløsholdelse for Tabet af Vren, som lykkelig Kjerlighed var istand til at give ham. Mac Gillie Chattanach rykkede frem. Han lod, som om han slet ikke bemærkede Deserteurens Fraværelse, og drog lige ind paa den saa kaldte north inch, en behagelig og ganske jevn Flade, som laa tæt ved Byen, og var særdeles skiftet til, at benyttes af Indvaanerne til Ovelseplads for deres Krigsmænd.

Paa den ene Side befyldedes denne Fælle af den dybe og svulmende Tayflod; men indenfor denne var der opreist et særdeles stærkt Træstakit, som indtog paa de tre øvrige Sider et Rum af hundrede og halvtredstystue Farn i Længde, og fire og halvfjerdsinstyve i Brede. Skrankens fjerde Side ansaaes for, at være noksom afpølet ved den dybe Flodstrøm. Rundt omkring Staket løb en amphitheatralsk Forhøining, til Brug for Tilskuerne, dog saaledes, at der var efterladt en aaben Plads for Krigsmænd tilføds og tilhest, samt for den simplere Klasse af Tilskuere. Lige for den Ende af Skranken, som vendte ind imod Byen, var der anbragt en Række af Balcons for Kongen og hans Hofmænd, hvilke vare udsigede saa omhyggeligen med Sprinkelværk og afvejlende Guldzirater, at Stedet har endnu den Dag i Dag beholdt Navnet deraf (the golden, or gilded, harbour).

Spillemandene, som pleiede at udføre vedkommende Claners Krigsmusik (pibroch's), vare tause, da de rykkede ind paa Fælleden; thi saaledes lod den Befaling, som var given dem. To statlige, men bedagede, Krigere, af hvilke Enhver har vedkommende Stammes Fane, trak sig hen til de modsatte Kanter af Marken, hvor de stat

Bannerne ned i Jorden, og afventede, som rolige Tilskuere, en Kamp, i hvilken de ikke maatte tage Deel. Krigsmusikanterne, som ligeledes vare neutrale i Kampen, toge Plads ved Siden af Elansbannerne.

Tilskuerne, som vare forsamlede udenfor, modtog begge Afdelinger med det samme lydelige Bisfaldsskrig, hvormed de ved lignende Leiligheder pleiede, at byde dem et Velkommen, af hvilke de ventede Morstab, eller, som de behagede at kalde det, Loier. Dog besvarede de udkaarerede Krigsmænd aldeles ikke denne Hilsen; men hver Afdeling rykkede stiltiende hen til de modsatte Kanter af Skranken, hvor man havde anbragt Abninger, gjennem hvilke de begave sig ind paa Fjældeden. Et stærkt Corps af Krigsmænd bevogtede begge disse Indgange. Ved den ene holdt Marfalken, Greven af Crawford, medens Overfogeden, Greven af Errol, holdt ved den anden, for at undersøge paa det Nøiagtigste hvert enkelt Medlem, om han havde de befalede Vaaben, som bestode i Pantser, Staalhue, Slagsværd og Dolk. Ligeledes undersøgte de begge Partiers behørigte Antal, og stor var Mængdens Urolighed, da Greven af Errol løstede Armen i Beiret, og raabte: "Stille! Kampen kan ikke finde Sted, saasom Elanen Chattan mangler Een i det bestemte Antal".

"Ei! det siger jo Intet" udbrod den unge Greve af Crawford. "De kunde jo have regnet bedre efter, før de forlode deres Hjem".

Kort derefter bleve dog begge Grever enige om, at Kampen ikke kunde finde Sted, førend man havde fundet en Udvei, til at gjøre Antallet lige; og paa samme Tid opstod der en almindelig Urolighed hos den forsamlede Mængde, som befrygtede, at Kampen, til hvilken

man havde gjort saa mange Tilberedelser, skulde gaae overstyr.

Blandt alle de Tilstædeværende vare der maaskee alene Tvende, som med Glæde saae, at Kampen blev opsat, og disse vare Høvdingen for Duheleclanen, og den omhjertede Kong Robert.

Imidlertid mødte de tvende Elaners Høvdinge, ledsagede af en særegen Ven og Raadgiver, i Midten af Strancken, og havde tillige Marssalken, Grev Errol, og den anden høie Opsynsmand, Greven af Crawford, samt Overdommeren Sir Patrick Charteris, til Medhjelpere i, at afgjøre hvad der nu skulde gøres. Chefen for Chattanclanen erklærede sig villig, ja endog begjerlig, efter, at søgte paastedet, uden at tage Hensyn til det ulige Antal.

"Dertil" svarede Torqvil, hiin Stærke, "giver Duheleclanen aldrig sit Samtykke. Med Sværd kunne I aldrig betvinge os, og I søge blot en Udslugt, for at I bagefter kunne sige, naar I lide et fuldstændigt Nederlag, som Tilfældet sikkert vil blive, at det hændte sig, blot fordi Eders Corps var ikke fuldtalligt. Men nu vil jeg gjøre et Forslag. Ferquhard Day var den Yngste af Eders Hob; Eachin Mac Ian er den Yngste af vor. Ham vil vi derfor lade gaae ud, istedet for den Mand, som er løben bort fra Bataillen".

"Et høist ubilligt og ulige Forslag!" udraabte Tos-hac Beg, hvem man kunde kalde den Næste efter Mac Gillie Chattanach. "Høvdingens Liv er for en Clan det Samme, som Mandedraget for vore Næsebore, og aldrig give vi vort Samtykke til, at vor Chef skal udsættes for saadanne Farer, hvilke Høvdingen for Duheleclanen ikke deler".

Med inderlig Angst saae Torqvil sin skjønne Plan

at kandre, formedelst den uventede Modstand, som blev lagt for Dagen, ihenseende til Hectors Udeblivelse fra Kampen, og han stod just, og grundede paa, hvorledes han fremdeles skulde understøtte sit Forslag, da Hector selv lagde sig derimellem. Man maa nemlig ingenlunde troe, at hans Frygtsomhed var af den foragtelige og egoistiske Natur, som bevæger dem, som ere plagede deraf, til, hellere at paadrage sig Banære, end udsætte sig for Fare. Tvertimod var han moralsk brav, men af Constitution feig, og Skammen over, at unddrage sig Kampen, blev i dette Dieblif stærkere, end hans Frygt, for at træde den imøde.

"Jeg vil aldeles ikke høre noget Forslag" sagde han, "som vil bringe mit Sværd til at sidde i Skeden, under denne vor hæderlige Kamp. Er jeg endogsaa lidt ung i Baabendyst, saa har jeg dog fuldt op af Mænd omkring mig, hvilke jeg kan søge at efterligne, om jeg endogsaa er for svag til, at overgaae dem".

Dette sagde han i en Tone, som imponerede den gamle Torquill, ja maaskee den unge Hovding selv.

"Nu velsigne Gud hans ædle Hjerte!" udbrød Torquill hos sig selv. "Tænkte jeg ikke nok, at den fule Trolddom vilde høre op, og at den Dødsighedsaand, som besnærede ham, vilde forsvinde, naar Krigspiberne begyndte at tone, og Elansbanneret at slaggre".

"Kamptimen, ædle Marskalk! kan ikke godt blive udsat længere" sagde Greven af Crawford; "det er allerede ikke langt fra Middag. Lad derfor Hovdingen for Elanen Chattan, i den halve Time, som er tilbage, oplede sig en Stridsmand, som kan træde istedetfor den forsvundne Deserteur. Er han derimod ikke istand til, at erholde Noget, nu vel! saa lad dem fægte som de ere".

"Deri er jeg enig" sagde Marsskalken, "uagtet jeg ikke kan indsee, da Ingen af hans egen Clan er nærmere, end halvtredshindstyve Mile, hvorledes Mac Gillie Chattanach kan finde sig en Medhjælper".

"Det bliver hans Sag, sagde Overfogeden; "men dersom han tilbyder en raisonnabel Belønning, da ere der stolte Riddersvende nok, som staae uden om Skranken, som ville strække deres Krop i et saadant Spil, som nu er at vente. Vilde min Stand og mit Embede tillade det, kunde jeg selv have Lyst til, at prøve en Dyst med disse vilde Karle, og slet ikke derfor ansee min Ære beplettet".

De meddeelte nu Høilenderne deres Beslutning, og Høvdingen for Chattanclanen svarede: "J have afgjort Sagen paa en honet og upartist Maade, og jeg anseer mig selv forbunden til, at følge Eders Anviisning. Saa gjører da det Udraab, J Herolder! at, ifald Rogen vil tage Deel med vor Clan i denne Dags Hæder og Udfald, da skal ham strax erlægges en Betaling af en gylden Krone, samt Tilladelse ydes ham, at fægte paa Liv og Død i vore Rækker".

"J er lidt for paaholden med Eders Douceur, Hørding!" udbrod Marsskalken. "En Guldkrone er en maadelig Betaling for en Dyst, som den, der nu staaer forhaanden".

"Er der Rogen, som vil slaaes for Ærens Skyld" sagde Mac Gillie, "da vil Betalingen være stor nok; og jeg ønsker aldeles ikke, at erholde Understøttelse af et Menneske, som drager sit Glavind for Guld alene".

Herolderne havde allerede gjort den halve Rundgang omkring Skranken, idet de standsede fra Tid til anden, for at bekjendtgjøre det Udraab, som var dem paalagt, uden at det lod til, at et eneste Menneske havde

Lyst til at indlade sig paa den tilbudte Udgang til, at komme indenfor Skranterne. Nogle gjorde Nar af Høilændernes Armod, som kunde anslaae en saa fortriv= let Tjeneste til saa lav en Priis. Andre affecterede Har= me over, at de vilde vurdere Borgernes Blod saa ringe. Men ikke var der en Eneste, som viste den ringeste Lyst til, at paatage sig det forlangte Arbeide, indtil Trumpe= tens Lyd endelig naaede Henry's Øren, som just stod udenfor Skranken, og Tid efter anden taledede med Foged Craighdallie, eller rettere sagt, lyttede tankeløst til det, som denne Øvrighedsperson behagede at sige.

"Ei! hvad er det, som man der bekjendtgjør?" ffreg han med eet.

"Et meget brilliant Tilbud fra Mac Gillie Chata= tanach" svarede Berten i Gribben, "som foreslaaer, at ville betale en heel Krone til den, som vil blive Bildkat idag, og som har Lyst til, at lade sig en lille Smule slaae ihjel i hans Tjeneste. Det er det Hele!"

"Hvorledes?" raabte Henry med den største Øv= righed, "udraabe de, at man trænger til en Mand, som vil fægte mod Duheleclanen?"

"Ja tilforladeligt gjøre de det" vedblev Berten; "men jeg troer ikke, at de finde Narre af det Slags i Perth".

Men neppe havde han udtalt disse Ord, før han saae Henry, i et eneste Spring sætte over Nækværket, og fare ind paa Pladsen, idet han raabte: "Her er jeg, agtbare Herold! mit Navn er Henry Gow, og jeg staaer beredt til, at fægte mod Duheleclanen".

Et Udbrud af Beundring løb gennem hele den for= samlede Mængde, medens alligevel de mere satte Borger= mænd, som ikke kunde indsee den fjerneste Grund til den=

ne Beslutning, antog, at han maatte være bleven fuldstændig gal, af lutter Lyst til at bruge Baaben. Færdeløshed var Overdommeren høiligen forundret.

"Men er du fra Forstanden, Henry!" udbød han. "Du har jo hverken et bredt Slagsværd eller saameget, som et Pantser?"

"Det er rigtig nok sandt" sagde Henry. "Jeg ffilte mig ved en Rustning, som jeg havde gjort til mit eget Brug, hvilket Chefen derhenne for Duheleclanen har faaet; og han nok vil komme til at erkjende, med hvilke Hammerslag jeg natter mine Jernsplitter. Men hvad det brede Slagsværd angaaer, da vil denne Drengesabel kunne hjælpe mig, indtil jeg faaer Fingre paa et sværere Slavind".

"Det gaaer ikke an" sagde Errol. "Nei, min vakkre Baabensmed! du skal, ved den hellige Maria! have mit eget Milanaser Pantser, og mit fortreffelige spanske Sværd!"

"Jeg takker Eder, ædle Greve!" svarede Henry; "men jeg er ikke vant til, at bruge Sværd og Harniss, som jeg ikke selv har hamret, eftersom jeg isaafsald ikke ret kan vide, hvormeget det Sidste kan taale, uden at knækkes, og det Første dele ud, uden at springe".

Rygten havde imidlertid udbredt sig, og var endogsaa traengt ind i Byen, at den usorfærdede Baabensmed var ifærd med at gaae i Kampen uden Rustning, da, just som den bestemte Time nærmede sig, en Qvindestemme blev hørt, som ved Skrig søgte at bane sig Vej gjennem Høben. Mængden gjorde Plads for hendes voldsomme Fremtrængen, og aandeløs af Hastværk og Mæthed, kom hun endelig frem, og slæbte med sig et mægtigt Pantser og et vældigt Slagsværd. Snart gjenkjendte man Oliver Proudfores Enke, og erfarede tillige, at den Rustning,

som hun saa mœisommeligt slæbte med sig, var Waabens smedens egen. Hendes myrdede Ægtefælle havde nemlig havt den paa hiin sørgelige Aften, da han blev myrdet, og den var paa en meget naturlig Maade kommen hjem med det døde Legeme; men nu var den bragt tilveie ved den betænksomme og taknemmelige Enke, just i et Dieblis, da en saa prøvet Rustning var af den høieste Vigtighed for dens Eier. Henry blev overvættets glad, ved at modtage sine velbekjendte Waaben, og Enken, som med bævende Hastværk hjalp ham, at isøre sig dem, tog endelig Afsked, idet hun tilføiede: "Gud være med den Brave, som fægtede for de Faderløse, og Ødelæggelse svæve over Enhver, som tør møde dig!"

Modig, ved at føle sig i sin gamle, velbekjendte Waabendragt, rystede Henry sig, ligesom for at faae Rustningen til at sidde rigtigt, og, idet han trak Slagsværdet ud af Skeden, svingede han det nogle Gange over Hovedet, medens han lod det suse igjennem Luften, i Form af et Ottetal, med en saa høi Grad af Lethed og Behændighed, at man nok kunde see, hvor kraftigt, og tillige med hvilken Øvelse, han forstod, at behandle det vægtige Waaben. Stridsmændene fik nu Befaling, at gjøre deres Rundgang om Efranken, idet de krydsede hverandre, uden at mødes; hvorhos de gjorde de foreffrevne Erbødighedstegn for Kongen, idet de droge forbi den udzirede Balcon (the golden arbour) hvor Kongen havde taget Sæde.

Medens man udførte denne Paradegang, var den største Deel af Tilskuerne igjen meget ivrigt sysselsat med, at anstille Sammenligning mellem begge Partiers Natur, Lemmer og Musfelfkraft, for paa den Maade at

danne sig en Gidsning, angaaende Udfaldet af den forestaaende Kamp. Et hundrede Mars Tvistigheder, med alle de tilsoiede Fornærmelser og Gjengjæld, laae sammentrængte i Enhvers Barm, som nu skulde til at stride. Deres Ansigter syntes i den vildeste Maade fordreiede ved Stoltthed, Had, og en fortviolet Bestemthed til, at ville fægte indtil det Yderste.

Tilskuerne udbrode i et muntert Bisaldsraab, saasom de nu bleve stødte i spændt Forventning om Udfaldet af det blodige Spil, som snart skulde finde Sted. Bæddemaal bleve udsatte og modtagne, saavel angaaende Stridens Udfald i det Hele, som om enkelte Mænds Bravour. Henry's lyse, fri og livelige Blik gjorde ham til en Vindlingsgjenstand for samtlige Tilskuere, og man indgik de voveligste Bæddemaal om, at han vilde fælde tre af sine Modstandere, før han selv kom til at bide i Græsset.

Neppe var Henry kommen i sin Rustning, før begge Hovdinger med hoi Røst beordrede samtlige Stridsmænd, at indtage deres Pladse. Just i dette Øieblik hørte Henry den gamle Simons Røst, som trængte sig frem fra Skaren, hvilken nu var stille, formedelt Forventning om, hvad der vilde skee, og tilraabte ham: "Harry, Harry! hvilken Galskab har betaget dig?"

"Ei! Ei! han ønsker, at befrie sin Svigersøn — enten han nu allerede er det, eller skal blive det — fra Smedens Tag" var Henry's første Tanke; hans anden var, at vende sig om, og tale til ham; men den tredie, at han paa ingen Maade kunde forlade det Selskab, hvori han nu var traadt ind, eller endog blot stræbe, at opsætte Kampen, uden at træde sin Vre for nær.

Han henvendte sig derfor uden videre til Dagens

Forretning. Begge Partier bleve opstillede ved deres Hovdinge i tvende Linier, som igjen bestode hver af ti Mand. De bleve ordnede med saadanne Mellemrum imellem hver Mand, at de havde fuldkommen Plads til at bruge og svinge Sværdet, hvilket var fem Fod langt, uden at regne Haandgrebet. Anden og tredie Linie vare bestemte til at rykke frem, dersom forreste Række skulde lide noget Uheld. Hovdingen for Duheleclanen posterede sig selv i anden Linie, mellem tvende af Fosterbrødrene, medens fire af dem optog høire Fløi af forreste Linie, og Faderen, samt de tvende Andre, i bageste Række beskyttede den elskede Hovdings Liv fra den Side. Isærdeleshed holdt Torquil sig tæt op til ham bag fra, for at bedække ham. Saaledes stod Eachin i Midten af ni af Stammens skjæfste og stærkeste Karle, og havde fire Forsvarere foran sig, Een ved hver Side, og Tvende bag sig.

Ganske i den samme Orden stod Elanen Chattan opstillet, kun med den Forffjel, at Hovdingen optog Centrum af den midterste Linie, istedetfor at staae paa Udkanten tilhøire. Denne Omstændighed bevægede Henry, som i den hele modsatte Skare opdagede kun een eneste Fjende, nemlig den arme Eachin, til, at stille sig paa venstre Fløi i forreste Række af Chattanclanen. Men Hovdingen forkaastede denne Opstilling; og, efter at have gjort Henry opmærksom paa, at han skyldte ham Lydighed, saasom han havde modtaget Haandpenge, befalede han ham, at tage Plads i tredie Linie, umiddelbar bag ved Hovdingen selv, hvilket sikkerligen var en Vresplads, som Henry derfor ikke kunde afflaae, uagtet han modtog den særdeles nødigen.

Da Elanerne saaledes vare marcherede op, lige mod hinanden, begyndte deres Fjendskab at yttre sig, til- ligemed deres utæmmede Higen efter, at Kampen skulde begynde, idet de udstødte et vildt Skrig. Det var fra Duheleclanen, at det begyndte, men det blev øieblikke- lig besvaret fra Modstandernes Side med dundrende Gjenlyd, medens begge Partier tillige svingede deres Glæ- vind, og truede hinanden, ligesom om de havde ifinde, at underkue Modstandernes Indbildninger, endnu førend de virkelig kom i Haandgemæng.

I dette Fristelsens Dieblif, var Torquvil, som al- drig havde frygtet for sig selv, meget urolig paa sin Fos- fersons Vegne; men trøstes dog igjen, ved at mærke, at han lagde et meget bestemt og roligt Bæsen for Da- gen. Den Gamle havde ligeledes med stor Glæde for- nummet, at de faae Ord, som han talte til Elanen, vare blevne fremsagte paa en djerv Maade, og at de tillige vare særdeles skiftede til at oplive Elanen, eftersom de inde- holdt Forsikringen om hans faste Beslutning, at tage Deel i deres Skjebne, enten den saa førte til Seier eller Død.

Kongens Trumpetere begyndte nu, at blæse til Kamp, og Stammernes Krigsmusik istemte paa samme Tid de sædvanlige vilde og larmende Toner, hvorefter Stridsmændene rykkede frem i fuldstændig Orden. Idet deres Trin bestandig forlængedes, saa at de omsider nær- mede sig endogsaa til Løb, mødtes de endelig paa Midten af den rummelige Mark, ligesom en rasende Bjergstrøm kan støde paa en Flod, som er i Begreb med at voxe.

For et Par Dieblikke syntes de forreste Linier, idet de huggede med deres lange Sværd efter hinanden, at ta- ge sig ud, blot som en Kamp mellem Enkelte, saaledes at

den Ene afløste den Anden; men det varede ikke længe, før anden og tredie Linie rykkede frem fra begge Sider. Saa som disse nemlig bleve pirrede ved det brændende Had, som de nærrede mod hinanden, og tillige vare begjærlige efter, at indlægge sig Noes, trængte de sig ind igjennem Mellemrummene, og gjorde den hele Skueplads paa denne Maade til et forvirret Chaos, over hvilket de uhyre Slagsværd stege og sank, deels endnu blanke, deels strømmende af Blod, hvorhos de syntes, formedelst den voldsomme Fart, hvormed de bevægedes, snarere at sættes i Gang ved et sammensat Maskinerie, end ved Menneskehænder. Nogle af Stridsmændene, som fandt sig altfor meget sammenpressede, havde allerede taget deres Tilflugt til Dolkene, og stræbte, at komme indenfor Modstandernes Sværddrækning.

Paa samme Tid strømmede Blodet stærkt, og de Saaredees Stønnen begyndte allerede, at blande sig med de Fægtendes Skrig; thi, efter Høilændernes Manøer til enhver Tid, kan man ikke sige, at de skrigte, men at de hyle. Imidlertid kunde endog den Deel af Tilskuerne, hvis Øie var bedst vant til saadanne Scener, fulde af Blod og Forvirring, endnu ikke opdage nogen Overvægt paa hvilket som helst af Partierne. Kampen vekslede jo rigtignok stundom fremad, stundom tilbage, i afvekslende Momenter, men det var dog kun en øieblikkelig Overvægt, hvilken det Partie, som erholdt den, gjerne tabte igjen, ved en tilsvarende Anstængelse fra det modsatte Partie. Krigspibernes vilde Musik gjenlød bestandig saaledes, at man kunde høre dem igjennem Larmen, og den eggede de Stridende til, endnu mere at lægge deres Ubændighed for Dagen.

Men paa eensgang, ligesom ved en gjensidig Aftale,

blæste Musiken til *Retraite*, som udførtes i flagende *Tonner*, ligesom for tillige at udgjøre en *Gravmusik* over de *Faldne*. Ved dette Tegn reve de *Stridende* sig løs fra hverandre, for i *Roe* at drage *Veiret* et *Par Minuter*. Med *graadige Diefast* betragtede *Tilskuernes* *Dine* de *splittede Linier*, medens de drog bort fra *Kampen*, men alligevel fandt man det ikke muligt endnu, at afgjøre hvilket *Partie* havde lidt det største *Tab*. Det lod jo rigtig nok til, at *Elanen Chattan* havde tabt lidt færre *Stridsmand*, end deres *Modstandere*; men, som et *Bederlag*, viste ogsaa de *blodige Pantsere* paa dette *Partie* (thi *Kapperne* havde en *stor Deel* paa begge *Sider* kastet fra sig) at de havde langt flere *Saarede*, end *Duheleclanen*.

Paa *Marken* laae der omtrent *tyve Mænd*, som enten allerede vare døde, eller *isærd* med, at opgive *Anden*; medens tillige *afhuggede Arme* og *Been*, *Hoveder*, som vare *fløvede* ved *dybe Hug*, *Slænger* gennem *Skuldrene* ned til *Brystet*, viste *Stridens* vilde *Beskaffenhed*, de benyttede *Baabens* frygtelige *Natur*, og den *ødelæggende Styrke*, som fandtes i deres *Arme*, som *svingede* dem. *Høvdingen* for *Chattanclanen* havde lagt det *bestemteste Mod* for *Dagen*, og var let *saaret*. Men ogsaa *Eachin* havde *fægtet* med *Mod*, da han var *omringet* af den *kraftige Livvagt*; hans *Sværd* var *blodigt*, hans *Ansigt* *djerv* og *frigerist*, og han *smilede*, da *Torsquil* trykkede ham i sine *Arme*, og *overvældede* ham med *Lovtaler* og *Befignelser*.

Saa snart de *tyvende Høvdinge* havde *tilladt* deres *Tropper* at *hvile* sig et *Qvarteerstid*, *defilerede* de *atter* frem, men vare nu *smeltede* hen til omtrent *totrediedeel* af deres *oprindelige Antal*. De *valgte* sig *denne* gang en *Plads*, som var *Floden* nærmere, end den, paa hvilken

de forhen vare stødte sammen, eftersom denne var bedækket med Saarede og med Døde. Man bemærkede, at Rogle af de Første blandt disse stræbte, Tid efter anden, at hæve sig op, for at kaste et Blik ud over Kamppladsen, og derpaa atter sank tilbage, som oftest for at doe ved det store Tab af Blod, hvilket strømmede ud af de rædsomme, ved Slagsværdene bevirkede, Saar.

Henry Gow kunde man let kjende fra de Andre, formedelt hans Lavlandsdragt, som ogsaa fordi han var bleven tilbage paa den Plet, hvor de førstegang vare stødte sammen. Der stod han endnu, støttende sig paa sit Sværd, ved Siden af et Ligg, hvis Hoved med Huen paa, hvilket var sløiet mere end ti Favne bort fra Kroppen, paa Grund af den Fart, hvormed det var feiet af, fremviste Egebladet, det bekjendte Værestegn for Eadhin's personlige Livvagt. Fra den Tid af, at han fældede denne Kriger, havde Henry ikke gjort et Slag, men ladede sig nøie med, at asparere mangfoldige, som bleve stilledes imod ham, og tillige adskillige, som vare sigtede mod Høvdingen. Mac Gillie Chattanach blev derfor noget urolig, da han, efter at have givet Signalet til, at Stridsmændene skulde atter rykke sammen, lagde Mærke til, at hans legemstærke Recrut blev et godt Stykke tilbage, og viste megen liden Lyst til at forene sig med de Andre.

"Hvad er der paafærde, Mand!" tilraabte Høvdingen ham. "Kan saa stærkt et Legeme indeslutte en lav og modfalden Sjæl? Kom nu med, og tag Deel i Dyften!"

"J fandt for godt, at kalde mig for lidet siden en Leiesvend" svarede Henry. "Dersom jeg virkelig er en

“Saadan” vedblev han, og pegede paa den hovedløse Krop, “saa har jeg allerede gjort nok for min Dagløn.”

“Den, som tjener mig, uden at beregne sit Arbejde timeriis” vedblev Høvdingen, “ham belønner jeg ogsaa, uden at beregne ham Dagleie”.

“Naar saa er” sagde Baabensmeden, “saa vil jeg fra nu af fægte, som Frivillig, og indtage den Plads, som jeg finder mig bedst ved”.

“Ogsaa det skal staae Eder frit for” sagde Høvdingen, som indsaae det Kloge i, at soie sig lidt efter en Medhjælper, af hvem han kunde love sig saa meget.”

“Saa er det godt” sagde Henry; tog sit vægtige Baaben op paa Skulderen, sluttede med Livelihood an til de Stridendes Rækker, og anbragte sig selv ligeover for Duheclanens Høvding.

Da var det førstegang, at Eachin lagde nogen Usikkerhed for Dagen. Han havde altid anseet Henry, som den bedste Stridsmand, hvilken saavel Perth, som den hele Omegn kunde bringe tilveie. Hans Had imod ham, som Rival hos Catharina, blandede sig med Erindringen om den Lethed, hvormed han engang, skjønt ubevæbnet, havde tilintetgjort hans pludselige og fortvivlede Anfald. Da Eachin derfor nu bemærkede, at Henry's Pie stilede hen imod sig, at han holdt det bloddryppende Glavind i Haanden, og, som det lod til, havde ifinde, at gjøre et personligt Anfald just imod ham, da sank hans Mod, og han gav Kjendetegn paa en Ustadihed i frigeriff Holding, som ikke undgik Fostersfaderens Opmærksomhed.

En Lykke var det for Eachin, at den gamle Torquil, som bedømte Andres Mod efter sit eget, og tillige efter de fjeffe Bjergboeres, med hvilke han havde levet,

ikke kunde fatte den Tanke, at En af hans egen Stamme, end sige, Høvdingen, og hans egen Fostersøn, skulde mangle personligt Mod, som man dog finder hos selve de Umælende. Hvis han havde været istand til, at fatte en saadan Idee, da vilde Sorg og Harme dreven ham til den Yderlighed, at berøve Eachin Livet, for at frelse ham fra, at plette sin Ære. Men hans djerne Aand forkastede den Idee, at hans Fostersøn skulde være en personlig Eujon, som Noget, der var ganske utænkeligt, og stridende mod Naturen. At han var en Gjenstand for Trolddomskunster var en Forklaringsmaade, som Overtroen indgav ham, og med Ængstelighed tilhvidskede han Hector: "Begynde Trolddomskunster at mørkne din Aand, Eachin?"

"Desværre! ja" svarede den arme Yngling; "og hithenne staaer den fule Troldmand".

"Hvad siger du?" udbød Torqvil, "og du bærer et Harniss, som han har dannet? Norman! elendige Dreng! hvorfor bragte du os et saadant Pantser?"

"Nu vel! har min Piil taget en urigtig Retning, saa kan jeg ikke gjøre Andet, end skyde mit Liv bagefter" svarede Norman med Hammeren. "Bliver I kun staaende, og I skulle faae at see, at jeg forstaaer, at tilintetgjøre Hæxerie".

"Ja! vær du kun rolig!" sagde Torqvil. "Lad det ogsaa være sandt, at han er en fuul Troldmand; saa har dog mit eget Øre hørt, og min Tunge udtalt, at Eachin skal forlade Slaget, uskadt, fri, og uden Saar; lader os see paa den Sager, som mægter, at fuldkaste det! En stærk Karl kan han være, men hele Eggeskoven skal falde, baade Stamme og Green, før han lægger en

Haand paa min Fostersøn. En Rundfreds om ham, mine Sønner! Bas air son Eachin!"

Torquils Sønner gjengave med frygteligt Raab den Gamles Ord, hvilke betyde: Død for Hector!

Bed denne deres Lyst til, at opoffre sig for ham, fik Eachin Mod igjen, og han raabte djerveligen til Elanens Spillemænd: seid suas (spiller op!)

Den vilde Krigsmusik lod da atter til Angreb, men begge Partier mødte hinanden lidt mere langsomt, end førstegang, som Mænd, der nu kjendte, og respecterede hverandres gjensidige Styrke. Henry, som ikke kunde dæmpe sin ustyrlige Lyst til, at komme i Haandgemæng, sprang ud foran Elanen, og tilvinkede Eachin, at han skulde komme frem. Denne undlod det, hvorimod Norman stillede sig, for at dække sin Fostebroder; og der opstod en almindelig, skjændt kort, Pause, ligesom om begge Partier vare villige til at hente et Barsel om Enden paa den hele Fægtning fra Udfaldet af den forestaaende Enkamp.

Høilænderen bevægede sig fremad, med det brede Slagsværd i Beiret, som om han vilde slaae til, men just som han kom Henry paa Sværdlængde nær, lod han det lange og vægtige Vaaben falde, sprang med Lethed bort fra Modstanderens Sværd, just som denne vilde anbringe ham et Hug, trak sin Dolk, og, da han saaledes var kommen Henry ind paa Livet, stødte han ham med Dolken (hans egen Forøring!) i Siden af Halsen, idet han styrede den nedad, og udraabte: "Dette Stød har J selv lært mig!"

Men Henry bar sit eget gode Harniss med en dobbelt Belægning af tempereret Staal; og vist er det, at hans Kampe havde her været til Ende, dersom hans

Rustning havde været mindre paalidelig; thi selv i denne blev han let saaret.

"Du Nar!" svarede Henry, idet han gav Ror-
man et Slag med sit lange Slagsværd, som fik ham til
at tumle tilbage; "jeg lærte dig at støde, men ikke at
asparere!" Han anbragte i samme Dieblis et fornyet
Hug, som fløvede hans Hovedskal tværtigjennem Staal-
huen; skrævede derpaa hen over det døde Legeme, og
søgte at komme i Haandgemæng med den unge Høvding,
som nu stod ubedækket lige foran ham.

"Men da udtordnede Torquils gjennemtrængende
Røst: Far eil air son Eachin (En Anden for Hector!)
og begge Brødrene, som dækkede Chefens Sider, fore nu
frem mod Henry, og tvang ham til, idet de sloge paaeen-
gang, at sætte sig i Forsvarsstand.

"Fremad, Tigerfattens Røt!" skreg Mac Gillie
Chattanach! "frelser den brave Sager! lader disse Glenter
faae Eders Kløer at fornemme!"

Uagtet han allerede var svært saaret, slæbte Høv-
dingen sig dog op til Baabensmedens Bistand, og ned-
lagde den Enc af Eachins Leichtach, som trængte stærkt
ind paa Henry, medens dennes eget gode Sværd skaffede
ham Luft for den Anden.

"Reist air son Eachin (Igien for Hector!)"
raabte den troe Fostersfader.

"Bas an son Eachin (Død for Hector!)" svarede
tvende Andre af hans, til Døden ligesom indviiede, Søn-
ner, og stillede sig lige mod den voldsomt fremtrængende
Smed, og mod de Andre, som styrtede hen til hans Bi-
stand. Eachin trak sig derimod noget mere mod
den venstre Fløi af Kampen, opledte sig nogle mindre
frygtelige Modstandere, og gjenoplivede sit Følges syn-

kende Forhaabninger ved nogen Bravour, som han der lagde for Dagen. Men begge Torqvil, hiin Stærkes, Born, som havde døkket denne hans Forandring af Plads, maatte dele deres Brødres Skjebne; thi Chattanholdingens Skrig havde trukket Nogle af Clanens gjæveste Stridsmand ned til denne Ende af Striden.

Dog faldt Torqvils Sønner ikke uhævnede, men efterlode skrækkelige Mærker af deres Sværd, saavel paa de Døde, som paa de Levende. Men denne Nødvendighed, at maatte holde just deres fortrinligste Folk rundt om Holdingens Person, virkede til Skade for det almindelige Udfald af Slaget. Saa meget var nu ogsaa det hele Antal soundet sammen, at man uden Vanskelighed kunde see, at Chattanclanen havde femten Mand tilbage, skjøndt de Fleste saarede; hvorimod der alene vare ti tilovers af Duheleclanen, blandt hvilke fire af Holdingens Livvagt, med Indbegreb af Torqvil selv.

Alligevel fægtede og fiæmpede de; ja det lod til, at deres Harme tog til, altsom deres Kræfter toge af. Uagtet Henry nu var saaret paa mange Steder, stode hans Tanker dog bestandigen til, enten at gjennembryde eller forjage den Hob af fjeffe Mænd, som vedblev at værne om Gjenstanden for hans personlige Had. Men bestandig blev den gamle Fosterfaders Raab: en Unden for Hector! besvaret med det modige Gjen svar: Død for Hector! og, uagtet Duheleclanen nu var kommen tilfjort ihenseende til Antal, syntes Kampen dog bestandig endnu at være uafgjort. Det var derfor den rene legemlige Mathed, som tvang dem til, at gjøre et Ophold paany.

Ved denne Leilighed gjorde man den Bemærkning, at Chattanclanen bestod nu alene af tolv Mænd, af hvilke dog et Par ikke kunde staae opreiste, uden at læne sig til

Sværdet. Fem vare tilbage af Duheleelanen, blandt hvilke Torquil og hans yngste Søn, dog begge let saarede. Eachin var den Eneste, som var sluppen aldeles uskadt derfra, paa Grund af den Omhyggelighed, hvormed man havde opfanget alle de Sværds slag, som vare stiledede imod ham. Begge Partiers Harmes var nu, formedelsk Udmattelse, sjunken ned til arrig Fortvivlelse. Svinglende gif de omkring, som i Søerne, mellem de Faldnes Liig, og paa disse stirrede de, ligesom for at oplive deres Had mod de overlevende Fjender, ved at betragte de Benner, som de allerede havde tabt.

Men ikke varede det længe, førend Mængden bemærkede, at de saae Mænd, som endnu havde overlevet den rædsomme Dyst, rykkede atter sammen, for at fornye den nye Udslagskamp, lige ved Munden af Floden, paa hvilket Sted Jorden var ikke saa slibrig af Blod, og hvor der ikke laae fuldt saa Mange af de Myrdedes Liig.

"Men for Guds, og den Barmhertigheds, Skyld, hvilken vi dagligen anraabe," udbød den omhøjtede gamle Konge til Hertugen af Albany; "lad dog dette saae en Ende! Hvorfor skulle disse elendige Stumper og Pjalter af menneskelig Skabning have Lov til, at fuldføre deres Slagterier? I kan være forvissede om, at de nu ville lade sig sige, og modtage Fred paa taalelige Vilkaar".

"Elaae Eder til Roe, min Konge!" sagde hans Broder. Disse Mænd ere en sand Pest for Lavlandet. Begge Høvdinger ere i behold endnu, og drage disse bort uden Meen, da er hele Dagens Arbejde spildt. I bør tillige huske paa det Løfte, som I har givet det høie Raad, ikke at gjøre Brug af Eders Ret til, at standse dem".

"I opmuntrer mig der til en stor Synd, Albany!

baade som Konge, der burde beskytte sine Underdanere, og som Christen, der bør have Algt for sine Troesbrødre".
 "Deri dommer I urigtigt, min Konge!" gjennælede Hertugen. Disse Mænd er ikke kjerlige Undersaatter, men ulydige Rebeller, hvilket den adle Greve af Crawford kan bevidne, og langt mindre ere de Christne; thi Prioren i Dominicanernes Kloster vil sætte sit Ord i Pant for mig, at de ere værre, end halve Hedninger".

Dybt sukkelede Kongen. "Saa bliver da ved, med at nyde denne Fornøielse; I ere mig desuden for kloge, til at tvistes med. Jeg kan jo vende mig bort derfra, og lukke mine Dine i, for Synet af et saadant Slagterier, som gjør mig ganske syg. Men det veed jeg, at Gud vil straffe mig, endog saa blot for at have været Vidne til en saadan Odslen med Menneskers Liv".

"Blæser Trumpetere!" raabte Albany. "Deres Saar ville stivne, dersom de gantes længer".

Medens dette passerede havde Torqvil omfavnet sin unge Høvding, og sat Mod i ham.

"Hold Eder nu kjeft mod Trolddomskraften, blot nogle faae Minuter endnu! Vær ved godt Mod! I vil komme herfra uden Skramme, Rist eller Bunde. Tab derfor ikke Modet!"

"Hvorledes kan jeg være ved godt Mod" svarede Eacchin, "naar jeg maa see mine brave Slægtninge opgive Aanden ved mine Fodder, den Ene efter den Anden? og døe for mig, som ikke har gjort mig fortjent af dem til den allermindste Godhed?"

"Hvad ere de vel fødte til, uden til at døe for deres Høvding?" svarede Torqvil roligt. "Er det værdt, at klynke, fordi Pilen ikke vender tilbage til Røggeret,

naar den dog har rammet sit Maal? Vær kun ved godt Mod! Formot og jeg, vi ere jo her, og have Begge kun faaet liden Skade, medens Wildkattene slæbe sig hen over Marken, ligesom de vare qværkede ved en Grævlingehund. Men her staaer een brav Karl, og Eders skal Dagen blive, om det ogsaa skulde blive Tilfældet, som vel kan skee, at I bliver den Eneste ilive. Blæser op til at samles, I Spillemænd!”

Musikanterne istemte paany det vanlige Tegn til Angreb, og Stridsmændene tumlede sig igjen i Kampen, just ikke, med den forrige Styrke, men alligevel med uforsmindsket Urrighed. Nu stødte endogsaa de til dem, som vare bestemte til at blive neutrale, men som i dette Øieblik ikke længer formaaede, at blive det. Begge de gamle Stridsmænd, som vare Elanbannerne vare lidt efter lidt rykkede frem fra Udkanterne af Ekranken, og nærmede sig nu henimod dem, som vare i den egentlige Action. Ved at betragte Blodbadet noget mere i Nærhed, bleve de begge tilskyndede til, at hevne deres Brødre, eller at døe med dem. Som Rasende fore de sammen med de Landsier, til hvilke Flagene vare knyttede, og, efter at have uddeelt adskillige dødelige Saar, toge de hinanden om Livet, i hvilken sammentrykkede Legemskamp de tumlede længe omkring, med Bannerne i Haanden, indtil de endelig, i Kampens Hede, glede ud i Sayflooden, hvor man efter Slaget fandt dem druknede, men tæt indslyngede i hinandens Favn.

Denne Kampens Wildskab, og dette Raserie, som bevirkedes af Harne og Fortvivelse, betog ogsaa begge Elanernes Krigsmusikanter. Begge Piberne, som under hele Striden havde anvendt deres yderste Kræfter, for at holde deres Brødres Mod vedlige, mærkede nu, at Kam-

pen stod paa Kippet at ende, formedelst Mangel paa Følk til at vedligeholde den. I en Hast bortslængte de deres Instrumenter, styrtede, som Fortvivlede, ind paa hinanden med deres Dolke, og, saasom Begge vare mere ivrige med at fælde Modstanderen, end med at sikke sig selv, blev Duheleclanens Piber fældet, næsten i samme Dieblis, og Chattanclanens derimod dødelig saaret. Alligevel greb den Sidste sit Instrument, og Clanens gamle Krigsang lød sagte i henaandende Toner, saalænge den døende Clansmand havde Aande endnu til at bevirke dem. Det Instrument, som han brugte, eller idetmindste den Deel af det, som udgjorde Mundstykket, er endnu opbevaret, den Dag idag er i en høilandst Høvdings Familie, hvor den holdes i synderlig Agt og Ære, under Navn af Federan Dhu, eller det sorte Mundstykke.

Torquils yngste Søn, Tormot, der ligesom de øvrige Brødre, blev udkaaren af Faderen til, at bedække den unge Høvding, var imidlertid bleven dødelig saaret ved Smedens intettparende Glavind. Begge de andre, som endnu vare tilovers af Duheleclanen, vare ligeledes faldne, hvorudover Torquil, med sin Fostersøn, og den saarede Tormot, blev tvungen til, at trække sig tilbage for otte eller ti af Chattanclanen. Der gjorde Torquil Holdt, medens Fjenderne anstrængte sig, saa meget, som deres Saar ville tillade det, med at naae op til dem. Torquil havde just naaet den Plet, hvor han havde besluttet at postere sig, da den unge Tormot faldt om, og døde; og ved denne Ynglings Fald var det førstegang, at Torquil udstødte et enkelt Suk, det eneste, som man havde lagt Mærke til, den hele sørgelige Dag.

"Min Søn, Tormot!" udbød han; "min yngste og kjæreste Søn! Dog — freller jeg Hector, freller jeg

det Hele. Nu har jeg gjort Alt for dig, du fjere, elskede Foster søn! undtagen det Sidste. Kom, og lad mig afføre dig dette forhegede Pantser, og tag du saa Tormots paa; det er let, og vil passe dig. Medens du er ifærd med det, vil jeg fare løs paa disse Krøblinger af Mennesker, og give dem Noget at bestille. Jeg tænker, at det vil blive en smal Sag; thi de slæbe sig efter hverandre, som udmattede Dyne, og skulde jeg endog saa være ude af Stand, til, at frelse dig, nu vel, du fjære Foster søn! saa kan jeg idetmindste vise dig, hvorledes en Mand bør døe".

Medens Torquvil taledes saaledes, løste han Pantseringen op for den unge Høvding, i den enfoldige Tanke, at han paa den Maade kunde tilintetgjøre det Ræd, som Frygt og Trolddom havde tvundet omkring hans Hjerte.

"Min Fader — fjere Fader! du, som er langt sømmere, end en Fader!" udbrød den arme Eachin. "Bliv hos mig! Med dig ved min Side, føler jeg, at jeg kan fægte, indtil det Sidste".

"Det gaaer ikke an!" svarede Torquvil. "Lad mig standse dem, altsom de rykke herop, medens du tager Pantseret paa. Gud velsigne dig til evig Tid, du min Sjæls eneste og elskede Søn!"

Med disse Ord svingede Torquvil, hiin Stærke, sit Sværd, og styrkede frem med det samme ødelæggende Krigsraab, som saa ofte havde tonet over den blodige Kampplads: Bas air son Eachin (Endnu Een for Eachin!). Tregange rungede disse hans Ord, som en Torden, og hvergang han udstødte dette mægtige Krigsskrig, fældede han Een af Modstanderne, altsom de nærmøde sig med afmægtige Kræfter. "Herlig Dybt — Kosteligt

Skud, gamle Falk!" tilraabte Mængden ham, da de fik at skue disse Kraftanstrengelser, som, selv i dette sidste Dieblis, syntes at true med en fuldstændig Forandring, ihenseende til Udfaldet af Kampen.

Men pludselig gik disse Skrig over til den dybeste Sausshed, og bleve afløste af saa vældige Sværds slag, at det lod til, at den hele Kamp var begyndt forfra, i Henry's og den gamle Torquill's Personer. De slængede, huggede og stødte, som om de havde trukket deres Ringer ud for førstegang idag; deres Modbydelighed for hinanden var ogsaa gjensidig, eftersom Torquill gjentfjendte i Henry's Person den Trolldmand, som, efter hans Formening, havde forheget hans Barn, hvorimod Henry saae foran sig den Rjempe, som, under den hele Fægtning, havde modarbejdet den Hensigt, for hvilken alene han havde taget Deel i Kampen. De fægtede med en høi Grad af ligeligt Udfald, hvilket neppe vilde have fundet Sted, om ikke Henry, som havde flere Saar end den Gamle, havde været berøvet en Deel af sin naturlige Behændighed.

Eachin, som imidlertid fandt sig alene, efter et uordentligt og frugtløst Forsøg paa, at iføre sig Fosters broderens Rustning, blev pludselig sat i Bevægelse ved et Udbrud af Undseelse og Fortvivlelse; og han foer nu frem, for at understøtte sin Fosters fader i denne voldsomme Kamp, førend nogen Anden af Chattanclanen kunde naae op. Da han var paa omtrent fem Favn's Afstand, og temmelig modigt havde besluttet sig til, at tage Deel i denne Fægtning paa Liv og Død, sank hans Fosters fader til Jorden, flevet fra Skulderbenet næsten ned til Hjertet, idet han med døende Stemme mumlede: Bas air son Eachin.

Den ulykkelige Yngling saae nu sin sidste Ven at

falde, og lagde paa samme Tid Mærke til, at den dødelige Fiende, som havde været paa Jagt efter ham den hele Mark over, stod nu paa Sværddistance og svingede det uhyre Bærge, hvormed han havde banet sig Veien til hans Liv igjennem saa megen Modstand. Muligen har dette været nok til, at bringe hans physiske Frygtsomhed paa det høieste Punct, eller ogsaa kom han just i dette Dieblis til at tænke paa, at han var uden egentlige Vaaben, medens en heel Række af Fjender vare i Unmarsch, som, uagtet afmattede og forhuggede, dog vare tørstige baade efter Hevn og efter hans Blod. Nok er det, at hans Hjerte blev ligesom sygt, det ringede for hans Øren, Alt blev mørkt for hans Øie, hans Hjerne blev svimmel, enhver anden Betragtning gik tabt i Frygt for den truende Død, og, idet han gjorde et kraftløst Hug efter Henry, undløb han for dennes Stød, ved at trække sig tilbage. Men, endnu førend Vaabensmeden kunde faae sit Bærge løftet op til et nyt Udfald, havde Eadwin styrtet sig ud i Strømmen. Et eenstemmigt Brøl, som udtrykkede Haan og Foragt, gjenlød fra den forsamlede Mængde, uagtet neppe et Dufin af dem, som vare tilstede, vilde have handlet anderledes i et lignende Tilfælde. Henry saae efter Flygtningen med taus Forundring, men kunde ikke grandstke over Følgerne af hans Flugt, paa Grund af den Mæthed, som syntes ganske at faae Bugt med ham, saasnart den Hidsighed, hvori Kampen havde bragt ham, var forbi. Han satte sig ned paa den græsrigge Flodbred, og stræbte at tilstoppe saadanne Saar, fra hvilke Blodet især strømmede ud.

Seierherrerne fik nu den almindelige Lykønsfning, hvorfor saavel Hertugen af Albany, som Andre, ilede

ned, for at oversee Kamppladsen, medens man tillige fremfor Alle drog Omsorg for den saarede Henry.

"Vil du følge med mig, du brave Karl!" sagde Douglas, "saa ombytter jeg dig dit Læderskjoldskind med en Ridders Sværdgehæng, og din lille Byemandsjord med en saadan Bopæl, at du dermed kan vedligeholde din Rang".

"Jeg takker Eder ret ydmygeligt, høie Greve!" sagde Henry ganske modfalden, "men jeg har udstødt Blod nok allerede, og Himmelen har straffet mig derfor, ved at nægte mig den eneste Hensigt, for hvilken jeg gik i Kampen".

"Hvorledes, Ven?" udbrød Douglas. "Fægtede du ikke for Clanen Chattan? og har ikke denne tilfægtet sig en glimrende Seier?"

"Jeg fægtede paa min egen Haand" sagde Henry ligegyldigt, og dette hans Udtryk er endnu et Ordssprog i Scotland.

Den gode Kong Robert kom nu op paa en rolig Pasganger, efter at han havde begivet sig ind paa Pladsen, for at faae dem til at sørge for de Saarede.

"Edle Greve af Douglas!" sagde han; "I plaager dette stakkels Menneffe med timelige Sager, skjøndt det lader til, at han kun har en stakket Tid til, at besørge sit evige Vel. Har han ingen Venner her, som kunne bringe ham et Sted hen, hvor der kan blive draget Omsorg saavel for hans legemlige Saar, som tillige for hans Sjæls Vel?"

"Han har ligesaa mange Venner" svarede Sir Patrick, "som der ere brave Mænd i Perth; og jeg anseer mig selv, som en af de Nærmeste".

"Lige søger Lige!" sagde den stolte Douglas, og

vendte sin Hest tilside. "Harde der været en eneste Draabe af ædelt Blod i hans Krop, da vilde det Tilbud, at blive slagen til Ridder ved Douglas's Haand, have kaldt ham tillive igjen, om han saa stod ved Dødens Porte".

Uden at tage sig noget af denne Finte, som det behagede den mægtige Greve at give, steg Ridderen af Kinfrauns ned fra Hesten, for at tage Henry i sine Arme, saasom han nu begyndte at synke om af Mathed. Men han blev forekommet ved den gamle Simon Handffemager, som nu, med en Trop andre anseelige Borgermænd, begav sig indenfor Sranken.

"Henry — min elskede Henry! hvad har det dog kunnet være, som fristede dig til denne rædsomme Dyst? Er du dødsens? kan du ikke mere tale?"

"Nei — tale nok —" sagde Henry. "Catharina —" Her kunde han ikke længere bruge Målet.

"Catharina er frisk og vel, det er jeg overbevist om; og hun skal ogsaa blive din — det er at sige, dersom —"

"Dersom hun er ibehold, vilde du nok sige, gamle Mand!" afbrød Douglas ham, som, uagtet lidt stødt over, at Henry havde forkastet hans Tilbud, dog var altfor høihjertet til, ikke at tage levende Deel i det, som foregik.

"Hun er sikker, dersom Douglas's Banner kan beskjermehende; hun er sikker, og skal worde riig. Douglas kan give Rigdomme til dem, som sætte høiere Priis paa disse, end paa Ære".

"Lad en Faders hjertelige Tak og Betsignelse følge den ædle Douglas for hans Beskjermelse! hvad Rig-

domme angaaer, da ere vi rige nok, og Guld kan dog ikke gjengive mig min elskede Søn!"

"Det er snurrt nok!" sagde Greven, "en simpel Karl vrager, at blive Ridder, og en Borger foragter Guld!"

"Naar Eders Høihed vil tillade mig den Bemærkning" tilføiede Sir Patrick, "da vil jeg, som dog er baade Ridder og Adelsmand, vove at sige, at saa dygtig en Karl, som den saarede Henry, kan gjerne lade haant om Hæderstitler, og saa dydig en Mand, som denne agtbare Borger, kan medrette oversee Guld".

"J gjør Det i, Sir Patrick! at tale for Eders Kjøbstad, og det støder mig aldeles ikke" sagde Douglas. "Jeg paatrænger ikke Nogen min Gæmildhed. Men" tilføiede han, sagte hvidskende til Albany, "Eders Høihed bør see, at faae Kongen bort fra dette blodige Sted; thi han maa vide endnu iaften, hvad imorgentidligt vil være udbredt over det hele Scotland. Kampen er nu til Ende; men endogsaa jeg er bedrøvet over, at saa mange scotske Mænd ligge her i Døden, hvis Klinger kunde have gjort herlig Nytté i deres Fædelands Tjeneste".

Med nogen Bæmselighed fik man Kong Robert til, at begive sig bort fra Kamppladsen. Zaarer rullede ned ad hans gamle Kinder og det hvide Skjæg, idet han med Fæderlighed bad de Tilstedeværende, baade Adelsmænd og Præster, om, at drage Omsorg for de faae Overlevendes Legeme og Sjæl, samt for en anstændig Begravelse af de Faldne. Præsterne, som vare tilstede, paatog sig med Iver begge Erinder, hvilke de ogsaa udførte trosligen.

Saaledes endte denne Kamp. Af fireogtredsindstyve stolte Karle (Fanebærerne og Krigsmusikanterne iberegne) som frede saa djerveligt paa Dødens Mark, bleve alene syv ilive, som bares bort i Bærestole og i en Tilstand, som ikke var meget forffjellig fra de Dødes og Døendes, som laae omkring dem, og med hvilke de ogsaa bleve blandede i det sørgelige Optog, i hvilket de Samtlige bleve bortførte fra Kampens Scene. Eachin alene forlod den uden Saar, men ogsaa uden Ære.

Vi have nu kun at tilføie, at ikke en eneste Mand af Duheleclanen overlevede den blodige Strid, naar man undtager den bortløbne Høvding; og Følgen af dette Nederlag var en fuldkommen Opøsning af hele Clanens Sammenhold. De enkelte Underafdelinger, af hvilke Stammen dengang bestod, ere nu kun en Gjenstand for Oldgrandskerens Undersøgelse; thi efter denne sørgelige Catastrophe bleve de aldrig mere samlede under et fælleds Banner. Chattanclanen derimod vedblev at blomstre, og at tage til; ja de første Familier i de nordre Hoilandene nedlede med Stolthed deres Udspring fra Wildkattens Stamme.

Tolvte Kapitel.

Medens man reed langsomt tilbage til det Kloster, som Kongen nu beboede, spurgte Albany, med forvirret Afsyn og ustadig Stemme, Greven af Douglas: "Wil I, ædle Greve! som har været Viendne til de oprørendes Scener paa Falkland, ikke meddele min ulykkelige Broder denne Tidende?"

"Ikke for det hele Scotland!" udbrod Douglas.
 "Hellere vilde jeg fremsætte mit blottede Bryst, i Pile-
 skuds Distance, som Sigtemaal for hundrede Tyndaler
 Buemænd. Nei! ved Sanct Bride af Douglas! Jeg
 kunde jo desuden ikke sige ham Andet, end at jeg havde
 seet den ulykkelige Yngling, som et Liig. Maaden
 derimod, paa hvilken han kom til at døe, den kan Ederes
 Høihed sikkerligen bedre forklare. Stod ikke March's
 Rebellion og den engelske Krig for Døren, saa skulde jeg
 lidt tydeligere fortælle, hvad jeg mener derom." Ef-
 terat han havde talt saaledes, gjorde Greven en dyb Res-
 verenz for Kongen, og jeg afsted til sin egen Bolig, idet
 han overlod Albany, at fortælle sin Historie saagodt, som
 han kunde.

"Rebellionen og den engelske Krig?" sagde Hertu-
 gen ved sig selv. "Ja vist! men regn saa tillige din egen
 Interesse, stolte Greve! hvilken du ikke tør stille fra min.
 Nu vel! efterdi dette Erinde tilfalder mig, saa maa, og
 vil, jeg udføre det".

Han fulgte nu Kongen ind i Salen, som, efter at
 have indtaget sit sædvanlige Sæde, med nogen Forun-
 dring gav sig til, at betragte Albany. "Dit Uasyn an-
 tyder Forfærdelse, Robin!" sagde Kongen. "Jeg vilde
 ønske, at du betænkte dig lidt mere, naar Blod skal ud-
 øses, eftersom Følgerne deraf gribe dig saameget an.
 Og med Alt dette, elsker jeg dig desto høiere, Robin! fordi
 dit gode Hjerte stundom viser sig, endogsaa igjennem din
 betænksomme Politik".

"Himmelen give, min kongelige Broder!" sagde
 Albany med en halvqvast Stemme, "at den blodige
 Mark, som vi nylig saae, var det Værste, som vi idag
 havde at see eller høre! Jeg skulde kun lidet bedrøves over

de vilde Karle, som ligge opstablede, liig Uadsler, paa Marken; men —" Her standsede han.

"Hvorledes?" udraabte Kongen med Skræk. "Hvilken Ulykke? Nothsay? Hvem Andet kan det være? Det er sikkert ham. Hvilken nye Daarskab har han nu begaaet? Siig mig det! Hvilken Ulykke er der nu igjen?"

"Min Konge! Daarskaberne og Ulykkerne ere nu endte med min arme Brodersøns Liv".

"Han er død! han er død!" skreeg den Gamle i Dødsbænk. "Albany! som din Broder, anraaber jeg dig — dog nei! Jeg er ikke længer din Broder. Som din Konge, du mærke og underfundige Mand! paalægger jeg dig, at berette mig det Værste".

Albany fremstammede: "De enkelte Omstændigheder kjender jeg ikke selv saa nøie. Men en Visshed er det, at min ulykkelige Brodersøn blev forrige Aften funden død i sit Værelse, formodentlig overfalden af en pludselig Sygdom, efter hvad jeg har hørt".

"O Nothsay — min elskede Robert! Gud give, at jeg havde kunnet døe for dig, min Søn — min Søn!"

Saaledes talte i Skriftens kraftige Sprog den hjælpeløse og berøvede Fader, sønderrivende sit graa Haar og Skjæg, medens Albany, stum og med ond Samvittighed, ikke havde Mod til at afbryde hans stormende Sorg. Men i dette Dieblis forvandlede Kongens voldsomme Rummer sig til en vild Galsskab, en Stemning, som var saa aldeles modsat Kongens naturlige Omhed og frygtssomme Character, at Albany's Angst gik over til Frygt.

"Og dette blev Enden" sagde Kongen, "paa alle dine fromme Straffemethoder? Men den taabelige Fa-

der, som overantvordede Sønnen i dine Hænder, og udleverede det uskyldige Lam til Slagteren, er Konge, og du skal komme til at føle det. Skal Morderen staae i sin Broders Nærværelse, beplettet med Blodet af samme Broders Søn? Nei — holla — er der Ingen derude? Mac Louis! Brandanere! Forræderie! Mord! griber til Baaben, dersom I have Stewarterne fjere!"

Mac Louis styrtede nu ind i Salen ved dette Raab, tilligemed Udskillige af Bagten.

"Mord og Forræderie!" udraabte den stakkels Konge. "Brandanere! Eders ædle Prinds —" men her afbrød Bedrøvelse og Sjælslidelse den Underretning, som han just stod i Begreb med, at give. Langtomlængde fortsatte han den begyndte Tiltale. "En Øre og en Blok frem i Gaarden, og det paastedet. Griber —" men her kunde Ordene ikke længer finde Veie.

"Gribe? hvem? naadige Konge!" udbrød Mac Louis, som, ved at bemærke Kongens lidenskabelige Brusen, hvilken var saa forffjellig fra hans sædvanlige Mildhed og Ro, næsten kom paa den Tanke, at hans Hjerne havde faaet nogen Skade, ved at være Vidne til de usædvanligen rædselsfulde Scener, som havde fundet Sted paa Kamppladsen. "Hvem skal jeg fængsle, min naadige Konge? Her er jo Ingen tilstede, uden Eders egen kongelige Broder, Albany".

"Retsaa!" udbrød Kongen, hvis Lyft til at hegne sig, døde ligesaa hurtigt bort, som den opstod; "retsaa! her er Ingen, uden Albany — Ingen, uden min Faders Søn — Ingen, uden min Broder. O Gud! sæt mig istand til, at quæle den syndige Lidenskab, som gløder i min Barm! Sancta Maria, ora pro nobis!"

Mac Louis kastede et Blik, fuldt af Forundring,

paa Albany, som søgte at skjule sin Forvirring under en affecteret dyb Tøselse, og mumlede til Hovedsmanden:

"Denne frygtelige Ulykke har været altfor stor for hans Forstand!"

"Hvilken Ulykke mener Eders Høihed?" spurgte Louis. "Jeg har ikke hørt om noget Uheld".

"Hvorledes?" udbrod Albany med skræmtet Forundring; "J har ikke hørt Noget om min Brodersøn Roothsajs Død?"

"Er Hertugen af Roothsajs død, naadige Hertug?" udbrod den tro Brandaner, med den yderste Grad af Forundring og Uffkye. "Naar, hvorledes, og hvor?"

"For trende Dage siden. Maaden er endnu ikke bleven ret bekjendt, men paa Falkland er det skeet".

Mac Louis stirrede et Dieblif paa Hertugen; derpaa sagde han, med et funklende Nie og et bestemt Blik, til Kongen, som syntes henskunken i dyb Andagt: "Min høie Konge! for et Par Minuter siden lod J et Ord — et eneste Ord — være utalt. Lad det gaae over Eders Læber, og Eders Ord skal være en Lov for Brandanerne".

"Jeg sad just, og bad om Styrke mod Fristelse, Mac Louis!" sagde den hjerteknuste Konge, "og see! J leder mig i den. Vil J bevæbne en Uffindig med et draget Sværd? Ach, Albany! min Ven, min Broder, mit Hjertes Naadgiver! sig mig, hvorledes — hvorledes kunde du nænne at gjøre mig dette?"

Albany, som nok mærkede, at Kongens Brusen havde lagt sig, svarede nu med større Fasthed, end tilforn: "Mit Slot er ikke nogen Fæstning mod Sygdom, eller mod den almægtige Død, og jeg har aldeles ikke gjort mig fortjent til den affhyelige Mistanke, som Eders Majestæts Ord tillægge mig. Alligevel tilgiver jeg dem, paa

Grund af en ulykkelig Faders letbegribelige Smerte. Men villig er jeg til, at sværge ved Kors og Alter, ved min Deel i den evige Salighed, ved vore kongelige Forsfædres Sjæle —"

"Tys, Robert!" sagde Kongen; "læg ikke Meeneed til Mord! Ach! siig mig: blev Alt dette gjort blot for at komme et Skridt nærmere til Thronen og Scepteret? Tag begge Dele paa eengang, Mand! og gid du da maa komme til at føle, at de ere af det røde gloende Jern. Min Rothsay! Rothsay! du har idetmindste sluppen for, at vorde Konge!"

"Tillad, min Fyrste!" svarede Mac Louis, "at jeg minder Eder om, at Scotlands Scepter og Krone tilfalde, naar Eders Majestæt engang horer op med at bære dem, den unge Prinds, Jacob, som nu rykker op i sin afdøde Broders Rættigheder".

"Det er sandt nok, Mac Louis!" svarede Kongen ivrigt; "men han vil rykke op til sin Broders Farer. Alligevel være du takket, Mac Louis! fordi du mindede mig om, at jeg endnu har Pligter her paa Jorden at fuldføre. Saa dine Brandanere under Waaben, saa hurtigt, som du kan! Lad Ingen følge os, hvis Hengivenhed du ikke kjender; og lad isærdeleshed Ingen komme med, som staaer i Forbindelse med Albany, dette Menneſke, som kalder sig selv min Broder. Lad saa min Bærestol komme frem! Vi ville begive os til Dunbarton eller til Bute; og der skulde Afgrunde, Strømme, og mine Brandaneres Hjertes forsvare mit Barn, indtil vi kunne sætte det store Hav imellem ham og hans Onkles Kresyge. Farvel, Robert af Albany! farvel, du haardhjertede, blodige Mand, far evigt vel! Ryd saa megen Magt, som Greven af Douglas vil unde dig; men prøv ikke paa at møde

mit Alsyn igjen, langt mindre forsøg paa at oplede det Barm, som jeg har tilbage! I det samme Dieblif, du skulde forsøge det, da giver jeg mine Brandanere Ordre til, at støde dig ned med deres Landsker. Mac Louis! see til, at det sfeer!”

Hertugen af Albany forlod Bærelset, uden at forsøge paa nogen videre Undskyldning eller Forsvar.

Hvad der senere fulgte, er Gjenstand for den virkelige Historie. I den paafølgende Parlementsforsamling virkede Albany saa meget, at det erklærede ham for uskyldig i Hertugen af Rothsays Død, medens han paa samme Tid lagde sin egen slette Samvittighed for Dagen, ved at udtage en Tilgivelse for dette Uheld. Den ulykkelige alderfregne Monarch indsluttede sig selv paa Slottet Rothsay, i Bute, for at sørge over den Søn, som han havde mistet, og for at vaage, med en feberagtig Vengselighed, over den, som han havde tilovers.

Som det bedste Middel til at sikke den unge Jacobs Sikkerhed, sendte han ham til Frankerig, for at han kunde opdrages hos den der regjerende Fyrste. Men Skibet, paa hvilket Prindsen af Scotland seilede, blev taget af en engelsk Krydser, og, uagtet der paa den Tid var Vaabenstilstand mellem begge Kongeriger, anholdt Henrik, den Tjerde, ham dog, paa en meget uædel Maade, som Krigsfange. Dette sidste Stød knuste aldeles den ulykkelige Roberts Hjerte.

Hevnen fulgte, skjøndt med langsomme Trin, den forræderiske Albany's Grusomhed. Rigtignok gif hans egne graae Haar med Røe i Graven og han overgav det Scepter, som han saa nedrigen havde skaffet sig, til Sønnen Murdoch; men nitten Aar efter den gamle Konges Død, vendte Jacob, den Første, tilbage til Scotland, og

Hertug Murdoch af Albany blev, tilligemed sine Søner, bragt paa Scaffottet, for at sone baade sin egen og Faderens Brøde.

Trettende Kapitel.

Vi vende nu tilbage til den smukke Pige i Perth, som, efter Douglas's Ordre, var bleven sendt lige fra Rædsels-scenerne paa Falkland til hans Datter, Enkehertuginde af Mothsay, for at sættes under hendes Beskyttelse. Denne Dame havde opslaaet sit nærværende Opholdsted i en til Kirken indviet Bygning, hvis Ruiner endnu i vore Dage afgive et frappant Skue paa Tayflodens Bred. Campsie (saaledes kaldes Bygningen) hævede sig paa Toppen af et brat Fjeld, hvilket stiger efterhaanden ned mod den kongelige Strøm, som bliver endnu mere interessant paa dette Sted ved det Vandfald, som kaldes Campsie Linn, hvor Flodens Vand styrter med største Voldsomhed frem mod en Række Basaltklipper, hvilke opfange dens Bølger, liig et, ved Menneskehænder opreist Dige. Henrykkede ved dette romantiske Syn, havde Munkene i Abbediet Cuper opreist en Bygning paa bemeldte Sted, indviet til en ganske ubekjendt Helgen, Sanct Hunnand, og herhid vare de selv vante til, at begive sig, enten for Morsskabs, eller Andagts, Skysd.

Beredvilligen havde man aabnet Bygningens Porte, for at imodtage den høie Dame, som nu boede der, saasom den hele Egn stod under den mægtige Greve af Drummond, som var Douglas's Allierede. Der bleve Grevens Breve afleverede til Hertuginde, ved Anføreren

for den Escorte, som geleidede Catharina og Sangerinden til Campsie. Thvormeget endogsaa den mægtige Frue havde Grund til at beklage sig over Nothsay, rystede dog hans ligesaa uventede, som skrækkelige, Endeligt hende i den høieste Maade, og hun tilbragte derfor en stor Deel af Natten med, at give efter for sin Sorg, og med inderlige Bønner for hans Salighed.

Næste Morgen, som just var Palmesøndag, lod hun begge Pigerne kalde til sig. Baade Catharinas og Sangerindens gode Lune var høiligen blevet rystet, formedelst de rædsomme Scener, i hvilke de fornyligt havde været indviklede, og Hertuginde Margaretha's Udvortes, hvilket var trodsigt, som hendes Faders, var mere skiftet til, at indgyde Verbødighed, end Tiltroe. Alligevel taledes hun med venlig Omhed, uagtet øiensynligen stærkt i dyb Bedrøvelse, og hun udfrittede dem nu om Alt, hvad de vidste om hendes ubesindige og tøilesløse Egtemage. Hun viste sig taknemmelig mod Begge for den Omhu, hvormed de havde stræbt at frelse Nothsay fra den rædsomme Catastrophe, og indbød dem tillige til, at tage Deel i hendes Andagtsøvelser. Da det var blevet Middagstid, rækkede hun dem Haanden til at kysse, og sendte dem bort til deres eget Bærelse, for at spise, efterat hun havde forfikkret begge, og Catharina især, om, at de skulde staae, saavel under hendes, som tillige hendes Faders, Beskyttelse.

De begave sig nu bort fra Enkehertuginde, for at tage Deel med hendes Kammerfruer og Damer i det tilberedte Maaltid; men Alle disse lagde, midt i den dybeste Sorg, en saa afmaalt Stivhed for Dagen, at den pinte den franske Piges lette Hjerter, ja endogsaa lagde tunge Baand paa den mere alvorlige og satte Catharina.

Beninderne (thi saaledes kunne de nu gjerne kaldes) søgte derfor, at finde en Leilighed til, at unddrage sig disse Fruentimmers Selskab, hvilke Samtlige vare fødte Adelsdamer, og derfor ansaae sig selv for, at være meget ilde anbragte ved Siden af en Borgeres Datter, langt mere ved at være stillede i Forbindelse med en vandrende Sangerke. Af bemeldte Grund var det disse Damer meget fjert, at de tvende fremmede Piger gik ud, for at spadserere i den, omkring Klosteret liggende, Naboeegn.

En liden Have med Buske og Frugttræer udbredte sig paa den ene Side af Klosteret saaledes, at den løb omkring Afgrunden, fra hvilken den alene var affondret ved en Jordvold, som var anbragt paa et Udspring af Klippen, hvilken dog var saa lav, at Diet let kunde maale Dybet af Esvælget, og tillige kunde betragte den hjempende Mælstrøm, som skummede, og larmede hen over Skjærene, som laae forneden.

Den smukke Pige og hendes Selskaberinde vandrede langsomt hen ad en Stie, som løb indenfor denne Jordvold, og stirrede ud over den romantiske Prospect, med Tanken om, hvor herlig den vilde blive, naar den fremrykkende Sommer havde beklædt den hele Samling af Træer med Løvværk. En Tidlang iagttog de en dyb Tausshed. Langtomlængde hørvede Sangerindens livelige og flinke Mænd sig over de udvortes Omstændigheder, i hvilke hun havde været sat, og i hvilke hun fandt sig endnu.

”Tynger det gruelige Syn paa Falkland dit Hjerte til Jorden endnu, du smukke Møe? Gjør som jeg, og forglem det! Vi have ondt ved, at gaae let hen ad Livets Wei, dersom vi ikke ryste de tunge Regndraaber fra vor Kappe, altsom de falde”.

"Det Slags Gruelighed kan man umuligt for-
glemme" gjenmælede Catharina. "Dog er min Tanke
i dette Dieblif meest urolig for min Fader, da jeg ikke
veed, om han ganske er i Sikkerhed; heller ikke kan jeg
lade være, at tænke paa, hvor mange dygtige Mænd just
i dette Dieblif forlade Verden, og det ikke ser Mile
fra os".

"J mener Kampen imellem de tredsindstyve
Stridsmand, som Douglas's Ridderføvend fortalte os om
iforgaars. Det kunde ret være et Syn for en Sanges-
rinde — men nei! disse svage Pigesine kunde dog aldrig
see paa de frydsende Sværd, uden at blive blændede! Men
see, see, Catharina, hithenne! det er et flyvende Bud-
skab, som sikkerligen bringer Nytt fra Kampen".

"Det synes mig, som om jeg skulde kjende den
unge Mand, som farer saa voldsomt afsted" sagde Catha-
rina. "Men er det virkelig ham, som jeg mener, da
maa det være slemme Tanker, som jage ham frem i saa
gruelig Fart".

Som hun sagde dette, styrede den Glende sit Lob
hen imod Haven. Louise's lille Hund løb under vold-
som Gjæen hen, for at møde ham; men den kom snart
tilbage, for at logre, frybe, og knurre bag ved sin Eierin-
de; thi selv de Umløende kunne adskille, naar Menneſker
blive ansporede af en uimodſtaelig Lidensſkabs rasende
Kraft, og de ere isaafald bange for, at møde eller ſtandſe
dem. Flygtende foer han ind i Haven med den ſamme ube-
tænksomme Haſtværk, hvori han hidtil havde løbet. Hans
Hoved var bart, Haaret ſlaggende, og hans koſtbare Dragt
ſyntes nylig at have været i Vandet. Hans Halvſtøvler
af Læder vare ſenderrevne, hans Fodtrin ſatte Pletter

af Blod omkring i Græsset, og hans hele Udvores var vildt og stygt, samt frygtelig oprørt.

"Conachar!" udraabte Catharina, da han foer frem, uden, som man tydeligen kunde bemærke, at see, hvad der laae nærmest foran ham, saaledes som man siger, at Tilfældet er med Hæderne, naar de blive skarpt forfulgte af Jagthundene. Dog standsede han, ved at høre sit eget Navn.

"Conachar!" sagde Catharina, "eller, rettere sagt, Echin Mac Ian! hvad betyder dette? har Duheleclannen lidt noget Uheld?"

"Ja, jeg har båret det Navn, som Pigen der giver mig" sagde Flygtningen, efter at have fattet sig noget. "Jeg heed Conachar i de Dage, jeg var lykkelig, og Mac Ian, dengang jeg blev mægtig. Men nu hedder jeg slet intet, og der gives ikke mere nogen Clan af det Navn, som du taler om. Du er en Daare, Pige! at du vil tale om Noget, som ikke eksisterer, til Een, som ikke mere er til".

"Ach!ulykkelige —"

"Og hvorfor ulykkelige, maa jeg spørge?" udraabte Ynglingen. "Er jeg virkelig en Eujon og en Ussling, har jeg da ikke med al min Feighed og Usselighed befalet over Elementerne? Har jeg ikke trodsset Vandet, uden at det mægtede at quæle mig? har jeg ikke traadt paa den stærke Jord, uden at den aabnede sig, for at sluges mig? Skal da en enkelt elendig Dødelig arbeide mod mine Hensigter?"

"Han taler over sig!" udraabte Catharina. Skynd dig, at faae nogen Hjælp! Mig gjør han ikke noget Ondt, men jeg er bange for, at han vil gjøre det mod sig selv. See, hvor han stirrer ned i det brusende Vandfald!"

Sangeressen foer afsted, for at gjøre hvad der blev hende befalet, og Sonachars halvtvannvittige Vland syntes, at heroliges lidt ved hendes Bortgang. "Catharina! nu er hun borte, nu vil jeg tilstaae dig, at jeg kunde kjende dig. Jeg veed din Kjerlighed til Fred, og dit Had mod Krig. Men — hør mig! hellere end slaae et Slag mod min Fjende, har jeg givet Slip paa Alt, hvad der er en Mand det Dyrebareste. Jeg har mistet Vre, Rygte, Venner — og saadanne Venner! (her dækkede han sit Ansigt med begge Hænder). O! deres Kjerlighed overgik en Qvindes Kjerlighed. Hvorfor skulde jeg lægge Skjul paa mine Taarer? Alle kjende jo min Skjendelse; Alle skulde see min Sorg. Ach! de ville see den, men hvo vil ynke mig? Catharina! da jeg, som en Bannvittig, rendte ned ad Skraaningen derhenne, da udraabte baade Mænd og Qvinder min Skam. Tiggeren, hvem jeg tilkastede en Almisse, for dog at tilkjøbe mig en eneste Betsignelse, slængte mig den tilbage med Afstye, og med Forbandelser over den Feige. Hver Klokke, som ringede, tilkastede mig: Skam følge den modløse Flygtning! De umælende Dyr med deres modige Brøl, den vilde Storm med sin trodsige Susen og Hysten, den følgende Strøm med sin Skulpen og Bragen tilraabte mig: bort, du feige Ustling! — Mine troe, hengivne ni Karle forfølge mig overalt. De tilraabe mig med svage Lyd: Slaae blot et eneste Sværds slag, for at hegne os; vi døde jo dog. Alle for dig".

Medens den arme Ungling brusede frem med disse afvejlende og vilde Tanker, hørte man en sagte Rausen i Buskene. "Her er kun een Vei" raabte han, idet han sprang op paa Jordvolden, med et sly Blik hen imod Buskene, gjennem hvilke et Par af Slotsvædnene arbeidede

fig sagteligen frem, for at overrumple ham. Men i det samme Dieblif, da han saae et menneskeligt Væsen træde frem fra Tynningen, svingede han sine Hænder vilddt over Hovedet, og, idet han udraabte: *Bas an air Eachin!* styrtede han sig ned fra Forhøiningen i det vilde Svælg, som var forneden.

Det er vel ufornødent at tilføie, at enhver Ting, uden de lette Duun fra en Tidselbuss, maatte knuses i saadant et Fald. Men Floden gif høit, og man saae aldrig Piget af den ulykkelige Yngling. Forskjellige Traditioner have tilføiet talrige Supplémenter til denne Begivenhed. Ifølge een Beretning, svømmede Duheleclanens Høvding velbeholden tilland, langt neden for Campsie Linn, og man beretter, at han der, ved at vandre fortvovlet omkring i Rannoch's Orkener, stødte paa Fader Clements, som i hine Bildnisser have slaaet sin Bolig op, som Eremit. Han trøstede og opmuntrede, hedder det, den hjerteknuste og angrende Conachar, som levede med ham i hans Celle, samt tog Deel i hans Andagt og Selvplager, indtil Døden bortrev dem, den Enc efter den Anden.

En vildere Legende fortæller, at han blev udreven af Døden ved Daionie-Shie eller Feernes Folk, og at han vandrer endnu den Dag idag omkring, gjennem Skov og i Mark, væbnet som en Høilænder fra de forrige Tider, men med Sværdet bestandig i den venstre Haand. Phantomet synes altid, at være nedsunket i dyb Sorg. Det lader frundom til, at han vil angribe den Vandrende, men han løber dog altid, naar man sætter sig imod ham. Disse Legender bygge paa tvende Puncter i denne Historie, hans overstadige Frygtsomhed, og hans begaaede Selvmord, tvende Omstændigheder, som ere uden Exempel i en Bjerghøvdings Levnet.

Da den gamle Simon, efter at have draget tilbørlig Omsorg for Henry i sit eget Huus i Couvrefewstreet, ankom hen imod Aften til Slottet Campsie, foresandt han sin Datter overordentlig angreben af et Feberanfald, som Følge af de Begivenheder, hvortil hun havde været Vidne, og især formedelst hendes afdøde Legecamerads ulykkelige Ekjebne. Sangerskens Hengivenhed gjorde hende til en saa omhyggelig og om Pleierinde, at Handskemageren erklærede, at det ikke skulde blive hans Skyld, om hun nogenfinde rørte Luthen, uden for at more sig selv.

Det varede Noget, førend Simon turde fortælle Catharina Noget om Henrys sidste Krigsdaad, samt om hans svære Saar; og han stræbte især at udhæve den Omstændighed, at den troe Elsker havde afflaaet Hæder og Rigdom, hellere end blive en erklæret Krigsmand, og følge Douglas. Catharina sukkede dybt, og rystede med sit Hoved, ved at høre Fortællingen om den blodige Palmesøndag paa North Inch. Men rimeligvis havde hun senere betænkt, at det er kun sjældent, at Menneskene have sig i Uddannelse over deres Samtids Anskuelser, og at et trodsigt og oversprudlende Mod, som Henrys, var, i en saadan Ternalder, som den, i hvilken de levede, helligt at foretrække for den Modløshed, som havde styrtet Conachar i Graven. Vare der endogsaa nogle Tvivl i denne Henseende tilbage, da bleve de i betimelig Tid adspalttede ved Henrys mundtlige Forsikringer, idet han indfandt sig, ligesaasnart hans gjenvundne Helbred tillod ham, at tale sin egen Sag.

”Jeg skammer mig ved at sige, at jeg nu bliver syg, ved den blotte Tanke, at prøve en Dyst. Den sidste Kampplads gav Blod nok til, at mætte endogsaa en Tiger. Jeg har derfor besluttet, at hænges mit brede Slagsværd op,

og aldrig tage det mere ned, undtagen for at værne om vort Land imod Scotlands Uvenner".

"Og dersom Scotland skulde behøve det" svarede Catharina, "da skal jeg selv spænde det omkring dig".

"Og saa ville vi betale rigelige Summer" sagde den glade Handskemager, "til Sjelemesser for dem, som ere faldne ved Henrys Sværd. Ikke sandt, Catharina? det vil ikke blot helbrede aandelige Skrupsler, men ogsaa gjøre os til gode Venner med Kirken igjen".

"Til dette Meed kunne den elendige Dwinings Bunker blive anvendte" sagde Catharina. "Han testamenterede dem til mig; men jeg troer neppe, at I vil blande hans syndige Blodpenge sammen med Eders egen, redeligen erhvervede, Velstand".

"Hellere vilde jeg bringe Pesten ind i mit Huus" sagde den Gamle med Bestemtighed.

Den foragtelige Apothekers Rigdomme bleve derpaa fordeelte til de fire Kloostere, og der var, fra det Dødsblik af, ikke den sagteste Ahnelse om, at jo Handskemageren og hans Datter vare saa orthodoxe, som man kunde forlange.

Henry og Catharina holdt deres Bryllup omtrent fire Maaneder efter Kampen paa North Inch, og aldrig udførte Handskemager- og Smede-Laugene deres Sværd-dands saa liveligt og festligt, som da den flinkeste Borger holdt Bryllup med den væneste Pige i Perth. Si Maaneder derefter laa der en vakker Glut i den opredte Bugge, som Lonise satte i Gang til Yndlingsvisen om "den Hue blaa". Blandt Fadderne finde vi endnu nærnede baade den mægtige Archibald af Douglas, Sir Patrick Charteris til Kinsaus, og Erkehertuginde af Rothsay. Under en saadan Beskyttelse hæver en Familie sig snart i Wei-

ret, og vi finde Udskillige af de meest anseete Familier i Scotland, især i Perthshire, samt tillige mange enkelte Mænd, som have udmærket sig i Fred og i Krig; hvilke med Stolthed nedlede deres Herkomst fra Gow Chrom og den smukke Pige i Perth.

Trykfeil i andet Bind.

Pag.	21.	Linie 4	fra neden, fra læs: for
—	26.	— 20	fra oven, mod l. med
—	27.	— 20	fra oven, dig selv l. dig, selv
—	33.	— 4	fra neden, Der er l. Jeg, er
—	84.	— 7	fra oven, som l. som I
—	94.	— 13	fra oven, i l. I
—	98.	— 2	fra neden, neten l. enten
—	102.	— 3	fra oven, Uret l. Urt
—	125.	— 5	fra oven, Syndere l. Synderen
—	153.	— 21	fra oven, ved l. med.

Trykfeil i tredje Bind.

Pag.	17.	Nederste Linie, smiggrede læs: smigrede
—	120.	Linie 13. Errol l. Eviot
—	175.	— 1. Trumpeter l. Trompeter
—	206.	— 21. Herding l. Hørding
—	216.	— 24. sig l. ham.
